Nicolae C. Dinu

# *EVENIMENTE RUTIERE*

## Nota autorului

În această lucrare mi-am propus să prezint câteva evenimente rutiere pe care le-am cecetat cu ani în urmă, într-o lungă perioadă de activitate. Din sutele de accidente am selecţionat câteva, pe care le-am considerat suficient de acoperitoare pentru a explica principalele cauze care stau la originea producerii lor şi a consecinţelor acestora.

Menţionez că nu mi-am propus să fac o analiză a tuturor faptelor pentru care Codul Rutier prevede regulili precise, ci voi încerca, mai ales, să prezint factorii – în interdependenţa lor – care concură la producerea unor astfel de evenimente şi anume: omul de la volanul autovehicolului, calea rutieră şi autovehiculul.

Am speranţa ca faptele prezentate în cuprinsul acestei modeste lucrări să ajungă în mâinile celor ce conduc astăzi autovehicule pe drumurile publice, precum şi la cei care au nevoie să se pregătească şi să se formeze, prin procesele de învăţământ din şcolile de şoferi amatori, ca viitori participanţi activi la traficul rutier. Din lecturarea acestor fapte se desprind unele învăţăminte menite să corecteze conduita lor în viitor.

Toate faptele prezentate sunt reale, însă am încercat, pe cât posibil, să protejez participanţii la ele, schimbându-le numele şi adresele de domiciliu, având grijă să nu alterez sau să înnăbuşesc adevărul.

Astfel, cu unele excepţii, pot afirma că orice asemănare cu numele altor persoane este întâmplătoare.

Multe dintre faptele descrise aici au avut consecinţe grave, altele tragice, iar autorii lor, dând dovadă de laşitate, au părăsit locul faptei, fiind descoperiţi ulterior, aşa cum veţi vedea în partea a doua a lucrării de faţă.

Având în vedere gravitatea faptelor, consider că se impune să fie supuse judecăţii publice care să-şi unească eforturile cu cele ale agenţilor de circulaţie, pentru prevenirea lor în viitor.

%

După pensionarea mea, am predat câţiva ani legislaţia rutieră într-o şcoală de şoferi amatori, prilej cu care m-am străduit să transmit seriilor de cursanţi cât mai multe cunoştinţe teoretice şi practice.

I-am învăţat pe cursanţi cum să studieze Regulamentul de circulaţie şi abia când au înţeles regulile suficient de bine, să lucreze pe chestionar, pentru a afla cât de bine au reţinut regulile.

Totdeauna i-am atenţionat:

- Nu trataţi cu uşurinţă şi chiar cu superficialitate pregătirea, deoarece în traficul rutier veţi întâlni multe situaţii dificile, cărora ve trebui să le faceţi faţă! Şi de fiecare dată, în raport de lecţia privată, le-am detaliat cazuri întâmplate.

Deasemenea, trebuie să vă pregătiţi temeinic, teoretic şi practic, pentru că conducerea autovehicolului nu e joacă! Este o zicală în popor: „Învaţă, mai întâi, să mergi singur în picioare, nu te grăbi să faci deplasarea în mâini şi cu capul în jos!”

Acesta era sfatul mai ales pentru cei care-mi spuneau că au maşina în garaj şi abia aşteptau s-o conducă, dar nu prea depuneau eforturi să înveţe temeinic regulile şi manevrele cu instructorii pe trasee.

Majoritatea cursanţilor mei erau buni, sârguincioşi şi au obţinut 88-90% permis de conducere din prima examinare. Poate şi pentru că mi-au înţeles mesajul.

Uneori le spuneam: „Dacă veţi fi sancţionaţi cu amendă sau suspensarea permisului de conducere, ori veţi produce

accidente din vina dumneavoastră, ruşinea se va abate şi asupra mea, pentru că veţi fi întrebaţi: „Cine v-a pregătit?”, iar eu voi simţi dureros ruşinea şi aprecierile negative ce vor fi făcute asupra faptelor pe care le săvârşiţi”.

Cu mulţi dintre cursanţi mă întâlnesc şi azi, ne salutăm, iar unii chiar îmi mulţumesc pentru exigenţa de care am dat dovadă în pregătirea lor. Îmi creşte inima.

*Autorul*

# Evenimente rutiere – întâmplări, fapte, consecinţe, cauze

## Partea I
## Şofer cu orice preţ

Starea sănătăţii conducătorului auto are o mare importanţă când acesta se deplasează pe drumul public. De aceea medicii care dau avize din care rezultă că persoana este aptă să conducă un autovehicul au o mare responsabilitate. Se impune o verificare amănunţită pentru a evita trimiterea în traficul rutier a unor persoane cu afecţiuni medicale de natură să le transforme în victime ale accidentelor sau în „măcelari ai şoselelor". Există persoane bolnave de inimă, care pot avea crize când conduc, devin inconştienţi şi nu mai pot dirija autovehiculului. Alţii sunt bolnavi de diabet şi adorm în timp ce conduc, lăsând autovehiculul să se deplaseze pe şosea la întâmplare. Unii conducători auto se enervează uşor şi pot suferi accidente cerebrale, etc.

Adesea se întâlnesc şoferi care au afecţiuni medicale grave la ochi, iar în condiţii de noapte, ceaţă densă, când vizibilitatea pe drumul public este mult redusă, întâmpină greutăţi şi pot deveni un real pericol pentru ceilalţi participanţi la traficul rutier. Despre circulaţia pe timp de ploi torenţiale, ninsori abundente, viscole, nu poate fi vorba ca aceste persoane cu probleme medicale să mai pătrundă pe drumurile publice.

Titlul dat capitolului vorbeşte de un caz petrecut în anul 1974 la Buzău. Un tânăr de 23 de ani din oraşul Rm. Sărat a prezentat un dosar în vederea obţinerii permisului de conducere categoria B (autoturism).

Întrucât îi lipsea ochiul stâng, i-am respins dosarul, explicându-i că nu poate conduce în siguranţă un autovehicul pe drumul public (acesta se bătuse cu alţi tineri din cartier şi rămăsese fără un ochi).

Cineva l-a învăţat să meargă la Institutul Medico-Legal Mina Minovici din Bucureşti şi, printr-o „minune" a venit de acolo cu un certificat medico-legal în care se specifica că ochiul sănătos poate suplini şi lipsa celuilalt ochi; în final i-a dat aviz favorabil.

Deşi era un aviz unicat în conducerea auto, am fost obligaţi să-l acceptăm, iar tânărul a fost primit la examen şi din trei încercări a reuşit să obţină permis.

Închipuiţi-vă ochiul drept – cel sănătos – are o rază de vedere înspre faţa maşinii, iar prin oglida retrovizoare din interior şi spre spatele autoturismului. Dar spre stânga? Poate penetra el nasul pentru a se asigura la depăşiri, schimbarea direcţiei de mers spre stânga sau dacă este depăşit de un alt autovehicul? Cum poate să se folosească de oglinda retrovizoare din partea stângă?

Dar viaţa are regulile ei şi se răzbună când nici nu te aştepţi. După câteva săptămâni de zile, tânărul a plecat la Bucureşti împreună cu un prieten al său, într-o Dacia 1300, de unde s-au întors noaptea, iar pe la orele 23³° au ajuns între localităţile Mihăileşti şi Spătaru.

După cele declarate de şofer, rezulta că circula cu o viteză de 75-80 km/h şi n-a putut observa că în faţa lor, chiar pe mijlocul drumului se afla un cal negru, pe care l-a lovit în plin; secerat la picioare, calul a pătruns în habitaclu maşinii, trecând prin parbriz, cu capul înainte, apoi printre cei doi pasageri, şi s-a oprit cu capul în canapeaua din spate, murind pe loc.

Autoturismul a continuat să ruleze fără şofer şi a descris o curbă spre dreapta, părăsind şoseaua, apoi s-a oprit la un

metru şi jumătate de marginea unui canal de irigaţii lat de şase metri şi adânc de cinci metri, plin cu apă.

Cei doi pasageri s-au ales cu braţele fracturate, iar calul şi-a rupt gâtul în canapeaua din spate şi a lăsat pe podea câteva kilograme de sânge.

A doua zi am aflat de accident şi am mers la locul faptei, unde am constatat că animalul aprţinea CAP Spătaru şi era orb de ambii ochi; păştea pe un izlaz de unde a ieşit în şoseaua naţională. Am executat fotografii pe care le-am trimis la toate serviciile de circulaţie din ţară.

Comentariul îl socotesc de prisos şi astăzi.

## II
## Experienţa în conducerea autovehiculului şi odihna înainte de a pleca la drum

Conducătorii auto începători trebuie să evite plecarea la drum lung, conducând ei autovehiculul, până când vor reuşi să obţină îndemânarea necesară, rulând pe distanţe scurte.

Din practică se ştie că şoferii, în general, simt evadarea din oraşele cu circulaţie aglomerată ca pe o adevărată eliberare din „cuşcă". Afară din oraşe, drumul fiind mai liber, nu impune frânări dese, aşa cum se întâmplă în oraşe, unde se produc şi dese ambuteiaje din cauza aglomeraţiei citadine şi chiar din vina comportării agresive a celorlalţi participanţi la traficul rutier.

Când drumul este liber şi vizibilitatea îi permite să vadă pe distanţe mari, şoferul simte nevoia să apese pe acceleraţie pentru a spori viteza de deplasare, bucurându-se de aerul proaspăt şi peisajul verde al câmpiilor pline de culturi agricole.

Astfel viteza autovehiculului creşte pe nesimţite, prudenţa şi răbdarea dispar treptat, obstacolele nu mai sunt luate în seamă şi de aici, dorinţa de a-şi menţine o deplasare continuă, fără frânări sau opriri, motiv pentru care se angajează în depăşiri riscante, fără o asigurare temeinică, putându-se lovi frontal cu alte vehicule care circulă regulamentar din sens opus.

Depăşirea altui autovehicul este o manevră foarte pretenţioasă, care poate deveni extrem de periculoasă, dacă nu se respectă cele trei reguli: asigurarea că în acel moment nu se apropie un alt vehicul, iar din spate nu este depăşit el de altul; apoi semnalizarea de la distanţa corespunzătoare a manevrei depăşirii, păstrarea distanţei laterale corespunzătoare faţă de autovehiculul depăşit şi reintrarea pe partea dreaptă a drumului, numai după ce s-a asigurat că aceasta se poate face fără pericol pentru autovehiculul depăşit. Începătorii să aibă grijă deosebită şi să execute aceste manevre numai când au vizibilitate optimă din faţă şi spate pentru a evita producerea de accidente.

În deplasările cu familia să se evite discuţiile şi, mai ales certurile pe diferite teme, care sunt dăunătoare şi aducătoare de riscuri pentru deplasare.

Sunt situaţii când la volan se află soţia, care, de obicei conduce, mai ales în coloană, cu viteză moderată, impusă de coloană. Răbdarea este specifică femeilor, cu mici excepţii. Soţul, care stă în partea dreaptă, se enervează, îşi aduce aminte că el este şeful familiei, la primul refugiu o dă la o parte pe soţie şi trece el la volan, deşi abia de curând a obţinut permis de conducere. Se enervează, zice că nu poate suporta fumul de la eşapamentul celui din faţa lui şi intră în depăşire.

În traficul aglomerat şi mersul în coloană, dacă nu ai răbdare să treci momentul dificil, adesea eşti pierdut, deoarece, oricând poate veni din sens opus un alt vehicul care, contând pe dreptul lui legal de prioritate nu se opreşte – ar însemna să

conducă preventiv – ci îşi exercită acest drept, iar coliziunea celor două autovehicule se produce imediat.

... Să presupunem că cei doi au evitat coliziunea printr-o manevră care i-a salvat, dar enervarea lui n-a trecut. El îi spune soţiei, puţin iritat, că mâine este duminică şi l-a anunţat fratele lui că vine în vizită la ei pe la prânz, împreună cu părinţii lui.

- De ce vin mereu fără să ne anunţe? ripostează soţia lui. Doar ştii că venirea lor nu-mi face nicio plăcere, mai ales că-şi aduce copiii, pe cei bătrâni, dar şi câinele lor nesuferit.

- Ce pot să le fac? Sunt rudele mele. Aşa îi deranjăm şi noi de atâtea ori, cu copii cu tot, iar la plecare ne bucurăm când ne pun în portbagaj zarzavaturi proaspete, făină, mălai, pepeni şi roşii, vara, o bucată de porc şi un bidon de vin iarna, fără să ne ceară nimic. Acum să-i suportăm şi noi câteva ore.

- M-am săturat! a explodat ea mâniată.

- Lasă, că ne întoarcem până mâine, la ora prânzului! o linişteşte el.

Captivat de discuţia lor şi fără a beneficia de o experienţă în abordarea drumului, lipsindu-i, pe moment, şi atenţia distributivă, soţul s-a angajat în depăşirea a două autovehicule, plasate deja pe centrul unei curbe, fără vizibilitate, cu urcare într-o uşoară pantă (şoferii o numesc „depăşire în orb"). În acel moment, din sens opus urca panta un alt autoturism, iar în centrul curbei a avut loc impactul puternic. Ambele autoturisme au luat foc şi au rezultat trei morţi şi doi răniţi grav; soţul a decedat în flăcări ca şi familia din celălalt autoturism; au rămas în viaţă soţia vinovatului şi o fetiţă de opt ani din cealaltă maşină. Soţia povestea: „Era în vara anului 1975. Abia reuşisem să cumpărăm şi noi o Dacia Berlină nouă. Copiii noştri intraseră în vacanţă şi, respectându-le dorinţa i-am dus la părinţii mei din comuna Brebu, jud Prahova. De acolo, sâmbătă, în loc să ne întoarcem acasă, în Buzău, am plecat spre Predeal. „Să dăm o fugă până la Predeal!" mi-a spus soţul meu,

Cornel Dobre şi am pornit spre Predeal, dar într-o curbă s-a produs evenimentul şi ... asta este. Toate planurile noastre de viitor s-au spulberat".

## III
## Destăinuirile unui proaspăt şofer

- De când eşti conducător auto? l-a întrebat vecinul.

- Miercurea trecută s-a împlinit un an de când am obţinut permisul de conducere.

- Atunci, de ce nu te-am văzut deloc cu maşina?

- Maşina am cumpărat-o de 8 luni de zile, dar n-am scos-o niciodată din curte. Am condus cu instructorul în perioada pregătirii, iar la examen cu poliţistul. De acum voi ieşi singur pe drumurile publice pentru că mă simt stăpân şi responsabil pe volan şi-mi pot plimba soţia şi copiii cu maşina fără teamă. Azi am scos de pe parbriz şi semnul începătorului (lămâia).

Peste un an de zile, la o altă disuţie cu vecinul, şoferul care parcursese cu maşina lui peste 12000 de km, i-a spus, cu mândrie: „Ştii cât de departe eram de şoferie anul trecut? Odată am vrut s-o introduc în curte cu spatele, am uitat portiera deschisă, maşina a intrat, dar portiera a rămas înfiptă în şuruburile de la poartă.

Altă dată, mergând în spatele unui autocamion, nu-l depăşeam de teamă să nu mă întâlnesc cu alt vehicul venind din sens opus şi-i suportam fumul pe mai mulţi kilometri. De atunci, la orice deplasare învăţam câte ceva, chiar dacă nu era senzaţional, văzându-i pe alţi şoferi imprudenţi care se grăbeau să ajungă în şanţ sau în râpă.

Dacă înainte îmi lipsea curajul să fac depăşiri, azi mă asigur de mai multe ori şi le execut corect şi cu curaj".

%

L-am cunoscut şi eu pe acel conducător auto şi l-am întrebat câte ceva, vrând să-i cunosc filosofia:

- Cum aţi reuşit să căpătaţi curaj în conducerea auto?

- Mai întâi am priceput ce înseamnă să conduci preventiv şi cum te poţi feri de ceilalţi participanţi la traficul rutier, în special cei care conduc agresiv, dar şi neglijent şi astfel încalcă regulile de circulaţie.

- Asta presupune să gândeşti pentru ceilalţi, am spus eu.

- Da. Exact aşa am vrut să spun şi eu, dar dv. ştiţi mai bine. Este un fel de a ghici ce vor ei să facă: fie şofer, biciclist sau pieton. Ex: va depăşi? Va traversa strada? Va semnaliza că face viraj la stânga sau la dreapta? Ce intenţie are? Şi atunci eu opresc, îi acord lui prieoritate, chiar dacă nu o are, sau trec şi mă tamponez cu el?

De obicei, ghicindu-le intenţia, renunţ eu la dreptul meu de prioritate acordat de indicatoare sau semafoare în intersecţii şi-l las pe cel agresiv să treacă.

- Dumneavoatră anticipaţi intenţiile lor şi le cedaţi trecerea, acţionând astfel pentru prevenirea coliziunilor.

- Da şi o fac cu multă grijă, pentru că nu am niciun interes să mi se dea dreptate post-mortem. La fel procedez şi când mă jignesc cei care au la maşini numere care spun că ei au autoritate, deşi ei sunt vinovaţi de fapte şi tot ei ţipă şi te ameninţă, deşi numărul lor nu ţine loc de lumina semaforului sau de semnificaţia indicatorului.

%

Omul avea dreptate, sunt prea mulţi conducători auto care au carenţe în comportare şi execută depăşiri neregulamentare din cauză că au în gena lor unele porniri

agresive, neputând rezista tentaţiei de a fi mereu în faţa celorlalţi. Alţii sunt stăpâniţi de „beţia vitezei” şi nu pot conduce moderat, nu pot să circule în coloane pe porţiunile de drum cu risc evident.

La fel de periculoşi sunt şi cei care conduc autovehicule ore sau zile în şir, ajungând la epuizarea fizică şi în starea gravă de oboseală produc greşeli în trafic sau adorm la volan şi accidentul este gata.

Despre cei care consumă băuturi alcoolice şi se urcă la volan în stare de euforie sau de ebrietate accentuată s-au scris multe volume de analize şi critici, dar se continuă o astfel de comportare inconştientă şi azi, iar vinovaţii îşi pun viaţa lor în pericol şi – fără niciun drept – o pun şi pe a celorlalţi participanţi la traficul rutier, devenind „măcelarii şoselelor”.

Anual mor în accidente rutiere între 2000-3000 de persoane, multe tinere, trecute prin şcoli, de la care societatea aştepta să dea roadele în urma cunoştinţelor acumulate, pe când ei îngroaşă numărul morţilor din cimitire.

Mai sus vorbeam despre experienţa şi îndemânarea la volan a conducătorilor auto. Dar cei care conduc fârâ a poseda permis de conducere, fără nicio pregătire? Ei sunt, în primul rând, cei care seamănă moartea pe şosele.

Vezi tineri la volanul unor autoturisme performante, care pleacă de pe loc „în forţă”, accelerând motorul brusc, iar cauciucurile scrâşnesc cu zgomot, lăsând pe asfalt o cantitate apreciabilă de carbon; din „carnea” pneurilor maltratate iese un fum fierbinte, la fel ca şi atunci când execută viraje în curbele periculoase (cu unghi mic).

Conducătorii auto trebuie să aibă o atenţie distributivă care le uşurează misiunea, iar aceasta presupune să poată realiza în acelaşi timp o conducere regulamentară, preventivă, să observe manevrele participanţilor la traficul rutier din faţa şi din spatele lor, precum şi semnalizarea rutieră de pe drumul pe

care circulă, dar pentru a le putea face pe toate, trebuie să fie permanent atent la desfăşurarea traficului rutier, fără a mai avea şi o altă preocupare. Astăzi, telefonul mobil, căruia oricine îi recunoaşte utilitatea, când este folosit concomitent cu conducerea autovehiculului în trafic, devine un duşman şi o sursă de accidente foarte grave.

%

- Odată, reia discuţia conducătorul auto din faţa mea, am plecat la drum cu o maşină a unui prieten, fără să ştiu ce probleme tehnice are. N-am s-o mai fac niciodată, cât voi trăi!

- De ce? l-am întrebat.

- Of, câte emoţii, câte transpiraţii am avut din cauza ei! Maşina mea avea motorul demontat, că i se spărsese un piston. Seara mi-a dat telefon fratele meu de la Ploieşti, care mi-a spus că tata este grav bolnav, se afla acasă la el şi urmează să hotărâm dacă îl internăm sau nu în spital. Era tata şi trebuia să merg acolo.

Am discutat cu prietenul meu, iar el mi-a oferit maşina lui, zicând: „Te-aş duce eu, dar nu pot lipsi de la servici”.

Dimineaţa, am luat maşina lui şi am pornit degrabă la Ploieşti. Era tot Dacia 1300, ca a mea, dar mai veche. Pe drum am observat că avea multe defecţiuni: trăgea în dreapta, ambreiajul cupla destul de sus, ca şi acceleraţia, şi motorul se ambala în gol. M-am temut să nu păţesc ceva şi am mers, până la Ploieşti, doar cu 60 km/h.

Când am ajuns la fratele meu, am discutat cu tata, hotărând să-l internăm în spital pentru că se plângea că are ceva la plămâni, dar s-a dovedit că a fost o viroză şi nu a rămas în spital decât o săptămână.

- Mergem cu maşina ta, că tot are motorul cald! mi-a zis fratele meu.

- Nu pot. Are nişte defecţiuni şi mă tem. Nici nu e a mea, i-am explicat eu.

A pornit maşina lui şi l-a, internat pe tata în spital, iar la întoarcerea acasă la fratele meu, acesta şi-a pus halatul şi a verificat-o peste tot. el este de meserie mecanic auto. Mi-a reglat ambreiajul, acceleraţia şi frânele, dar m-a atenţionat: pe partea dreaptă plăcuţele de frânare sunt uzate! Şi nici eu nu am altele noi. M-am întors casă, în Buzău, iar când i-am dus maşina prietenului, i-am spus ce defecţiuni are.

... A tăcut puţin, apoi m-a întrebat:

- Care credeţi că este cea mai grea faptă care poate duce la accident?

- Starea de sănătate a conducătorului auto, când el nu mai poate dirija autovehiculul.

- Vreţi să-mi explicaţi?

- Da. Omul poate suferi de o boală: diabet, cardiopatie ischemică, insuficienţă cardiacă, renală, etc, sau este în stare de ebrietate. Oricare din aceste stări dacă survine în timp ce conduce un autovehicul pe drumul public, îl face să treacă printr-o stare de declin, forţa lui fizică începe să scadă, apar primele semne de oboseală, pleoapele îi devin grele ca plumbul şi se lasă peste ochi întocmai ca o cortină grea, încât nu le mai poate ţine deschise şi se instalează somnul, lăsând autovehiculul să ruleze pe drum la întâmplare. Aşa se produce accidentul: coliziune cu un pom, un stâlp, un cap de pod, o cădere în prăpastie, râpă, râu, etc.

De aceea nu i-am înţeles niciodată pe cei care urcă într-un autovehicul oprit la întâmplare, motivând graba de a ajunge undeva, dar ajung în pământ.

Bine ar fi dacă fiecare ar gândi că viaţa lui este mai scumpă decât orice motiv de grabă, iar judecata lucidă trebuie să primeze în orice situaţie. Evitaţi să călătoriţi cu persoane necunoscute, iar când aţi constatat că şoferul miroase a băuturi

alcoolice, solicitaţi-i să oprească pentru un motiv anume şi întrerupeţi deplasarea!

## IV
## Zilele de coşmar ale lui Iorgu Oprea

Cel despre care voi istorisi unele fapte locuieşte în acelaşi bloc de apartamente cu mine, dar la o altă scară. Ne întâlnim în parcarea unde ţinem maşinile şi ne salutăm, iar uneori, mă mai întreabă câte ceva despre problemele tehnice ivite la maşină. Este un om aşezat, politicos şi lucrează la fabrica de geamuri, unde se confecţionează şi parbrize auto. Îi cunosc soţia şi cei doi băieţi, amândoi elevi în clasele a II-a şi a IV-a.

Iorgu foloseşte rar autoturismul pentru a se deplasa la servici, iar când pleacă la drum lung, o face împreună cu toată familia lui.

Într-o seară, pe la ora 22°° se întorcea de la servici, din tura a doua, în autoturismul său; fiind singur, mergea cu viteză redusă, deoarece peste Zona Industrială se lăsase o ceaţă ce reducea vizibilitatea până la 50 m în faţa maşinii.

Nu poate explica deloc cum i-a apărut în faţă o umbră şi impactul n-a mai putut fi evitat; era un om pe care l-a atins cu aripa dreaptă, determinându-l să plonjeze peste un gard viu care mărginea şoseaua. S-a speriat şi nu a oprit să vadă ce s-a întâmplat cu pietonul lovit, iar când a ajuns acasă, în parcare, a verificat caroseria. Nu-şi dădea seama cum s-a produs impactul, dar şi-a închipuit că acesta s-a ferit, sărind peste gardul viu când a auzit zgomotul produs de motor. Pentru a fi sigur că nu v-a fi descoperit, a scos prelata din portbagaj şi a acoperit autoturismul, apoi a intrat în bloc. Soţia l-a văzut puţin supărat, tăcut, dar a crezut că este obosit de la servici şi nu l-a mai întrebat nimic.

Toată noaptea a fost muncit de gânduri negre şi îşi reproşa faptul că n-a oprit să vadă ce s-a întâmplat cu persoana lovită de el cu maşina. „Nu eram beat sau sub influenţa alcoolului, nu circulam cu viteză mare.... Dacă mă află miliţia, voi fi considerat laş că am părăsit locul accidentului. Dar dacă omul a murit? Voi fi învinuit că l-am lăsat fără ajutor şi pe bună dreptate”.

Iorgu ajunsese într-o stare greu de descris, iar somnul nu se lipea de el întrucât gândul îi fugea tot în acel loc, unde se produsese evenimentul. După miezul nopţii, obosit fizic şi muncit de gânduri, a adormit. Peste o oră s-a trezit speriat. În pijama şi papuci, cu paltonul pe umeri, a ieşit tiptil din casă şi a mers în parcare să se convingă dacă pe maşină sunt urme de accident, dar aripa dreaptă era ca şi înainte, fără înfundări sau zgârieturi. A pus prelata la loc, gândindu-se: „poate nu se vede bine, iar o lanternă sau chibrit nu pot folosi, noaptea pare suspect şi atrage atenţia curioşilor”.

Până în zori n-a mai putut adormi, deşi se simţea tare obosit. După micul dejun, Iorgu i-a spus soţiei sale că merge până la un magazin de piese auto să cumpere o piesă pentru maşină, dar a luat autobuzul şi a ajuns în zona industrială, unde se întâmplase necazul lui cu câteva ore mai înainte.

Era o dimineaţă frumoasă de primăvară şi se anunţa că va fi o zi călduroasă; păsărelele ciripeau, soarele se ridica încet pe cerul albastru, fără nori, numai în sufletul lui Iorgu era ceaţă densă, pustiu şi aşteptare.

S-a îndreptat spre locul unde lovise acea umbră în noaptea cu ceaţă, a trecut dincolo de gardul viu şi a cercetat cu atenţie locul. Nimic! Locul era curat, omul dispăruse. „Cred că Miliţia a cercetat accidentul, a luat omul de aici şi apoi a făcut curat – şi-a zis el în gând. O fi internat în spital sau o fi murit? Cum pot să aflu?”

Mergând pe şosea spre staţia de autobuz, l-am ajuns din urmă eu – autorul – şi l-am întrebat:

- Ce faci pe aici, Iorgule? De ce nu eşti cu maşina?

- Vreau să merg puţin la servici. Maşina este defectă, am ceva la cutia de viteze şi alternatorul nu dă curent. Dumneavoastră ce faceţi pe aici?

- Căutăm autorul unui accident, care ne-a lăsat doi morţi pe şosea în apropierea satului Ţinteşti şi a părăsit locul accidentului. Dar te văd obosit, nebărbierit, ce este cu dumneata? Eşti bolnav, cumva?

Iorgu a evitat răspunsul.

- Da, ce să faceţi? Asta vă este meseria. Să trăiţi! a salutat el şi şi-a continuat drumul spre autobuz.

Ajuns la Spitalul Judeţean, a intrat la secţia de urgenţe şi s-a interesat dacă în cursul nopţii a fost adus un bărbat rănit într-un accident de circulaţie. „Nu a fost adus niciun accidentat. Avem alte cazuri cu probleme clinice, a răspuns asistenta, privind în registru. Dar cum se numeşte ruda dumneavoastră? insistă ea” „Nu este rudă, este un coleg de servici. Vă rog să verificaţi şi la Morga, poate ...” „Nu am decât două femei care au decedat în spital” a venit răspunsul asistentei, care tocmai lăsa receptorul telefonului în furcă. „Vă mulţumesc!” a spus Iorgu, care a părăsit spitalul îngrijorat mai tare. „Cine ştie pe unde doarme colegul dv şi-l căutaţi la Morga sau internat în spital” a auzit-o pe asistentă spunând, cu voce tare, în urma lui.

Mergând pe jos, trecea pe lângă echipe de miliţieni în uniformă, care verificau maşinile oprite, iar alţii intraseră în curţile cetăţenilor şi verificau în garaje sau în şoproane orice maşină.

Întors acasă, Florentina, soţia lui, l-a întrebat:

- Ai găsit piesa pe care o căutai?

- Nu! Abia săptămâna viitoare pleacă după piese auto la Piteşti.

După amiază a plecat la servici tot cu autobuzul, iar când a trecut prin secţie şi-a salutat colegii în grabă, nu s-a mai oprit, ca altă dată, să mai discute cu ei, încât aceştia s-au întrebat:

- Ce are Iorgu, astăzi, mă? E cam străveziu la faţă.

- Nu ştiu, a răspuns altul. Pare cam obosit şi este nebărbierit, tăcut, parcă e un cadavru.

- S-o fi certat cu nevasta. Se mai întâmplă.

- Asta n-o mai cred. Florentina lui este o mamă şi o bună gospodină, este o bunătate de femeie.

- Măi, i se poate întâmpla orice, poate a înnoptat la vreo pipiţă, care l-a stors de tot, zice altul râzând.

- Iorgu e un băiat corect, nu calcă el alături, nu-l văd omul aventurii; de băut nu bea, aşa cum bea Costel Panait.

- Are el altceva, poate ceva mai grav, ca orice om.

Între timp Iorgu ajunsese în birou, scosese pe masă un teanc de dosare cu contracte şi facturi, lăsând pentru oricine impresia că este foarte ocupat şi că nu are chef să fie deranjat, dar scoate din geantă ziarul local, în care caută febril ştirile şi articolele mai interesante în care s-ar putea găsi vreo informaţie despre accidentul lui.

N-a găsit nimic şi nu ştie ce să facă. Colegii lui încearcă să-l abordeze, pe rând, cu diferite întrbări legate de comenzile primite, dar el îi roagă să se descurce singuri, până când va pune la punct registrul şi dosarele cu facturi pe care le etalase pe birou, pe care trebuie să le studieze urgent. Comportarea lui li s-a părut suspectă colegilor săi, mai ales că la terminarea programului nu a plecat acasă împreună cu ei, întârziind încă o oră în birou.

%

Peste două zile ne-am întâlnit amândoi în parcarea de lângă bloc. Eu ştergeam parbrizul, iar el meşterea ceva la motor.

- Bună dimineaţa, vecine! l-am salutat eu.

- Să trăiţi! a răspuns el, cam speriat, scoţând capul de sub capota motorului.

- Ce faci? Nu l-am întrebat de cutia de vitreze şi celelate.

- Curăţ bujiile, că porneşte greu. Vă grăbiţi?

- Nu tocmai. De ce?

- Vreau să vă cer un sfat.

- Te ascult.

- În urmă cu două zile am lovit un om în zona industrială, dar când m-am întors ... nu mai era acolo.

- Ştiu toată povestea. Atunci te-a înregistrat şi aparatul radar când ai trecut, iar când l-a văzut pe omul care făcea saltul peste gardul viu, au mers la el să vadă ce i s-a întâmplat. Îl cheamă Petre Alexandru şi n-a suferit traumatisme, dar şi-a rupt costumul în gardul viu care, spre norocul lui, i-a amortizat căderea.

- Nu cumva şi el este conducător auto?

- Da este şi el şi locuieşte la bloc B4 lângă spital.

- Îl ştiu. Am susţinut examenul de conducere auto împreună, acum patru ani de zile. Este merceolog.

- Dacă îl ştii este foarte bine. Mergi şi discută cu el, că aşa este corect în relaţiile dintre oamenii civilizaţi. Sper să vă înţelegeţi. Reţine, totuşi, că fapta dumitale nu-ţi face cinste, lăsând un om accidentat fără ajutor. Altă dată să fii mai atent cum conduci. Noi ştiam cine l-a lovit, dar n-am avut timp şi de asta , fiind ocupaţi să descoperim autorul accidentului cu doi morţi.

Ne-ai confirmat fapta şi dumneata în dimineaţa următoare, când te-ai întors la locul cu pricina. Există aşa-zisa psihologie a infractorului, care, după comiterea faptei, se întoarce în acel loc pentru a se informa ce a rămas în urma acţiunii sale. De obicei se amestecă prin mulţimea adunată şi printre curioşi, observă cum se fac cercetările, ce s-a mai descoperit, ce se mai discută în publicul adunat, etc, pentru a se informa ce îl mai aşteaptă.

- Eu vă declar că m-am speriat foarte tare.

- Altă dată să fii mai corect. Şi nu mai umbla nebărbierit!

## V
## Taximetristul Ion Avram şi ajutorul colegilor săi de profesie

Familia Avram este fericită. Astăzi îşi mărită fiica, pe Georgiana, cu un profesor, un băiat bun, fiul unor oameni aşezaţi, cumsecade, dintr-un sat dina propierea municipiului Buzău. Socrii şi rudele apropiate din ambele familii s-au strâns toţi în sala de ceremonii de la Oficiul de Stare Civilă pentru a asista la ceremonie, iar la sfârşit, urează mirilor, cu glasuri vesele: „Noroc în viaţă, sănătate şi Casă de piatră”, după care ies afară şi aşteaptă taxi care să-i transporte la aprtamentul părinţilor fetei.

Avusese grijă Ion Avram, el însuşi şofer de taxi, să fie asigurat un transport rapid, comod şi în siguranţă, cu sprijinul colegilor săi de muncă.

Când s-a pus în mişcare coloana de taxi-uri, Ion Avram le-a povestit viaţa familiei sale în câteva fraze:

- Tot de la ţară am venit şi eu în urmă cu 22 de ani. La început am locuit cu soţia mea într-o garsonieră cam strâmtă, în

care aveam un pat, o masă cu două scaune şi un dulap pentru haine. Acolo dormeam, găteam, mâncam, ne spălam, iar wc-ul se afla pe coridor. Tot acolo s-a născut şi Georgiana noastră şi abia peste opt ani am primit apartamentul în care locuim şi astăzi. Ne înţelegeam bine şi eram mulţumiţi. Mă mir şi astăzi cât de puţin ne trebuia să fim fericiţi! Iar azi, unora nu le mai ajunge un palat, deşi au la dispoziţie telefon, televizor, maşini de spălat, frigider, etc, iar pretenţiile lor tot cresc.

- Am ajuns! îi anunţă şoferul, oprind lângă trotuar. Semnalul lui l-a întrerupt pe Ion din povestea lui, scoţându-l din starea de reverie.

- Cât ne costă, Petrică? l-a întrebat el pe coleg.

- Nimic, nea Ioane! Este modestul meu cadou de nuntă pentru fiica dumitale, că eu nu pot să particip. Ştii de ce!

- Totuşi, dacă poţi, vino! M-aş bucura mult.

- Nu cred că voi veni, dar le urez „Casă de piatră" tinerilor!

- Mulţumesc, Petrică!

Masa şi dansul au avut loc la restaurantul din Parcul Crâng şi s-au terminat după miezul nopţii, mergând fiecare pe la casele lor, iar părinţii ginerelui au mers acasă la Ion, unde s-au odihnit până aproape de prânz, când au fost invitaţi la masă (micul dejun şi prânzul la un loc).

La masă au fost servite băuturi alcoolice, dar Ion Avram n-a băut şi a fost întrebat de ce nu bea?

- Diseară, la ora 21°° intru în servici şi nu mă pot prezenta mirosind a alcool, a răspuns el.

- Ai tot timpul să te trezeşti până la ora 21°° - intervine tatăl ginerelui. Este chiar aşa grav?

- La şoferi este foarte grav. Consumul de băuturi alcoolice nu face niciodată casă bună cu volanul. Oricând se poate întâmpla ceva din care să nu poţi ieşi dacă ai reflexele diminuate şi vederea înceţoşată.

Ion Avram era om cu experienţă şi judeca corect. La ora stabilită s-a prezentat la garajul întreprinderii, a verificat autoturismul, apoi a plecat în locul fixat pentru a aştepta viitorii pasageri. N-a executat decât două curse, dar când se întorcea în staţia de taxi, a auzit în apropiere ţipete şi strigăte de ajutor. S-a îndreptat spre locul de unde veneau strigătele şi a observat cinci persoane: dpuă femei şi trei bărbaţi care le înjurau şi trăgeau de ele. S-a gândit: „sunt trei şi cu vorba nu cred că îi pot convinge să le lase în pace. Mai bine fac un apel SOS prin staţia de emisie-recepţie şi-mi chem colegii de taxi aici". Apelul a fost resepţionat şi în 3-4 minute au sosit în locul indicat 5 taxi-uri. Agenţii de ordine de la Miliţie, aflaţi în zonă, au venit şi ei, alertaţi de taximetrişti şi cei trei huligani au fost încătuşaţi şi conduşi la Miliţie, iar cele două femei, cu hainele rupte pe ele, au fost transportate la Miliţie cu taxi condus de Ion Avram, unde au declarat că se întorceau acasă din schimbul II la Întreprinderea de prefabricate din beton, iar într-un loc întunecos, au fost acostate de cei trei şi forţate să meargă cu ei.

Ajuns în staţia de taxi, Ion Avram a moţăit pe scaun câteva minute, dar a auzit, ca prin vis, nişte zgomote metalice, care veneau din parcarea din apropierea lui. Şi-a aţintit privirea într-acolo şi a zărit două siluete destul de înalte de bărbaţi, care dechideau portbagajele la maşini, apoi portierele şi intrau, apoi ieşeau dintr-o maşină în alta. Au scule la ei, s-a gândit el.

„Ăştia sunt hoţi care fură tot ce găsesc prin maşini. Dacă sun la dispecerat, la noi, operatoarea mă va obliga să vorbesc tare şi mă aud hoţii – şi-a făcut el calcule în gând – mai bine fac apel, mai încet, la colegii mei" şi a început: „Veniţi urgent la staţia de lângă gară! Repet: toţi cei care mă auziţi, veniţi repede în staţia de lângă gară! Hoţii sparg maşini în parcare".

În trei minute au sosit opt taxi-uri, venind din direcţii diferite, au înconjurat parcarea, formând un cerc ca spiţele unei

biciclete, apoi au ieşit din maşini cu manivele în mâini sau alte obiecte de atac şi apărare. Încercuiţi, hoţii au fost prinşi şi duşi la Miliţia din gară, împreună cu sacii cu obiecte furate.

- Aaaa! Voi sunteţi clienţi vechi, a spus şeful de post.Tu eşti Vergu şi tu ... Plătică, îi numeşte acesta.

- Da, domn şef! răspunde Plătică.

- Chiriaşi vechi pe la noi. Când v-aţi eliberat din penitenciar? Ăştia sunt tobă de puşcărie, au experienţă.

- Acum aproape şase luni.

- Aduceţi sacii mai aproape şi scoateţi, încet, pe rând, toate obiectele! Aşa. Bravo, mă! Câţi vor plânge după radio-casetofoanele astea? Iată şi truse de scule noi-nouţe!

Ia te uită! Haină de blană de damă, flori, borsetă cu acte. Toate le-aţi găsit în maşini?

- Da, domn şef, răspunde Vergu. Dacă ei e proşti şi le lasă în maşini?! Lasă şi haine de piele, sticle cu băuturi ...

- Şi voi, oameni grijulii, le adunaţi şi le puneţi la adăpost. Nu-mi pot închipui în ce fel gândesc şi proprietarii ăştia de maşini! spune şeful de post cu năduf. Sunt atât de neglijenţi, parcă n-ar şti că pe aici nu ducem lipsă de hoţi.

După ce a întocmit procesul verbal de constatare, a mulţumit taximetriştilor pentru ajutor, apoi a sunat la dispeceratul Miliţiei Judeţene să-i transporte pe hoţii în cauză, împreună cu obiectele furate.

## VI
## Şoferiţele noastre

Emanciparea femeilor s-a produs şi în România, odată cu votul universal, egal cu bărbatul. Pe lângă celelalte drepturi câştigate, femeia şi-a obţinut meritul de a-şi pune în valoare calităţile şi talentele sale, ca şi îndemânarea de a conduce

autovehicule pe drumurile publice. În popor sunt numite şoferiţe.

Pe măsură ce societatea a evoluat, odată cu trecerea anilor, numărul lor a ajuns aproape la 40% din totalul conducătorilor auto, unele conducând maşini ale unor instituţii de stat sau mijloace ale transportului în comun.

Exceptând unele cazuri izolate, se poate aprecia faptul că femeile au nişte calităţi aparte, care le favorizează în profesia de conducător auto: răbdarea în traficul aglomerat şi care se depasează adesea cu virteza melcului pe drumuri intens circulate; nu sar la ceartă, cum fac unii bărbaţi, când alţi participanţi la traficul rutier se dovedesc agresivi, lipsiţi de maniere şi de cultură, de comportare civilizată sau dând dovadă de bădărănie, etc.

Deşi multe conduc preventiv, aproape tuturor le lipsesc cunoştinţele elementare privind partea tehnică a vehiculului pe care îl conduc, rezumându-se la cheia de contact, alimetarea cu carburanţi, rotirea volanului şi acţionarea pedalelor. Motorul şi anexele lui, ca şi o banală pană de cauciuc, rămân un mister pentru ele, iar când se întâmplă vreo defecţiune, neştiind ce să facă, consideră că li s-a întâmplat o tragedie.

Necunoaşterea – iar pentru unele lipsa de experienţă – le produce emoţii mari în trafic, iar când trec prin situaţii critice, în loc să acţioneze prompt, cu sânge rece, pierd controlul maşinii – unele chiar iau mâinile de pe volan – lăsând maşina să ruleze la întâmplare. Aşa se produc accidentele grave pentru ele şi familiile lor sau alţi pasageri, pietoni, ori participanţi la traficul rutier.

Pentru unele femei, bucuria de început, când au obţinut permis de conducere auto, se transformă în corvoadă, şi chiar în deziluzie, producând regrete. Ele constată că au ajuns sclavele soţilor lor, care şi-au făcut rostde un cărăuş neplătit când se ivesc prilejuri de distracţii, vizite la prieteni, etc. Soţul

mănâncă, bea alcool din belşug, iar soţia bea apă minerală sau suc, iar când insistă asupra soţului să plece acasă pentru că se simte obosită, primeşte răspunsul: „Cum să plecăm tocmai acum, când este atât de frumos?" „Este miezul nopţii şi am venit direct de la servici. În plus, trebuie să conduc atâţia kilometri până acasă" etc. „Lasă, că nu mori. Fă şi tu un efort pentru mine!" îi răspunde el ameţit de aburii alcoolului.

Mircea şi Irina, doi soţi obişnuiţi, au ieşit de la nişte prieteni din Râmnicu Sărat, după miezul nopţii, şi-au luat rămas bun de la gazde, au urcat în autoturismul lor personal, urmând să plece la Buzău.

- Drum bun! le-au urat gazdele. Vă mai aşteptăm pe la noi.

- Data viitoare vă aşteptăm la noi! îi anunţă Mircea, continuând: pe 14 iunie este ziua de naştere a Irinei, iar pe 24 august a mea, aşa că nu aveţi scăpare.

Irina se aşezase cuminte la volan, Mircea a mai spus ceva, a făcut semne spre gazdele lor, apoi a intrat în autoturism şi a comandat: „Hai, dă-i drumul!"

După ce au parcurs câţiva kilometri, Irina şi-a privit soţul aflat în dreapta ei; acesta dormea, lăsând-o singură cu noaptea neagră. A zâmbit amar şi, obosită cum era, a intrat pe un loc de refugiu din dreapta şoselei şi a oprit.

- Ce faci, dragă? De ce ai oprit? a întrebat-o el, care s-a trezit din somn.

- Mă simt obosită şi vreau să mă odihnesc puţin, să respir aer curat, că acolo era numai fum în încăpere.

- Dă-i drumul şi lasă haltele! Şi eu sunt obosit şi vreau să ajungem acasă mai repede. Calcă mai tare pe acceleraţie şi sporeşte atenţia! Hai, porneşte motorul şi lasă haltele! Vreau să mă scol devreme pentru că am o întâlnire cu Marcel Iscru pentru a rezolva problema cu setul de motor.

Irina şi-a frecat puţin ochii obosiţi, l-a privit iritată pentru lipsa lui de înţelegere, apoi a pornit motorul şi a ieşit din refugiu, reluând drumul spre Buzău.

- Calcă mai tare acceleraţia! i-a strigat Mircea. Aşa!

- Am deja 85 km/h, a răspuns ea.

- Apasă mai mult, să ajungem mai repede! Aşa!

Viteza a ajuns la 110km/h, iar zgomotul motorului nu se mai auzea. Soţul ei drag adormise din nou şi nu mai avea cu cine să schimbe o vorbă, iar pe şosea rulau doar ei şi un alt autovehicul care se apropia în spatele lor.

Irina a continuat să păstreze viteza de 100 km/h, sperând că va ajunge mai repede acasă şi va scăpa de coşmarul oboselii, dar, la intersecţia cu drumul care face legătura cu comuna Racoviţeni, a ieşit un biciclist care s-a angajat în traversarea şoselei principale fără să se asigure. Irina a frânat, dar n-a putut evita impactul cu biciclistul, care a ajuns – în zbor – peste capota motorului, direct în parbriz. Maşina s-a oprit după ce a mai parcurs 56 metri, oprindu-se în arătura proaspătă din dreapta şoselei. Frânarea şi trecerea peste şanţul şoselei l-au trezit din somn pe Mircea, care a întrebat-o:

- Ce faci, dragă? Iar faci haltă? Cum ai spart geamul de parbriz? a dojenit-o el.

Observând omul fixat pe capota motorului, a zis:

- Ăsta ce caută pe capotă?

Irina n-a răspuns la nicio întrebare. Îşi acoperise faţa cu palmele şi plângea în hohote.

- Da, răspunde odată, femeie! Ce s-a întâmplat?

- Am lovit un biciclist, care a ieşit de pe drumul din dreapta ca să traverseze şoseaua.

Abia acum Mircea a realizat că este vorba de un accident rutier şi, ca prin farmec, i-a trecut beţia. A coborât din maşină, l-a luat în braţe pe biciclist şi l-a aşezat pe arătură cu faţa în sus, întrebându-l:

- Ce te doare, omule?

- Piciorul stâng, a răspuns acesta. Aici, sub genunchi!

Pe şosea oprise şi maşina care rulase în urma lor, din care au coborât trei bărbaţi. Şoferul acesteia s-a apropiat de Mircea şi i-a spus:

- L-am văzut şi noi pe biciclist când se angajase în traversarea şoselei, fără să se oprească şi să se asigure, deşi are indicator „Cedează trecerea”.

- Vreţi să-l duceţi dumneavoastră la spital, că noi aşteptăm aici să vină cei de la Miliţie? Poate îi anunţaţi dumneavoastră.

- Da, îl ducem. Eu mă numesc Ion Istudor. Notaţi numărul maşinii mele! Cei doi sunt fraţii mei. Ne vom întoarce şi noi aici, la cercetarea pe care o va face miliţia.

- Vă mulţumim! Asta este o dovadă de omenie, a răspuns Mircea.

Peste 20 de minute a sosit o maşină de la Serviciul rutier, care se afla la Post-Control, de lângă podul peste apa Buzăului, care s-au apucat să facă cercetarea, cu măsurători, întrebări, etc şi fotografiile necesare.

După ce au întocmit procesul verbal de constatare a accidentului şi schiţa locului, au luat declaraţii soţilor şi celor trei fraţi Istudor, care se întorseseră la locul accidentului, ca să ajute.

- Ce a spus medicul de gardă despre accidentat? i-a întrebat ofiţerul de la rutieră.

- Că este suspect de fractură de gambă la piciorul stâng, a răspuns Ion Istudor.

Ofiţerul îl privea pe Mircea cu suspiciune, pentru că mirosea a băuturi alcoolice şi a înrtebat:

- Cine a condus maşina?

- Eu, tovarăşe ofiţer! a răspuns Irina. În momentul coliziunii cu biciclistul, soţul meu dormea. Conduc

autovehicule de patru ani de zile, dar a apărut brusc şi s-a angajat în traversarea drumului, dar n-am mai putut să-l evit, a spus ea plângând.

- Nu mai plângeţi! a spus ofiţerul.

La proces Irina a fost achitată, dar pentru ea toate aceste întâmplări au obosit-o şi au speriat-o.

Filmul pe care l-am derulat în câteva fraze, vorbeşte despre fapte care se înlănţuie, fiecare dintre ele având o contribuţie selectivă la evenimentul rutier produs, începând cu euforia soţului autoritar care insistă să mărească viteza de deplasare, starea de oboseală a şoferiţei, apoi cu nerespectarea regulilor de circulaţie de către biciclist.

Când conducem autovehicule pe drumurile publice se impune ca omul să fie odihnit şi sănătos. Pe timp de noapte, dacă omul de la volan este obosit sau bolnav, întunericul îi crează vedenii care îl obosesc şi mai mult; la starea de oboseală contribuie şi frigul, care te face să nu mai poţi ţine ochii deschişi.

## VII
## Greşeli care costă mult

Conducerea unui autovehicul pe drumurile publice, indiferent de categoria din care acesta face parte este o ocupaţie deosebit de importantă, care solicită şoferului întreaga atenţie, dublată de o imensă responsabilitate. Când conduci efectiv un autovehicul este interzisă orice altă îndeletnicire, care ţi-ar putea distrage atenţia de la actul în sine – total sau în parte – oferind posibilitatea apariţiei greşelilor, care, în final conduc la producerea unor accidente cu consecinţe grave.

A conduce cu maximă atenţie, un autovehicul pe drumurile publice, constituie şi o problemă de educaţie de care trebuie să dea dovadă conducătorul auto faţă de ceilalţi

participanţi la traficul rutier, el fiind om civilizat şi responsabil pentru desfăşurarea în siguranţă a traficului.

Aţi observat cât de frumos şi emoţionant este gestul şoferului care opreşte în apropierea unei treceri de pietoni şi-i invită, zâmbind, pe semenii lui aflaţi la capătul „zebrei" să traverseze strada? Acei pietoni vor aprecia întotdeauna gestul şi grija şoferilor respectivi, caracterul lor nobil. La fel se întâmplă pe drumurile publice cu pante lungi în urcare, când autovehiculele grele (tir sau autocamion, încărcate) se deplasează cu viteze reduse, şoferii lor se asigură că din sens opus nu se apropie alte autovehicule şi fac semn celorlalţi, care îi preced, să se angajeze în depăşirea lor.

Fiecare conducător auto trebuie să fie conştient de obligaţiile care îi revin când conduce pe un drum public; el nu trebuie să se comporte superficial şi neglijent cu autovehiculul condus, deoarece acesta, odată scăpat de sub control, poate deveni un obiect periculos, capabil să semene moartea pe drumurile publice.

De aceea, când pleacă la drum să fie sănătoşi, odihniţi şi să nu fi consumat băuturi alcoolice, ştiut fiind faptul că oboseala şi alcoolul diminuează, până la anulare reflexele condiţionate căpătate prin exerciţiul profesiei. Ca să poată respecta şi celelalte reguli de circulaţie, li se cere să conducă preventiv şi să nu aibă alte preocupări decât observarea manevrelor celorlalţi participanţi la traficul rutier.

Multe greşeli se produc uneori şi din vina pasagerilor transportaţi în maşină, care ditrag atenţia şoferilor, prin antrenarea lor la conversaţii îndelungate sau îi provoacă la diferite fapte emoţionale (pipăit, sărut, etc.) care fac ca să slăbească atenţia la manevrarea sau chiar abandonarea conducerii autovehiculului.

Viaţa a demonstrat că asemenea greşeli nu le fac numai tinerii.

Medicul veterinar I. Barbu, din comuna Mânzăleşti, jud. Buzău, se întorcea într-o zi de la o consfătuire pe linie profesională din Buzău, iar când a ajuns în comuna Mărăcineni, i-a făcut semn o doamnă să o ia în maşină.

Pe parcurs, au constatat că se cunosc mai demult, doamna Ileana, învăţătoare la şcoala din Berceni a mai călătorit şi altă dată cu I. Barbu, dar şi alte două persoane. Acum el era singur şi „am luat-o în maşină ca să nu mă plictisesc singur pe drum, pe o distanţă de 50 km", mi-a declarat el când am ajuns la locul accidentului.

Ce se întâmplase, de fapt?

Cei doi discutau diferite probleme, dar veterinarul tot întorcea capul spre ea şi-i admira fizicul plăcut şi atrăgător. La un moment dat, i-a surâs fetei, apoi a prins-o de după gât cu braţul drept, a tras-o spre el şi a sărutat-o. Văzând că ea nu ripostează, a repetat de mai multe ori figura.

Era o zi posomorâtă, pe şosea mai erau petece de zăpadă şi ghiaţă. Veterinarul a neglijat, pentru câteva momente, atât drumul, cât şi dirijarea maşinii, iar când se apleca spre dreapta să sărute fata, maşina se deplasa mai repede, semn că piciorul apăsa mai tare pe acceleraţie. Cu motorul ambalat, maşina a trecut peste o peliculă de ghiaţă, apoi a derapat, ajungând într-un stâlp de beton aflat aproape de gardul din dreapta.

Toate acestea mi le-a povestit G. Toma, care a şi anunţat telefonic serviciul circulaţie.

- Eu locuiesc aici, mi-a spus Toma, arătându-mi casa lui, de la marginea localităţii Săpoca. Şedeam dincolo de gard şi am văzut tot, iar când am mers la maşina lor, l-am tras afară pe bărbat, care era lovit la cap şi avea sânge pe faţă, dar fata era moartă şi avea picioarele prinse în pedalier; venise peste ea şi motorul, când a intrat maşina în stâlpul electric.

... Eu am ajuns la locul accidentului după 20 de minute de când am primit telefonul şi am constatat că Ileana G. nu mai

avea puls deloc, capul era fracturat în zona frontală, de unde curgea sânge amestecat cu o materie violacee, iar picioarele erau prinse între fiarele de la motor, prag, podea şi suporţii de la bord. M-a ajutat mult şi G.Toma, care a adus din curte leviere şi o rangă cu care am putut elibera picioarele şi am scos-o pe Ileana, care a fost transportată la morga spitalului din Buzău, unde i s-a făcut necropsia.

După ce am întocmit actele necesare, i-am luat declaraţia şoferului I. Barbu, care îşi revenise din şoc şi avea răni numai la nivelul feţei, produse de parbrizul care , la impactul cu stâlpul a fost împins în interiorul habitaclului maşinii şi respira greu. Verificând volanul, am constatat că este împins puţin înainte şi colacul îndoit în partea de jos. Şoferul nu consumase alcool.

Barbu şi-a recunoscut faptele, iar declaraţia lui corespundea cu cele relatate de G. Toma, care a adăugat în final:

– Şi eu sunt conducător auto, dar aşa ceva n-am făcut niciodată, deşi conduc maşini de 14 ani de zile.

Ajutat şi de Toma şi de câţiva vecini ai acestuia, am introdus autoturismul lui IB în curte la Toma, apoi am plecat la Spitalul din Buzău, luându-l cu mine şi pe IB, unde i s-au acordat primele îngrijiri medicale, apoi a fost internat pentru fracturi în zona toracelui.

Dosarul penal şi-a urmat cursul şi IB a fost condamnat la patru ani de închisoare pentru ucidere din culpă, prin accident de circulaţie.

%

De când a ajuns şi la noi telefonul mobil, vezi mereu pe stradă oameni care vorbesc singuri. Şoferii vorbesc la telefon şi

conduc maşina cu o singură mână, iar din neatenţie dau peste alte vehicule, peste pomi sau se răstoarnă în decor, pe câmp.

## VIII
## Viteza depăşită – factor generator de accidente rutiere

Nu spun o noutate. Aproape toţi cei care conduc autovehicule pe drumurile publice ştiu acest fapt, chiar dacă n-au învăţat la şcoală formula simplă: $V = \frac{S}{t}$ şi faptul că această relaţie răspunde legăturii nevăzute dintre om, autovehicul, drumul pe care se deplasează şi viteza care îl poartă în spaţiul dat.

Omul a fost întotdeauna dornic să ajungă mai repede de la un punct la altul şi a tot căutat mijloacele şi metodele care să-i scurteze timpul pentru acea deplasare. Aşa se explică desoperirile succesive care au permis mijloacelor tehnice inventate de înaintaşii noştri să crească viteza de la 10 km/h, la 400 km/h şi chiar mai mult, febra producătorilor de autovehicule de a spori viteza crescând mereu, fiecare dintre ei urmărind să câştige concursurile inernaţionale, cum este cel de Formula 1.

Şi când fac această afirmaţie, vreau să fac precizarea că, dacă scopul a fost Formula 1, care cuprinde doar câţiva conducători auto super-performanţi (Shumacher, Airton, etc), ce ne facem cu marea masă de şoferi care nu-şi pot perfecţiona capacitatea de observare şi acţiune, ca şi reflexele condiţionate, în ritmul în care descoperirile tehnice au sporit viteza autovehiculelor, în evoluţia lor ascendentă?

Ce va face omul de la volan când autovehiculul condus de el zboară – pur şi simplu – cu viteza de peste 400 km/h iar spiritul lui de observaţie şi de acţiune sunt depăşite?

Specialişii în domeniu au demonstrat că numai pentru a muta piciorul de pe pedala de acceleraţie pe pedala de frânare, şoferului îi este necesară aproape o secundă. Dar dacă el observă obstacolul abia la distanţa de 10-15 metri şi timpul nu-i mai este suficient pentru a analiza situaţia, apoi să ia decizia corespunzătoare pentru a preveni impactul cu acesta?

Testând diferite persoane în laboratoarele speciale, s-a stabilit că la viteze sporite, starea şoferului se modifică, el intră în panică şi se zăpăceşte, putând acţiona haotic, nu mai poate lua decizia corectă şi catastrofa este gata.

Dacă autovehiculele pentru concursuri sunt testate şi folosite în parcuri, stadioane, cu linii anume desenate şi cu şosele securizate, ferite de circulaţia publică, celelalte vehicule folosesc numai drumuri publice, unde nu sunt nici măcar numai autostrăzi, ci se întâlnesc toate categoriile de drumuri cunoscute peste tot.

Or, pe asemenea drumuri, consider că numai o dozare judicioasă a vitezei de deplasare a autovehiculului ne poate duce la destinaţie în siguranţă, fără evenimente rutiere, cu condiţia să ţinem seama de starea conducătorului auto, starea tehnică corespunzătoare a autovehiculului, starea drumului, valorile traficului rutier pe acel drum, vremea în timpul deplasării, necesitatea respectării stricte a regulilor privind circulaţia rutieră.

Adaptarea vitezei în raport cu cerinţele enumerate mai sus, cer conducătorului auto să se străduiască să afle, să capete experienţă, iar acestea le poate obţine numai după ce va parcurge mii de kilometri şi să înveţe din greşelile proprii şi a celorlalţi semeni cu care participă la traficul rutier. Experienţa seamănă cu cea a uneui medic chirurg care a operat cu succes

mii de pacienţi, sau un internist care a studiat temeinic şi a pus diagnostice corecte, vindecându-şi pacienţii.

%

Odată am nimerit într-un spital al cărui nume nu-l voi scrie aici şi un pacient se certa cu medicul care venise în salon, probabil la vizita zilnică. Medicul l-a întrebat: „Ce te doare?” „Nu ştiu!” a răspuns pacientul. „Cum nu ştii?”

Acea ultimă întrebare l-a enervat atât de tare pe pacient, că i-a reproşat: „Domnule, dumneata nu eşti medic sau eşti unul nepregătit. Păi, bine, domnule, dr.veterinar întreabă vaca ce o doare? Ştie ce să-i facă şi o vindecă. O fi mai pregătit decât dumneata, bag sama”.

Beţia vitezei a cuprins tot mai mulţi şoferi, în special tineri, care, posedând autoturisme puternice, având o „herghelie” de cai putere sub capota motorului, circulă pe drumurile publice cu viteze exagerate, neţinând seama de starea necorespunzătoare a drumurilor şi de traficul aproape sufocant din anumite zone şi produc accidente grave, cu multe pagube materiale şi vieţi omeneşti distruse.

Deşi Regulamentul – Codul rutier – prevede că în localităţi viteza este de 50 km/h, ei ignoră aceste prevederi în mod voit, alergând cu peste 100 km/h în localităţi şi 250-300 km/h în afara lor, fără să se gândească la faptul că oricând pot apărea pene de cauciuc sau defecţiuni tehnice la sistemul de frânare şi dezastrul nu mai poate fi evitat.

Mai sunt şi astăzi şoferi care obţin permis de conducere cu uşurinţă, iar unii nici nu ştiu să citească.

Închipuiţi-vă cum se pot informa ei? Cum vor aborda Codul Rutier în vederea însuşirii prevederilor sale?

Mulţi nu se mai tem de pedeapsa legii când se urcă la volan, ştiind că nu posedă permis de conducere auto şi pătrund

în traficul rutier, amestecându-se cu posesorii de permise, cărora le îngreunează deplasarea şi, adesea, producând grave accidente rutiere, apoi părăsesc locul accidentului, lăsând victimele fără ajutor, împrăştiate pe partea carosabilă, în pericol de moarte.

Dacă pentru aprecierea corectă a vitezei de deplasare a autovehiculelor există aparatele radar, pentru stabilirea valorii şi corectitudinii în trafic a conducătorilor auto este foarte greu să se facă aprecieri şi să se afle câtă responsabilitate civică, politeţe, conştiinţă şi etică sau cu câtă aroganţă şi sfidare îi priveşte cel de la volan pe semenii lui, cu care este obligat să-şi împartă şi să-şi dispute drumul public. Cum pot fi depistaţi „temerarii" care acţionează în trafic cu o neglijenţă şi cu o imprudenţă şi o uşurinţă de condamnat, înfruntând toate riscurile numai pentru a nu-i lăsa pe alţii să le treacă în faţă, bazându-se pe performanţele vehiculelor lor. În ultimii ani – ani de aşa-zisă democraţie – au apărut şi şoferiţe care conduc autoturisme performante şi – spre ruşinea unora dintre ele – au împrumutat vocabularul pestriţ al bărbaţilor care înjură, se poartă ca nişte mitocani şi conduc la fel ca ei.

Cu asemenea conducători auto periculoşi, nici pietonii nu mai sunt în siguranţă pe trotuare sau când traversează străzile pe trecerile pentru pietoni, marcate, semnalizate cu indicatoare şi semafoare electrice, deşi prin aceste locuri ei sunt protejaţi de lege. Desigur, şi pietonilor li se cere să respecte toate prevederile legii pentru a evita accidentele rutiere şi să-şi sporească atenţia.

... Zilele trecute discutam cu un vecin de la bloc care tocmai se întorsese cu autobuzul dinspre gară şi era foarte afectat că fusese martor la producerea unui accident mortal pe trecerea de pietoni de lângă casa de cultură.

- Domnule, a fost groaznic ce am putut să văd! spunea el. Pe trotuarul dinspre Casa de Cultură, lângă trecerea pentru

pietoni, aştepta un grup culoarea verde a semaforului electric, iar câteva maşini erau oprite lângă trecere. Când a apătur culoarea verde, pietonii au păşit pe zebră şi au început traversarea , dar când au ajuns în apropierea centrului străzii, dinspre Piaţa Dacia a venit un autoturism al cărui şofer n-a schiţat niciun gest că ar vrea să oprească, dimpotrivă, a lovit un pieton cu care a mai mers câţiva metri, pe care l-a omorât. Nu mai eşti în siguranţă nici pe trecerea de pietoni, domnule, cu astfel de şoferi! exclamă omul speriat, dar şi pornit împotriva celor iresponsabili.

Când pleci de acasă trebuie să fii pregătit pentru orice, că nu ştii când trebuie să-ţi iei adio de la viaţă. Oricând să te aştepţi că apare unul care te trimite pe cealaltă lume.

- Toţi se grăbesc, iar unii sfidează pe oricine când se află la volanul unei maşini performante şi nu suportă să-i stea cineva în faţă. Circulaţia pe străzi este aglomerată din cauza numărului mare de maşini, unii conduc fără a poseda permis de conducere şi pericolul de producere a accidentelor este destul de mare, am spus eu. Păcat că sunt accidentaţi mulţi copii şi asta ar trebui să ne îngrijoreze.

## IX
## Defecţiuni tehnice, neglijenţe şi vieţi distruse

### Împreună au fost doar în moarte

Era în luna iunie 1973, cu o săptămână înainte de ziua când în zona Buzăului se sărbătorea „Drăgaica”. Sătenii din Valea Lupului, sat aparţinând de comuna Pătârlagele se grăbeau să încheie praşila a doua la porumb şi aşteptau să fie transportaţi la câmp cu autocamionul Cooperativei Agricole de

Producţie. Se făcuse ora opt şi camionul nu mai venea de la atelier.

- Ce faci măi, Vasile? l-a întrebat brigadierul care venise supărat pe şofer din cauza întârzierii.

- Mai am puţin şi termin, nea Gheorghe, că a trebuit să curăţ carburatorul şi să fac pana de cauciuc, nu puteam nici să pornesc, s-a scuzat el. Mergem imediat.

... Şi-a pus cheile şi ciocanul în cutia de scule şi a pornit motorul, trăgând camionul lângă grupul de cooperatori care aşteptau. Au urcat toţi în caroserie, brigadierul în cabină, lângă şofer şi au pornit spre câmp.

Drumul spre câmp trecea peste un pod lung de circa 75 metri, iar când a ajuns autocamionul pe la jumătatea podului din beton, roata din stânga faţă s-a desprins de pe butuc şi, cu inerţia imprimată, a pornit singură în lungul podului, iar autocamionul s-a oprit în parapetul de beton din partea stângă, în direcţia de mers, rupând o parte din asfalt cu axul şi butucul şi 1-1,5 m de parapet.

Roata desprinsă a ajuns din urmă doi bătrâni – o femeie şi un bărbat – care circulau alături pe pod, discutând, în timp ce se deplasau împreună la lotul unde urma să se prăşească porumbul. Au fost loviţi puternic, proiectaţi pe asfalt, şi au murit pe loc.

Cei doi bătrâni se iubeau încă din tinereţe, dar părinţii lor nu i-au lăsat să se căsătorească şi fiecare a avut o altă familie, dar iubirea lor nu s-a stins.

După impactul cu cei doi bătrâni, roata a continuat să ruleze în lungul podului până când a ajuns în mijlocul unui cârd de gâşte care păşteau iarbă pe un islaz; a omorât trei dintre ele, alte câteva au fost lăsate fără fulgi, după care s-a oprit într-o tufă de brusturi.

Cauza accidentului a fost neglijenţa şoferului, care nu a prins piuliţele în şuruburile (prezoanele) de pe butuc, după ce a

montat roata la locul ei. Motivaţia lui a fost că, din cauza grabei, a uitat de piuliţe, sub presiunea brigadierului şi a celorlalţi de a pleca la câmp.

La înmormântarea celor două victime a participat tot satul, care i-a plâns aproape două zile, apoi i-au încredinţat pământului, aşezându-i în două gropi apropiate pentru a rămâne împreună măcar după moarte.

Conducătorul auto a fost trimis în judecată pentru uciderea din culpă prin accident rutier.

**Când destinul omului hotărăşte altfel**

La sfârşitul lunii august 1975, mă întorceam de la cercetarea unui accident de circulaţie produs în punctul „Tainiţa" din zona comunei Gura Teghii, judeţul Buzău. Când am ajuns la primăria din comună, am dat peste o mare zarvă: o ursoaică venită din pădure, se prinsese într-o capcană formată din cabluri groase din sârmă de oţel. Nu era prima dată când urşii coborau în sat şi furau din gospodăriile sătenilor oi, porci, viţei şi chiar vite mari, păgubindu-i de avutul lor, dar nu puteau face nimic pentru că legea ocrotea specia respectivă.

Fără a mai suporta situaţia, s-au găsit câţiva săteni care au studiat locurile pe unde se strecoară matahalele în gospodăriile lor şi au pus capcane în găurile făcute de urşi.

Când i-am întrebat de ce au procedat astfel, ei au răspuns că nu puteau să se împace cu ideea că ei muncesc degeaba să crească animale pentru urşi. Au reclamat la primărie şi ocolul silvic distrugerile pe care le produc urşii în comunitatea lor, dar li s-a spus că nu pot acţiona împotriva urşilor, care sunt ocrotiţi de lege. „Dar pe noi cine ne ocroteşte?" m-au întrebat ei.

Terminând cercetarea şi în acest caz, pe la ora $16^{3°}$ am plecat spre Buzău. Pe drum am depăşit un autotroliu încărcat cu

buşteni lungi de 20 m. care încărcase din punctul forestier Tainiţa, pentru fabrica de cherestea din cadrul SMTF Nehoiu.

Autotroliul este un fel de autocamion care este prevăzut în partea din faţă cu motor şi cabină pentru trei persoane, iar în spate are un şasiu metalic pe care se leagă buştenii. Acest schelet suportă câteva zeci de tone.

După ce am coborât de pe podul care trece peste apa Buzăului, înainte de a intra în comuna Siriu, m-am oprit la un monument să citesc cele înscrise acolo.

Maşina o trăsesem la umbra lui şi voiam să stau câteva minute să mă odihnesc.

Monumentul la care fac referire se află la mică distanţă de intersecţia DN10 – Buzău – Braşov şi Dj – Siriu – Gura Teghii (este o curbă pe care o face DN 10 după ce coboară din munţii Siriului, venind din localitatea Întorsura Buzăului).

Nu cred să fi trecut 20 de minute şi mă pregăteam să urc în maşină şi să-mi continuu srumul spre Buzău, dar mi-am privit ceasul de la mână şi, constatând că este doar $17^{10}$, am mai zăbovit câteva minute să privesc munţii împăduriţi. Soarele cobora spre apus, rumenind crestele ascuţite ale munţilor, cu părţile lor mai întunecate care se conturau pe oglinda limpede a cerului, cu spinările lor ondulate, umbrite de păduri.

Acolo apa Siriului coboară printre stânci ca de cremene şi se varsă în râul Buzău, întâlnindu-se şi cu alt pârâu care vine dinspre Gura Teghii, după ce a străbătut satele Colţi, Tainiţa, Gura Teghii.

În timp ce contempalm peisajul natural magnific dinspre curba mai sus amintită, am auzit un zgomot puternic. Am urcat repede în maşină şi am ajuns lângă locul impactului unde am găsit autotroliul pe care tocmai îl depăşisem eu când veneam dinspre Gura Teghii, înfipt într-un autoturism Dacia 1300 de culoarea vişinei putrede, pe care îl împinsese câţiva metri de la

şosea şi-l răsturnase pe partea dreaptă, blocând pasagerii în interiorul său.

- Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe şoferul de pe autotroliu, care era pierdut din cauza evenimentului.

- Când am coborât de pe pod şi m-am îndreptat spre Siriu, am observat că am rămas fără frâna de serviciu. Am folosit frâna de mână, dar tonajul este mare şi n-am putut opri vehiculul. Dinspre Întorsura Buzăului venea pe şosea autoturismul acesta, pe care l-am lovit lateral şi l-am răsturnat.

În autotroliu era şi o femeie care văzuse şi confirmase cele spuse de şoferul Oprea Ghoerghe.

Am dat ocol autoturismului şi mi-am dat seama că nu pot scoate pasagerii (trei la număr) care fuseseră blocaţi în interior. Am făcut câteva fotografii ale celor două vehicule prinse în accident, apoi am obligat şoferul să manevreze câţiva metri înapoi, după care l-am deplasat cu grijă, în afara părţii carosabile şi, cu ajutorul lor, am ridicat pe roţi autovehiculul. Între timp, la locul accidentului sosiseră şi trei autovehicule, din care un autoturism, o autodubiţă şi un autocamion cu muncitori.

Am scos, pe rând, victimele din autoturismul avariat, le-am identificat, apoi le-am stabilit destinaţia pentru fiecare: şoferul accidentat (IS) avea fracturi la braţul stâng şi piciorul stâng şi acuza dureri la torace; pe faţă avea sânge de la contactul cu oglinda retrovizoare din interiorul autoturismului; i-am curăţat rana şi sângele de pe faţă şi i-am aplicat un plasture, apoi l-am urcat în autoturismul sosit la locul accidentului şi l-am trimis la Spitalul Jud. Buzău.

În maşină mai erau doi pasageri: o tânără (ED) pe canapeaua din dreapta faţă şi un bărbat (CG de 46 de ani) din comuna Pătârlagele – sat Valea Lupului (acesta avea o tablă de la portieră înfiptă în gât, în zona carotidei) – ambii decedaţi la prima constatare; cu ajutorul martorilor am încercat să-i urc în

autodubiţă şi să-i trimit la morga spitalului Buzău. Când am luat-o în braţe pe tânără şi mă apropiam cu ea de autodubiţă, aceasta a scos un oftat, care m-a determinat s-o aşez pe bancheta din spate şi s-o cercetez din nou: puls, respiraţia cu oglinda, chiar i-am făcut şi un masaj cardiac uşor, constatând că ea trăieşte. În această situaţie am trimis la morga numai pe bărbatul mort, iar pe tânără am urcat-o în maşina Miliţiei şi am transportat-o la Dispensarul din com. Nehoiu, unde îl cunoşteam pe dr. Anton Dobre. Până atunci cercetasem sute de accidente de circulaţie soldate cu morţi şi răniţi, dar reuşisem să salvez nouă persoane de la moarte prin măsurile luate la locul producerii accidentului, ca şi prin ajutorul direct, implicându-mă în transportul supravieţuitorilor la primul centru de ajutor medical. Am în memorie şi azi imagini tulburătoare, unele dezagreabile de la asemenea evenimente rutiere.

În drum spre dispensar mi-a revenit în memorie imaginea plânsă a lui Iulian Sârbu şi parcă îi auzeam glasul rugător: „Aveţi grijă de fata din maşină! Poate n-a murit. Este viitoarea mea soţie". „Bine! Bine! i-am răspuns eu, dar acum du-te la spital, poate reuşeşti să te vindeci!"

Cu mine îl luasem şi pe şoferul autotroliului pentru a-i recolta probe biologice şi pentru a trece cu el pe la SMTF Nehoiu să vină atelierul lor de reparaţie, care să ia autovehiculul de la locul accidentului, după verificarea tehnică şi procesul verbal, probă obligatorie în dosarul accidentului.

Am oprit la postul de miliţie Siriu şi am trimis un lucrător să păzească locul accidentului, apoi am continuat drumul spre dispensar.

- Bună ziua, doctore! l-am salutat eu, intrând în dispensar.

- Bună, tov. Căpitan! Ce te aduce la mine?

- Am un pacient grav rănit în maşină. Nu ştiu dacă este nevoie de targă. Hai să vezi!

- Hai s-o vedem!

A examinat fata pe exterior, apoi a spus încet:

- Nu e nevoie de targă, dar este destul de grav. S-o ducem înăuntru! a spus el şi a luat-o în braţe pe ED pe care a lăsat-o pe masă în sala de operaţii, spunând:

- Spal-o, Anişoara! Curăţă-i rana şi părul din jur! a mai spus dr. Anton, punând degetul uşor pe o vânătaie cât o monedă de 50 de bani din dreptul tâmplei drepte.

Anişoara era asistenta medicală care-l ajuta la toate intervenţiile pe doctorul Anton.

- Nu are alte organe afectate, nici fracturi, dar această pată mă îngrijorează. Sub ea poate fi o înfundare osoasă înspre creier, care a şi produs starea de leşin, care, în acest caz, seamănă cu o moarte clinică. Vom vedea, dar cred că nu va rezista până la Buzău, chiar dacă chem salvarea. Până acolo sunt 85 km, a mai spus el rămas pe gânduri.

- De unde crezi că a primit lovitura? îl întreb eu.

- De la mânerul de manevrare a geamului portierei. Sau de la balamalele centurii de siguranţă care sunt fixate pe stâlpul din dreapta scaunului său.

- Da, este posibilă a doua variantă, confirm eu.

- Este o frumuseţe de fată! exclamă Anton şi nu va trăi până la spitalul din Buzău. O voi opera eu, fie ce-o fi! Pregăteşte tot ce trebuie, Anişoara! Şi apă caldă! apoi iar a rămas pe gânduri.

- La ce te gândeşti? l-am întrebat.

- Mă tem ca din lovitură să nu se fi produs fractura osului temporal, iar fragmente din el să nu fi rupt învelişul spongios al creierului şi să fi afectat vreun grup de nervi. Trebuie să încerc s-o operez aici cu mijloacele de care dispun. Nu prea sunt sigur de reuşită, dar voi încerca, nu pot s-o las să moară; mi-ar părea rău să se stingă cu zile, atât de tânără. O speranţă de 40-45% există şi voi încerca să mă folosesc de ea.

Dr. Anton a apăsat iar pe pata vineţie şi ED a tresărit.

- Trăieşte! a spus el. Nu ştiu dacă va rezista la operaţie.

- Încercaţi, domnule doctor! a spus Anişoara. Ar fi păcat să se piardă o fată atât de frumoasă şi de tânără, a adăugat ea, plecând din încăpere, să nu-i vedem lacrimile.

- Voi încerca, fie ce-o fi! Anişoara! a strigat el.

- Da, domnule doctor!

- Anestezicul, ustensilele şi apă caldă! Repede!

După ce l-a ajutat să se spele pe mâini, asistenta a orientat lămpile de deasupra spre locul indicat pentru operaţie şi a apropiat masa cu blat de sticlă cu toate instrumentele necesare. Dr. Anton a luat anestezicul din mâna asistentei sale şi i l-a injectat pacientei, apoi şi-a făcut semnul crucii, şoptind pentru el: „Doamne, ajută-mă!" şi, încruntându-şi sprâncenele, m-a privit şi a mai spus: „Mă tem să nu moară. Aş opera un cadavru".

- Gata! a spus el cu voce tare, către asistentă. Începem!

- De ce te temi, doctore? l-am întrebat eu.

- Închipuie-ţi că nu sunt un geniu în medicină şi nici condiţiile de aici nu-mi sunt favorabile pentru a executa o astfel de operaţie, dar n-am de ales, nu vreau s-o pierd, iar timpul nu aşteaptă. Mă tem să nu fie atins creierul şi că fata nu va rezista. Îmi asum o mare răspundere, dar va trebui să încerc. Distanţa e prea mare până la spitalul judeţean şi orice întârziere îi poate fi fatală.

Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare, semn al unei emoţii puternice. S-a aplecat asupra capului victimei şi a făcut o incizie peste pata vineţie cu bisturiul. Din pata bombată a ţâşnit un lichid negru intens, probabil sânge. Asistenta a şters rana cu vata îmbibată în desinfectant, apoi dr. Anton a mai făcut o incizie alături pentru a desprinde pielea şi muşchiul şi să observe starea osului temporal; după o nouă curăţare cu vată, a

ieşit la iveală osul de culoare albă, sub pielea trasă în ambele părţi.

- Da! mormăie doctorul. Osul a fost fracturat şi înfundat în interior.

L-a tamponat cu grijă, apoi a scos toate fragmentele osoase cu o pensetă, a spălat bine rana, după care a desinfectat-o, aplicând peste ea un pansament steril, prins în plasture.

Din apropiere, am urmărit cum mâinile doctorului treceau peste rană cu grijă, dar acţionând metodic, atât când a făcut inciziile (un fel de trepanaţie clasică), cât şi când a curăţat şi tualetat rana. Sudoarea de pe frunte şi obraji era din ce în ce mai abundentă, iar asistenta îi tampona faţa cu un tampon de vată dinainte pregătit.

La un moment dat trupul pacientei a început să tremure uşor şi Anişoara a ţipat:

- O pierdem! O pierdem! Trupul devine inert!

Dr. Anton a pus pe masă foarfecele cu care tăiase marginile tifonului, după care a spus:

- N-am avut noroc. Mă tem că fata s-a stins, deşi segmentele osoase n-au perforat învelişul spongios al meningelui. Să mai aşteptăm! Am încercat să-i dau o şansă.

- Desigur, am spus eu. Nu se ştie niciodată.

Dr. Anton s-a aplecat şi i-a ascultat inima, apoi i-a luat pulsul de la mâna stângă şi de la carotidă, după care a spus cu oarecare speranţă în glas:

- Văd că inima continuă să bată rar, dar ritmic. Ar fi bine s-o ducem dincolo, în ambulatoriu. Dacă va rezista până mâine dimineaţă este salvată.

L-am ajutat să o transporte cu grijă, apoi şi-a tras un scaun lângă patul ei, rămânând s-a supravegheze.

Între timp Anişoara i-a recoltat sânge şoferului Oprea Ghorghe, apoi am dat telefon la SMTF, cerând să vină la locul accidentului şeful de garaj şi revizorul tehnic împreună cu

atelierul mobil de reparaţii, ca să repare defecţiunile la autotroliu.

M-am întors la locul accidentului unde am definitivat cercetarea (procesul verbal de constatare, fotografii, schiţa locului faptei, proces verbal de verificare a stării tehnice a autotroliului, etc).

Cauza accidentului a fost spargerea celor două membrane de cauciuc la roţile din faţă, iar pierderea acrului a dus la ineficienţa sistemului de frânare.

Am luat măsuri de transportare a Daciei accidentate în curtea unui sătean din comuna Siriu, după care am plecat spre Buzău. Localitatea Valea Lupului fiind în drumul meu, m-am oprit la familia Chiru şi am anunţat soţia acestuia că soţul său a decedat într-un accident rutier şi se află la morga spitalului din Buzău, de unde urmează să-l poată lua în ziua următoare.

Menţionez că am mai trecut o dată pe la dispensarul din Nehoiu pentru a mă interesa de starea fetei, iar dr. Anton Dobre mi-a spus că aceasta nu şi-a revenit, încât a chemat maşina salvării de la Buzău.

- Nu este niciun semn că îşi va reveni?

- Văd că respiră mai ritmic, dar se opreşte brusc şi oftează. Pulsul s-a mai reglat, este aproape de normal. Să-ţi spun ceva: seamănă mult cu fiica mea şi n-am părăsit-o nicio clipă de când ai plecat.

- Ai o fiică aşa mare?

- Am avut. O chema Irina, dar s-a stins la vârsta de 15 ani de leucemie – a răspuns el cu glas stins. Soţia mea m-a învinuit că n-am fost în stare s-o salvez, folosind acelaşi motiv şi în acţiunea de divorţ.

De atunci m-am mutat din Câmpina la Buzău.

În timp ce discutam noi Eleonora a deschis ochii, apoi şi-a mişcat buzele, dar n-a scos niciun sunet, doar a privit spre noi.

- Bine ai venit printre noi! a strigat dr. Anton bucuros, dar ea a închis ochii şi şi-a reluat starea de mai înainte şi a rămas nemişcată.

- Trăieşte, doctore! S-ar putea să aibă noroc. Destinul!

A urmat un moment de tăcere, apoi l-am întrebat:

- Cei de la staţia de salvare au confirmat că vin?

- Da. Îmi vine greu să mă despart de ea, dar ...

Când am ajuns în comuna Măgura, m-am întâlnit cu Salvarea, care se grăbea spre Nehoiu.

Prin staţia de pe autoturism am transmis la Dispeceratul IMJ Buzău să anunţe familia Sârbu că fiul lor se află internat la Spitalul Judeţean, în urma unui accident de circulaţie produs lângă comuna Siriu.

%

Peste trei zile am mers la Spitalul Judeţean Buzău să văd care mai este starea sănătăţii victimelor accidentului de la Siriu. Am mers la cabinetul dr. Tătaru, dar acesta era într-o sală şi se pregătea pentru a intra în sala de operaţie. În câteva cuvinte, mi-a spus că Eleonora Dogaru este aproape vindecată, dr. Anton de la Siriu a făcut o intervenţie chirurgicală corectă, iar despre Iulian Sârbu, că are fracturi la braţul stâng şi piciorul stâng, este pus în aparat gipsat şi merge bine. M-a sfătuit să iau legătura cu d-na doctor Vica Toma, care-mi poate da toate informaţiile necesare.

**Căldura speranţei în soartă**

Mama lui Iulian, primind telefonul care o anunţa despre accident, s-a prezentat la spital a doua zi de dimineaţă. Tatăl lui era plecat într-o delegaţie.

Când l-a văzut cu mâna în aparat gipsat şi piciorul stâng agăţat pe un suport cu o greutate la talpă, a început să plângă.

- Ce ai păţit, băiatul mamei, de ai ajuns în halul ăsta?

- Sunt doar nişte oase fracturate, mamă, nu trebuie să plângi. Mi-a spus doctorul că se refac în 40 de zile. Mai bine spune-mi ce ştii de Eleonora? A scăpat sau a murit? Când am pus mâna pe ea nu respira, nu mişca şi nu mai vorbea. Pe mine m-a scos din maşină un căpitan de miliţie care m-a pansat, mi-a pus piciorul în atele şi m-a urcat într-o maşină roşie să mă ducă la spital.

- Nu ştiu nimic, fiule, dar poate a murit, după câte spui tu.

La auzul acestor vorbe lui Iulian i s-au umezit ochii şi n-a mai întrebat-o nimic. Ştia că mama lui n-o place pe Eleonora şi se gândea: „Poate îi pare bine că a murit" şi lacrimile i-au inundat faţa, amintindu-şi-o pe Eleonora în maşină, iar ofiţerul spunând: „E moartă, nu mai respiră!" „Dar e logodnica mea, nu vreau să moară!" „Bine, du-te şi voi avea eu grijă de tot!" O fi avut el grijă?

Iulian pierduse orice speranţă, gândind că va suferi toată viaţa fără ea, o suferinţă pe care nimeni nu i-o va mai alina. De aici deznădejdea: începuse să-şi dorească şi el moartea, ca să fie împreună cu Eleonora „dincolo". Noaptea plângea în patul lui de spital şi se tot întreba: „De ce mă pedepseşti, Doamne? Ce ai avut cu ea?" repeta într-una.

Asemenea vaiet a fost repetat şi în faţa mamei sale, care a încercat să-l liniştească:

- Linişteşte-te, Iulică, mamă şi nu mai plânge! Oricât te-ai tângui, acum tot nu mai poţi face nimic!

%

Discutând cu doctoriţa Vica Toma, aceasta mi-a dat fişele de observaţie pentru fiecare, mi-a dat şi unele detalii în legătură cu starea celor doi pacienţi, apoi m-a însoţit în salonul

nr. 4 femei. Eleonora era în picioare şi discuta cu o altă pacientă, fiind atât de concentrată la cele discutate, încât nici nu ne-a auzit când am intrat noi.

Eu o vedeam din profil. Avea un păr lung, de culoarea grâului copt, care îi cădea lin pe spate. Mi s-a părut că Eleonora vorbea coerent, la cap nu mai avea acel plasture şi bandaj pe care i-l pusese dr Anton, semn că starea ei de sănătate se îmbunătăţise, ceea ce m-a bucurat. Când a întors faţa spre mine, i-am recunoscut chipul tânăr şi frumos, pe care străluceau doi ochi negri, expresivi, încadraţi de gene lungi şi dese de aceeaşi culoare, adumbriţi de şuviţe de păr ce cădeau peste sprâncenele arcuite; era tulburător de frumoasă, cu ochii ei şăgalnici şi atât de feminină cu halatul ei bleu de spital, care îi scotea în evidenţă trupul zvelt, armonios şi elastic. Mi-am zis în gând: „Nu degeaba s-a îndrăgostit Iulian de ea, iar mai apoi dr. Anton Dobre".

Când m-a privit, i-am zărit ochii strălucitori şi clari, la fel ca povestea ei de dragoste cu Iulian, pe care amândoi o tăinuiau faţă de părinţii lui, ca pe o preţioasă comoară de smaralde.

Am întrebat-o câte ceva despre accident, ca să-mi fac o idee asupra celor ce a perceput ea atunci, deşi o declaraţie amănunţită urma să i-o iau după ce va părăsi spitalul. Nu mi-a putut spune decât că de la Întorsura Buzăului a luat un bărbat în maşina lor, până în satul Valea Lupului, iar într-o curbă spre dreapta a intrat peste ei o maşină mare, care i-a împins înafara şoselei şi nu mai ştie nimic până în dimineaţa următoare, când s-a trezit în pat la Spitalul Judeţean Buzău, cu un plasture la tâmplă.

O priveam cu admiraţie, ştiind că în trupul ei plin de dorinţe, sălăşluieşte un suflet de femeie. Nu i-am spus că Iulian este internat în spital cu ea, dorind ca să-i dau vestea bună lui şi săfie o surpriză plăcută pentru amândoi. Mi-am luat rămas bun

de la Eleonora, urându-i însănătoşire grabnică şi am plecat împreună cu d-ra Toma la salonul 11 de bărbaţi, unde era internat Iulian.

- Bună ziua tinere! Cum merge vindecarea?

- Bună ziua! Nu prea bine. Abia mi-a fost scoasă greutatea aceea pentru întinderea oaselor şi mi-a fost pus piciorul în aparat gipsat.

- Mâna? Parcă ai fi un pui de pasăre lovit în aripioară, am glumit eu. Arăţi ca o mumie egipteană.

Văzându-mă că fac glume cu el, Iulian a prins curaj şi m-a întrebat:

- Tovarăşe căpitan, ce s-a întâmplat cu cei doi pasageri din maşina mea? Am auzit că au murit amândoi. Îmi spuneţi unde au fost îngropaţi? Mă interesează, în special, fata, care era logodnica mea.

- Care fată? Cine s-o îngroape? am răspuns eu, întrebând cu o naivitate simulată.

- Eleonora Drăgan, fata moartă în maşina aceea din care m-aţi scos şi pe mine. Ştiu doar că nu respira şi nu vorbea. După ce m-aţi pansat, nu-mi mai aduc aminte nimic, înafară de o Dacie roşie, care m-a transportat la Spitalul Buzău şi cum şedea Eleonora întinsă pe portiera din dreapta fără suflare.

- Îţi aminteşti cum s-a produs accidentul?

- Da, până la un punct: ajunsesem în curba la dreapta înainte de a se intra în comuna Siriu şi de pe podul care vine dinspre un drum judeţean a coborât un autocamion plin cu buşteni, care a intrat în maşina noastră, răsturnându-ne pe partea dreaptă.

- Câte persoane eraţi în autoturism?

- Trei. Eu, logodnica mea şi un cetăţean pe care l-am luat din localitatea Întorsura Buzăului, care ne-a rugat să-l luăm până în satul Valea Lupului.

- Acel bărbat a murit; o tablă din caroserie i-a intrat în zona gâtului şi a murit pe loc; se numeşte Chiru Gheorghe şi avea 46 de ani.

- Nici nu ştiam cum se numeşte. A murit, săracul! Dar fata?

- Pe fată am crezut-o moartă la început şi mă pregăteam s-o urc într-o autodubiţă, alături de Chiru, pentru a fi transportaţi la morga spitalului din Buzău, dar, spre norocul ei, când o duceam în braţe, a oftat şi am avut senzaţia că trăieşte, motiv pentru care am aşezat-o pe canapeaua maşinii Miliţiei, i-am verificat pulsul din nou, precum şi respiraţia cu oglinda şi am ajuns la concluzia că ar putea fi doar leşinată şi atunci am hotărât s-o duc repede la dispensarul din comuna Nehoiu, mai ales că observasem o umflătură înveneţită pe tâmpla dreaptă. Dr. Anton Dobre, şeful dispensarului, a consultat-o şi, văzând că nu prezintă alte leziuni, umflătura de la tâmplă i s-a părut foarte gravă, putând fi fractură a oaselor tâmplei şi posibila perforare a învelişului creierului. Considerând că fata nu poate rezista până la Buzău în starea în care se găsea, a hotărât s-o opereze el, pentru a-i da o şansă de viaţă, reiscându-şi poziţia de medic. E o istorie mai lungă, esenţialul este că operaţia a reuşit şi Eleonora trăieşte şi se află aici, în spital, în salonul nr. 4 femei. Eu am văzut-o personal înainte de a veni să te văd pe dumneata şi, după spusele medicilor de aici, este aproape vindecată.

Iulian s-a întors spre mine, s-a aplecat şi mi-a sărutat mâna.

- Ce faci, tinere? l-am întrebat eu, surprins de gestul lui.

- Iertaţi-mă, tov. căpitan! a spus el cu ochii în lacrimi, dar nu ştiu cum să vă mulţumesc că i-aţi salvat viaţa. O iubesc mult şi voiam să ne căsătorim.

- Bravo! Te felicit! E o frumuseţe de fată şi merită.

- Deci, dv aţi salvat-o?

- N-am salvat-o eu, ci dr. Anton de la dispensarul Nehoiu, care a hotărât că şansa ei era doar operaţia.

- Dar dacă dumneavoastră o aşezaţi în dubiţa aceea, ajungea la morga şi se ştie ce urma. Vă mulţumesc din suflet!

Aflând vestea bună, Iulian părea fericit şi începuse să se frământe în pat, ne mai având astâmpăr. Nici nu m-a mai întrebat de maşina lui. I-am urat să se însănătoşească cât mai repede şi am părăsit spitalul; îl văzusem preocupat, aşteptând să plec eu pentru a merge s-o vadă pe Eleonora, iubita lui. Aşa s-a şi întâmplat, după cum mi-a relatat el mai târziu.

Întâlnirea lor a fost o surpriză, dar şi o mare bucurie pentru amândoi. Au ieşit din salon şi au discutat amândoi pe coridor.

- Deci, trăieşti! a exclamat Iulian. Auzisem că ai murit şi eram foarte trist; în urmă cu trei zile m-a vizitat mama, iar când am întrebat-o de tine, mi-a spus că şi ea a aflat că ai murit, dar nu ştia sigur. Nici nu ştii cât mă bucur că trăieşti! a adăugat Iulin, cu ochii în lacrimi.

- Iuly, te rog să nu mai plângi, că m faci şi pe mine să plâng! a insistat Eleonora.

- Nici nu ştii, iubito, cât am suferit, crezând că ai murit, mai ales când te-am văzut că stai ţeapănă pe portiera din dreapta, după ce maşina noatră a fost răsturnată; am strigat şi am tras de tine, dar n-ai răspuns, iar pe mine m-a urcat ofiţerul într-o maşină şi m-a trimis la spitalul din Buzău. După operaţie mi-a fost foarte rău, dar a doua zi m-am simţit mai bine şi am început să mă gândesc: „după ce voi ieşi din spital voi merge să-i caut mormântul şi apoi mă omor şi eu, ca să fim împreună. Nu mai am niciun rost pe pământ, să trăiesc cu suferinţă în suflet”.

- Ai fi căcut rău. Viaţa ţi-a fost dată s-o trăieşti. Ce bine este că ne-am întâlnit din nou! Iar dacă ne va ajuta Dumnezeu

şi părinţii tăi, după ce vom ieşi din spital, ne vom căsători, l-a încurajat Eleonora, îmbrăţişându-l şi stângându-l la pieptul ei.

- Bine ar fi să se împlinească cele spuse de tine, fiind şi dorinţa mea, a spus Iulian, amintindu-şi de opoziţia mamei sale faţă de Eleonora, când au discutat despre dorita lor căsătorie.

- Cum ai aflat că sunt aici?

- Mi-a spus ofiţerul de miliţie, care m-a vizitat astăzi, iar după ce a plecat el, mi-am luat cârjele şi am venit la tine.

- A fost şi la mine în salon, împreună cu doctoriţa Toma. Ieri m-a vizitat şi doctotul Anton de la dispensarul din Nehoiu şi mi-a spus cum am ajuns eu acolo la dispensar şi, fiind pe moarte, dumnealui m-a operat la cap.

Ce bine că suntem împreună!Interesează-te dacă pot să vin eu la tine, ca să nu te mai chinui cu cârjele şi cu gipsul tău. Eu mă simt bine şi mă deplasez destul de uşor, dar când mă gândesc că viaţa mea a fost efectiv în pericol, socotesc că m-am născut din nou.

Vineri m-a vizitat mama şi când i-am povestit ce s-a întâmplat cu noi, atâta a plâns, că nu se mai putea opri. Noi n-am fost obişnuiţi cu spitalul, cu doctorii, de aceea totul mi se pare nou. Fratele meu chiar zicea să plec acasă cu ei, că n-am nimic, sunt sănătoasă, de ce să stau în spital degeaba şi să ocup locul altuia.

- Îţi închipui ce ar fi fost dacă nu venea repede la locul accidentului acel ofiţer de miliţie? spune Iulian.

- Eu nu ştiu nimic. M-am trezit noaptea în pat la spital, iar dimineaţa mi-au povestit pacientele de la salonul 4 cum am fost adusă.

- Trebuie să-i mulţumim ofiţerului şi doctorului de la Nehoiu, care ţi-au salvat viaţa. Ce făceam fără tine?

%

În dupăamiaza aceleaşi zile, Iulian a sunat la telefon acasă la ei; i-a răspuns mama lui.

- Sărut mâna, mamă! Ce faci?

- Abia am sosit de la servici, iar acum pregătesc ceva de mâncare şi îl aştept pe tatăl tău să vină acasă. Tu cum te simţi?

- Mai bine. Am început să mă deplasez prin cameră, apoi la toaletă, ajutat de cârje ... Să-ţi dau o veste, mamă! continuă Iulian precipitat: Eleonora trăieşte, mamă şi este internată tot aici, în spital, la salonul nr. 4. Se simte bine şi medicul i-a spus că va fi externată la sfârşitul săptămânii. Nu te bucuri?

- Mă bucur, fiule, cum să nu mă bucur când aflu că a mai fost salvată încă o viaţă de om? Dar spune-mi, cum suporţi aparatul gipsat pe căldura asta?

- Greu, mă frige, mai ales la picior, dar nu am ce să fac. Mă bucur că am scăpat de greutatea aceea care îmi ţinea oasele întinse, acum e mai uşor cu gipsul.

La mână nu mai simt dureri, dar la picior mi-a spus doctorul că va merge mai greu, fiind fracturate ambele oase – tibia şi peroneul. Dar mi-a promis că-mi va face externarea la sfârşitul lunii, în aparat gipsat, urmând să revin când se împlinesc 40 de zile ca să mi le scoată.

- Duminică vin cu tata în vizită la tine.

- Mă bucur şi vă aştept. Acum trebuie să închid, că aşteaptă la rând alte persoane şi nici fise nu mai am. Sărut mâna, mamă!

- La revedere Iulică! Sănătate!

Duminică după-amiază au sosit părinţii lui în vizită şi a fost nevoit s-o ia de la început cu povestea producerii accidentului lor şi apoi aducerea la spital. Când le-a povestit că şi Eleonora este în salonul nr. 4 şi se simte bine, tatăl lui Iulian

l-a încurajat să discute cu fata şi să nu se sperie de nişte răni, care se vor vindeca, ei fiind tineri se vor reface repede.

La terminarea programului de vizite, părinţii lui Iulian au plecat acasă, discutând pe drum despre fiul lor.

- L-ai văzut cum discută el despre Eleonora? Este clar că o iubeşte foarte mult, a spus tatăl.

- Ei, o iubeşte! Fata nu este de nivelul lui.

- Bine. Vom continua discuţia când ajungem acasă.

Ajunşi acasă, soţii Sârbu au reluat discuţia despre fiul lor:

- Draga mea, spuneam în drum spre casă că Iulică o iubeşte pe fata asta, iar eu consider că este un fapt demn demn de a fi judecat cum se cuvine. La ei nu este vorba de vreo aventură, ci de iubire adevărată, a precizat tatăl.

- Poate ai dreptate, dar fata asta nu este la înălţimea fiului nostru, care a absolvit o facultate, este inginer, singur la părinţi, pe când ea nu are decât liceul şi este o simplă laborantă la „Chimica" Buzău; în plus este de la ţară, mai are încă doi fraţi şi ...

- Judeci greşit situaţia lor, a întrerupt-o domnul Sârbu. Dacă ei doi se iubesc, toate aceste deosebiri dintre ei cad, nu mai au valoare. Ia adu-ţi aminte tu, că ai venit în Buzău tot dintr-o comună şi atunci când ne-am căsătorit amândoi erai vânzătoare într-un magazin şi nu aveai liceul, dar ai învăţat, ai perseverat, ai terminat liceul, apoi şcoala postliceală în contabilitate şi astăzi eşti un bun contabil.

- Atunci erau alte timpuri! spune doamna Sârbu puţin iritată că i s-a pus în faţă o situaţie din trecut. Eu am muncit din greu să-mi completez studiile, muncind şi la servici.

- Aşa va proceda şi ea, dacă va fi nevoie, insistă soţul, care nu uită să adauge: dacă noi ne vom opune hotărârii lor de a se căsători, greşim. Vom ajunge ca între noi şi Iulian să săpăm o prăpastir imposibilde trecut. Tinerii de astăzi nu prea mai ţin

cont de voinţa părinţilor şi s-ar putea să se căsătorească fără încuviinţarea noastră. Din comportarea lui Iulică am tras concluzia că ei doi se iubesc şi o vor face fără acordul nostru şi va pleca din casă. El este singurul nostru copil, iar dacă pleacă, ce ne mai rămâne?

- Poate că tu ai dreptate, ce propui? îl întreabă ea resemnată.

- Să stăm de vorbă şi cu fata, s-o cunoaştem mai bine, apoi să le dăm consimţământul, aşa cum fac toţi oamenii civilizaţi. Se vede treaba că Iulian a ales-o pe ea, nu pe alta. De aceea eu sunt de părere să-i înţelegem şi să procedăm cu discernământ, fără prejudecăţi, ştiut fiind că „dacă vrei să câştigi inima cuiva, mai întâi va trebui să-i oferi inima ta". Ţine minte asta! Este un principiu nescris, valabil în toate relaţiile dintre oameni.

%

La sfârşitul săptămânii Eleonora a fost externată din spital, fiind considerată complet vindecată, dar continua să-l viziteze pe Iulian în spital, până în ziua în care şi el a fost externat.

Venind acasă, mama lui s-a purtat atât de frumos cu el, afişând o veselie aproape nefirească.

- Ţi-au scos gipsul? Ce bine! Să păşeşti cu grijă, că oasele sunt încă fragile! Mai ai nevoie de calciu şi de odihnă.

- Am insistat să-mi scoată gipsul pentru că trebuia să trag după mine o greutate care mi se părea că are o tonă, iar cu gipsul pe picior mă deplasam greu fără cârje.

Medicul mi-a prescris gimnastică medicală pentru a se reface muşchii şi vasele de sânge, apoi plimbări scurte, explică Iulian.

Stând acasă singur, părinţii lui fiind amândoi la servici, Iulian se plictisea, deşi vorbea zilnic la telefon cu Eleonora şi cu prietenii. Ziua citea cărţi, iar seara pleca să se plimbe pe străzile din apropierea casei lor şi se întâlnea cu aceasta, după ce ieşea de la servici.

Într-o zi, mama lui, întorcându-se acasă de la servici, l-a găsit citind o carte şi l-a abordat:

- Cum mai merge piciorul tău? Îţi foloseşte plimbarea de seară? Când ţi se termină concediul medical?

- Merge mai bine, dar îl menajez, merg încet, nu vreau să-l forţez. Concediul medical se termină pe 28 septembrie.

- Dragul mamei, am discutat cu tatăl tău şi ne-am hotărât să avem o discuţie împreună şi cu Eleonora. Acum, că te poţi deplasa mai uşor, te rog să mergi şi s-o aduci acasă la noi. Ştim că voi doi vă iubiţi şi vrem s-o cunoaştem mai bine. Ce zici?

- Eu pot s-o aduc şi mâine seară, când iese de la servici.

- Nu mâine. Discută cu ea, mai întâi, dar cel mai bine ar fi s-o aduci sâmbătă, pe la ora 18°°, când vom fi toţi acasă. Ce părere ai?

- Este bine sâmbătă, a convenit Iulian, care ştia că o poate întâlni zilnic, după programul de lucru.

Sâmbătă a adus-o la ei acasă la ora stabilită. Mama lui le-a ieşit în întâmpinare, iar în hol a îmbrăţişat-o pe Eleonora şi a sărutat-o cu căldură, spunând veselă:

- Îmi place viitoarea ta soţie, Iulică. De astăzi o voi iubi la fel cum te iubesc pe tine. Stăpânită de emoţii a adăugat: „ea va fi fiica mea pe care n-am avut-o” frază cu care i-a transmis emoţia şi Eleonorei, care o privea stânjenită, apoi a coborât privirea pe covor, neştiind ce să spună.

- Hai, intraţi în cameră, nu mai staţi în hol! a intervenit domnul Sârbu, care ascultase cele spuse şi privise scena inedită dintre cele două doamne.

În sufragerie a îmbrăţişat-o şi el pe viitoarea lor noră, apoi a sărutat-o pe frunte şi a întrebat-o:

- Îl iubeşti pe Iulică, noră dragă?

- Da, foarte mult, a răspuns Eleonora, îmbujorată la chip. Pentru el am suportat totul.

- Bravo! Atunci vă doresc să fiţi sănătoşi, să vă întemeiaţi o familie temeinică şi să trăiţi în înţelegere şi iubire! Iulică, te felicit! Ai o mireasă straşnică!

- Mulţumesc pentru tot ce ai spus, tată şi sper aşa să fie şi să nu vă dezamăgesc, a răspuns Iulian.

- Să ne facă nepoţi sănătoşi şi frumoşi! a completat doamna Sârbu urările.

- Mulţumesc! a spus încet Eleonora, roşind toată.

%

Într-o zi, aproape de prânz, ofiţerul de serviciu m-a anunţat prin telefon că s-au prezentat doi tineri care vor să vină la mine în birou.

- Cine sunt? l-am întrebat eu.

- Se numesc Sârbu – un bărbat şi o femeie.

- Bine. Să-i însăţească până la mine ajutorul dumitale!

- Am înţeles!

Când au intrat în birou i-am recunoscut.

- Bună ziua! au salutat cei doi aproape simultan.

- Bună ziua! le-am răspuns eu, invitându-i să se aşeze în fotoliile din faţa biroului meu. Vă ascult.

- Am venit să vă mulţumim pentru tot ce aţi făcut pentru noi şi v-am adus certificatele medico-legale, aşa cum ne-aţi spus când ne aflam în spital, a spus Iulian Sârbu.

- Cum vă simţiţi după spitalizare?

- Eu, bine, a răspun Eleonora veselă.

- La fel şi eu, spune Iulian, dar medicul mi-a recomandat gimnastică medicală şi plimbări scurte pentru refacerea muşchilor şi a vaselor de sânge. Mai am concediu medical până pe data de 28 septembrie şi am vrea să ne căsătorim până atunci. Poate ne faceţi plăcerea să veniţi şi dumneavoastră. Eu mă gândeam că dacă ne-aţi salvat de la moarte, poate acceptaţi să ne cununaţi?

- Asta nu se poate. Profesia mea ... biserica ....

- Îmi pare rău, dar dacă nu se poate ....

Au urmat discuţii cu ei privind familiile lor, apoi le-am luat declaraţiile în legătură cu accidentul, ale căror victime au fost amândoi, după care am făcut o prezentare a „filmului" cum a decurs operaţia la dispensarul Nehoiu.

- Ce s-a întâmplat atunci cu noi? a întrebat Eleonora. Am aflat că dumneavoastră aţi cercetat accidentul. Eu n-am apucat să văd decât o maşină lungă, care transporta buşteni, care a intrat peste noi şi ne-a răsturnat spre dreapta, apoi nu mai ştiu nimic. Abia în ziua următoare m-am trezit în spitalul Jud.Buzău.

- Mai întâi am crezut că eşti moartă, la fel ca bărbatul care se afla în partea din spate şi m-am ocupat de Iulian care striga după ajutor. Pe el l-am pansat la faţă şi i-am pus atele la mâna stângă, apoi l-am urcat într-o maşină roşie, Dacia 1300, cu care l-am trimis la spitalul din Buzău. Am oprit o autodubiţă care trecea spre Buzău şi l-am urcat pe Chiru Gheorghe, care era decedat, apoi te-am luat şi pe dumneata în braţe, urmând să te aşez în autodubiţă, lângă el şi să vă trimit la morga spitalului Buzău. În braţe la mine ai gemut şi mi-am dat seama că nu eşti moartă, aşa că te-am aşezat pe canapeaua din spate a maşinii Miliţiei, cu care venisem eu, ţi-am ascultat din nou inima, pulsul la mână şi la carotidă şi verificarea respiraţiei cu ajutorul oglinzii. Toate acestea, deşi f. f. slabe, m-au convins că mai

trăieşti, încă, motiv pentru care te-am transportat – cu viteză sporită – la dispensarul din Nehoiu.

„Ai făcut bine că ai adus-o aici. În starea în care se află, nu rezista până la Buzău, murea pe drum” a spus dr. Anton Dobre, care te-a operat, apoi a dat telefon la salvare şi aşa ai ajuns la Spitalul Buzău.

Ai avut mare noroc cu dr. Anton, iar azi trăieşti numai datorită intervenţiei lui prompte, ajutat de o asistentă pricepută, dar foarte miloasă. În timpul operaţiei la tâmplă, aceasta repeta destul de des: „D-le doctor, nu mai are puls, o pierdem, o pierdem, pleacă iar, moare, d-le doctor!” striga ea disperată.

Asistenta avea dreptate, câteva minute te pierduseră, muriseşi, apoi ai revenit, iar ai murit, dar când ţi s-a curăţat rana de la cap şi s-a fixat pansamentul, ai început să respiri liniştită, pulsul s-a mai liniştit şi el şi ai adormit. Discutând cu dr. Anton, am ajuns la concluzia că ai trecut printr-o moarte clinică, adică o stare de visare, când sufletul părăseşte trupul pentru o vreme, apoi revine. Ce stări ai avut?

- V-am spus că eu abia în dimineaţa următoare m-am trezit din somn şi nu ştiam ce este cu mine în camera aceea de spital, la un loc cu alte cinci femei. La început m-am speriat, dar tot gândindu-mă, mi-am adus aminte tot „visul” meu, în care sunt multe imagini pe care nu mi le pot explica.

- Dacă te rog să faci un efort şi să-ţi aminteşti principalele imagini, apoi să încercăm împreună să le explicăm. Eşti de acord?

- Da. Mai întâi am simţit ceva cald, apoi a început visul. Eu începeam o călătorie în Univers şi se făcea că îmi părea rău că plec, părăsindu-mi părinţii, prietenii, unele rude aropiate. După ce am început să plutesc, la un moment dat nu mi-a mai păsat de nimeni şi m-am abandonat total acelei călătorii; simţeam că trupul îmi fusese cuprins de o pace generală, de

liniște și de o totală lipsă de interes pentru viață și pentru lume, încât dispăruseră complet grijile și teama de necunoscut.

Visam că plutesc într-un văzduh înceţoşat, dar ceaţa se dădea la o parte, lăsându-mi spaţiu liber ca să trec mai departe şi, în plutirea mea simţeam o mare uşurare şi trupul meu mi se părea că a devenit mult mai uşor şi urcă, aproape vertical. Deodată m-am oprit în faţa unui tunel, în care nu vedeam nimic şi nu ştiam ce să fac, încotro să mă îndrept, dar am fost împinsă de o forţă nevăzută într-un spaţiu slab luminat şi trist, în care am văzut nişte „fiinţe" care erau izolate şi fixate pe lângă pereţi – parcă nu se mişcau, dar vorbeau între ei, iar eu am înţeles că erau sufletele oamenilor care s-au sinucis pe pământ. N-am putut afla mai multe despre situaţia lor, pentru că nu le înţelegeam limbajul.

- Sinucigaşii fac parte dintre oamenii care nu au respectat lecţiile din „Planul Divin privind evoluţia omului" – am explicat eu. Acest plan prevede că fiecare om este dator să-şi trăiască viaţa până la sfârşit, iar prin sinucidere, ai au întrerupt acea evoluţie a omului pe pământ.

- De acolo am continuat să plutesc şi în faţa mea a apărut o lumină, care m-a condus într-o zonă – că nu era cameră – unde am văzut un grup de fiinţe, care nu păreau să fie oameni, totuşi vorbeau ceva între ei.

- Poate erau spirite? am intervenit eu, din nou. Se spune că spiritele morţilor se întâlnesc şi vorbesc înrte ele, spiritul fiind singurul care supravieţuieşte trupului.

- Da, aşa mi s-a părut şi mie, dar ele nu vorbeau cu cuvinte ci cu gânduri, că nu se auzea niciun cuvânt.

- Da, da. Aşa spun specialiştii în domeniu, că spiritele vorbesc cu gânduri.

- Cel mai mult m-a emoţionat întâlnirea cu bunica mea, din partea mamei mele, care era în acel grup de spirite.

Când s-a apropiat de mine m-am speriat, auzind-o vorbindu-mi, nu cu vorbe, tot aşa ca ceilalţi, m-am mirat că i-am înţeles gândurile, care spuneau: „Întoarce-te acasă şi să ai grijă de mama ta, care este bolnavă. Urmează să te măriţi şi vei avea un băiat". „Matale eşti, bunico?" am întrebat eu. „Da, nu mai pierde vremea pe aici, du-te acasă!" Nu ştiu cum am recunoscut-o, că nu avea cap şi trup. Bunica Lenuţa m-a iubit şi m-a ajutat mult în timpul când trăia. Mi-aş fi dorit s-o văd în trup, aşa cum era în viaţă.

- Trupul rămâne pe pământ, doar sufletul pleacă în Marele Univers, după ce mai rătăceşte 40 de zile pe pământ, după moartea persoanei – i-am explicat eu.

Te rog să continui!

- Spre mine s-a îndreptat o „fiinţă" fără picioare şi fără cap, un fel de balon translucid, care mi-a făcut semn s-o urmez şi, plutind, m-a condus într-un loc vast, plin de lumină şi de flori, unde am auzit „Cântul Duhurilor Cereşti", în care se împleteau multe vorbe, din care eu desluşeam numai întrebări, fără glas, cu toate că eu le percepeam – nu ştiu prin ce miracol – ca având nişte înţelesuri adânci, atât de multe şi importante, dar care nu încăpeau în acele vorbe pe care le auzisem eu.

De acolo, orice dorinţă aveam, gândul mă dirija să plutesc peste câmpii, râuri şi poieni pline de flori viu colorate; am ajuns lângă un grup de fiinţe albe şi rotunde ca nişte baloane, dar nici ele nu aveau picioare, care îşi vorbeau prin nişte fire ce împânzeau spaţiul din jur.

M-au înconjurat şi atunci s-a auzit o melodie limpede ca cristalul, care venea de undeva, din necunoscut, iar acel grup de balonaşe se legănau în ritmul melodiei, fericite.

Treptat, strălucirea acelor chipuri cu veşminte albe s-a estompat, la fel a dispărut şi mirosul florilor şi mi se părea că se face seara, la fel ca aici, pe pământ. Am întrebat o fiinţă din acel grup: „De ce se sting toate?", iar ea a răspuns, tot cu

gândul: „Aici toate sunt vremelnice, trecătoare, doar foarte sus, tot ce există este veşnic, nepieritor”.

- Dumneata cum ai simţit trecerea vremii acolo sus?

- Nu pot explica. A fost ca o iluzie, ca o amăgire, mai ales când una dintre acele baloane albe s-a apropiat de mine şi mi-a comunicat că voi fi trimisă înapoi pe pământ. Am refuzat, dar o forţă necunoscută m-a extras din acel „paradis”. De atunci nu mă mai tem de moarte.

- Din povestirea dumitale trag concluzia că în timpul cât a durat operaţia, ai trecut printr-o stare de moarte clinică profundă, prilej cu care ai trăit o experienţă de „viaţă după moarte”, aşa cum o numesc specialiştii din domeniu. Am citit într-o carte sau revistă, nu mai ştiu unde, că persoanele care trec printr-o asemenea experienţă pot deveni vindecătoare pentru alte persoane. Se pune, însă, o condiţie: înainte se a-şi începe acţiunea, să intre într-o stare totală de iubire de acei pacienţi. Încearcă-ţi puterile! Poţi s-o faci, la început, cu soţul şi aşa îi grăbeşti vindecarea fracturilor – am glumit eu cu ei.

- Ce zici, Iuly, încercăm? i s-a adresat ea lui Iulian.

- Desigur. Fac orice, dacă se poate să mă vindec cât mai repede.

%

În careta „Arta visatului”, Carlos Castaneda spunea: „Cea mai mare descoperire a vrăjitorilor din trecut a fost percepţia esenţei energetice a lucrurilor, care se numeşte clarviziune”.

La rândul lor, vrăjitorii au susţinut că acea esenţă seamănă cu nişte fire incandescente întinse în infinit, în toate direcţiile; acestea sunt nişte filamente luminoase care au conştiinţă de sine şi cu un nivel imposibil de înţeles de mintea omenească.

Acea formă energetică este rotundă ca o minge sau ca oul, iar în el este concentrată toată energia omului – cu un potenţial deloc de neglijat – arătând că dispune de unitate şi de coeziune.

Despre Univers, oamenii de ştiinţă susţin că acesta ar avea o structură sub formă de fagure şi este constituit din 33 de lumi, unite în grupuri, iar omul, se crede că ar avea câte o dublură în fiecare din aceste 33 de lumi, iar fiecare dublură ar avea altă înfăţişare şi altă conştiinţă.

De asemenea, se susţine faptul că biocâmpul ar fi gândul, spiritul şi sufletul omului, iar visele lui sunt ferestre de care omul se foloseşte pentru a pătrunde în alte lumi. De fapt, conştiinţa oamenilor poate trece spre alte lumi, când creierul viu al omului este invadat de curenţi energetici necunoscuţi, pe care îi transformă în părţi componente ale viselor lui.

%

În luna septembrie, având o şedinţă la şantierul Hidrocentralei de la Siriu, la întoarcere, i-am făcut o vizită doctorului Anton Dobre, cu care am discutat unele probleme din zona lor. Printre altele, am discutat şi despre Eleonora, pacienta lui:

- Au fost pe la mine amândoi, săptămâna trecută, mi-a spus dr. Anton. A intrat în cabinet mai întâi el, apoi, după ce m-a salutat, a adus-o şi pe ea, spunând: „D-le doctor, am adus-o pe Eleonora, pacienta dv şi mi-a arătat minunea de fată, care a intrat sfioasă şi, înclinându-se uşor, mi s-a adresat: „Bună ziua! Vă mulţumesc pentru că mi-aţi salvat viaţa, altfel, cine ştie pe unde îmi zăceau oasele astăzi!”

- Ce frumoasă era! Recunosc că şi eu eram emoţionat, dar puţin dezamăgit şi ştii de ce. I-am răspuns că mi-am făcut datoria şi mă bucur că este sănătoasă şi că trăieşte. Citându-l pe

decanul facultăţii de medicină din Bucureşti, unde am absolvit şi eu cu ani în urmă, i-am reprodus discursul – din memorie: „Medicul trebuie să-şi iubească aproapele; chemarea profesiei lui înseamnă cea mai înaltă dovadă a comuniunii umane şi credinţa în frăţietate. Când veţi porni în lume – a spus decanul nostru – pentru a vă îndeplini menirea, să aveţi mereu trează în memorie iubirea şi dăruirea faţă de oamenii pe care îi veţi trata”.

De atunci am acţionat de fiecare dată în acest spirit şi crez. Aşa s-a întâmplat şi în cazul Eleonorei, pe care am operat-o, deşi aveam emoţii, dar era singura alternativă pentru a-i salva viaţa. Important este doarcă operaţia a reuşit şi acum stăm de vorbă aici.

- Vă mulţumesc din suflet, încă o dată, d-le doctor, a spus Eleonora cu obrajii îmbujoraţi.

- Să fii sănătoasă, domnişoară!

- În zilele următoare ne vom căsători, a mai spus ea.

- Felicitări! am răspuns eu, cu inima strânsă, apoi am adăugat: „Casă de piatră şi să vă înţelegeţi bine!”

Când au plecat am privit în urma lor, până nu i-am mai văzut. Mi-a plăcut mersul ei elastic, tineresc.

„Ce să fac? N-a fost să fie!” mi-am zis în gând.

- Curaj, doctore! Viaţa nu este întotdeauna aşa de darnică cu toţi muritorii. Nu ne dă tot ce-i cerem, dar mai repară, uneori, unele nedreptăţi – am spus eu.

- Mi-a plăcut fata, dar ... n-a mai terminat el ideea.

- Eu am avut o discuţie cu ei amândoi când au ieşit din spital şi le-am luat declaraţiile în dosarul privind accidentul în care au fost implicaţi. Când am întrebat-o ce a simţit în timpul operaţiei la cap, mi-a spus că a avut un vis ciudat: „Se făcea că pluteam în văzduh, în Univers, trecând prin ceaţă, tunel şi în diferite locuri m-am oprit, m-am întâlnit cu bunica, etc”.

- Dacă acele apariţii există şi nu sunt plăsmuiri ale ei sau fantasme, cum se explică ele?

- Mai degrabă cred că în acele momente Eleonora s-a aflat pe tărâmul dinrte viaţă şi moarte, când sufletul ei a rămas agăţat, suspendat undeva, iar ea a avut acea senzaţie de plutire, de visare. Imaginile pe care zice ea că le-a văzut în deplasarea ei, mă refer la acele baloane translucide sau întâlnirea cu bunica ei, florile şi luminile sau muzica pe care ea pretinde că le-a văzut şi ascultat, consider că toate sunt impulsuri ale creierului uman (impulsuri electrice) înainte de a se stinge de tot, care se numesc unde cerebrale.

Toate acestea apar când omul intră în moarte clinică şi se zbate între viaţă şi moarte; uneori acea stare este însoţită şi de fenomenul numit „ieşirea sufletului din corpul fizic" – dar asta e o problemă mai greu de explicat.

Când este înlăturată cauza care a generat fenomenul de moarte clinică, circulaţia sângelui în creier se reface şi odată cu ea revine în trup şi sufletul.

## X
## Cât de păguboasă este ignorarea unor reguli de circulaţie!

Regulamentul privind circulaţia autovehiculelor pe drumurile publice din România, numit mai nou Codul Rutier, prevede că aceasta se face pe partea dreaptă a drumului, în direcţia de mers, orice abatere de la această prevedere putând conduce la accidente.

În ziua de 13 aprilie 1974 mă aflam în comuna Gălbinaşi şi am recepţionat prin staţia radio-telefon, că la bariera de cale ferată din apropierea comunei Ţinteşti s-a produs un accident cu morţi şi răniţi grav. M-am deplasat

imediat la locul indicat şi am găsit două autoturisme Dacia 1300 care se tamponaseră frontal şi erau încleştate atât de tare, că nu au fost decuplate decât print tăiere cu aparatul de sudură.

Ce se întâmplase?

Dinspre comuna Pogoanele-Smeeni, Ţinteşti circula autoturismul condus de CI, economist la Coop Meşteşugărească Buzău, având în maşină cu el alte două persoane.

După ce a traversat calea ferată Buzău-Făurei, drumul fiind în curbă, în loc să se înscrie pe partea exterioară a curbei la stânga, CI a tăiat curba intrând pe celălalt sens de mers şi s-a întâlnit cu alt autoturism, condus de DD, care circula regulamentar din sens opus. Din tamponarea lor frontală au rezultat patru morţi (unul din autoturismul condus de CI şi trei din celălalt autoturism) şi trei răniţi grav, care fuseseră transportaţi la spitalul din Buzău.

Am executat cercetarea locului accidentului, prilej cu care am identificat şi trei martori oculari, apoi am dispus scoaterea celor două autovehicule în afara părţii carosabile a drumului.

Autorul accidentului, CI, care fusese internat în spital cu o fractură la braţul stâng, a fost externat peste patru zile, cu braţul pus în aparat gipsat, iar după ce i s-a scos gipsul, a fost reţinut 24 de ore fiind prezentat procurorului care a eliberat mandat de arestare pentru ucidere din culpă, vătămare corporală gravă a mai multor persoane şi pagube materiale, urmând să fie definitivat dosarul şi trimis în judecată.

Într-una din zile mă aflam în birou. A sunat telefonul şi ofiţerul de servici m-a anunţat că la intrarea în sediul Miliţiei s-a prezentat o doamnă care solicită să discute cu mine, într-o situaţie foarte importantă.

- S-o însoţească ajutorul dumitale pânăla mine!

- Am înţeles!

Acesta a adus-o pe doamna respectivă, eu am invitat-o să ia loc pe fotoliul din faţa biroului meu şi i-am spus:

- Vă ascult!

- Sunt soţia lui CI, cel cu accidentul de la bariera Ţinteşti şi am venit să ... apoi a tăcut.

- Probabil aţi venit să-i aduceţi lenjerie mai groasă, încerc s-o ajut; a început vremea mai rece. Altceva nu poate primi, deocamdată.

- Nu i-am adus nimic, vreau doar să discut cu dumneavoatră, care este modalitatea să nu facă puşcărie?

- Doamnă dragă, aţi nimerit greşit. Eu nu sunt legea, dimpotrivă, sunt obligat s-o respect şi s-o aplic corect în fiecare caz în parte. Soţul dumneavoastră a greşit grav, iar greşeala lui a condus la moartea a patru persoane şi la rănirea gravă a altor trei persoane, lăsând mai multe familii îndoliate şi fără sprijin material şi moral.

Am cercetat personal acel accident şi am toate datele necesare pe baza cărora să stabilesc faptele.

- Pot să fumez? m-a întrebat doamna respectivă, privind pachetul meu de ţigări „Snagov", aflat pe colţul din stânga al biroului.

- Da, i-am răspuns, întinzându-i pachetul meu, cu o ţigară scoasă pe jumătate. Nu am altele.

- Am ţigările mele, a spus ea scoţând din geantă un pachet de ţigări „Cogeac" şi o brichetă cu care a aprins una; fuma şi vorbea, scoţând fum pe nări.

- Am vorbit cu procurorul TI cu care ne cunoaştem mai demult; i-am povestit cele întâmplate şi i-am cerut sfatul ce să fac, iar dânsul m-a îndrumat la dv, spunând că numai dv îl puteţi scăpa de puşcărie pe soţul meu, întrucâtdosarul penal este la dumneavoastră.

- Nu v-a spus procurorul şi cum să procedez?

- Ba da. Să modificaţi procesul verbal de cercetare şi schiţa locului accidentului, apoi să menţionaţi că soţul meu circula regulamentar, iar cealaltă maşină a trecut peste axul drumului. Şi a mai spus ceva, dar nu-mi mai aduc aminte. Vă rog să mă ajutaţi! Şi aşa celălalt şofer este mort. Dacă mă ajutaţi, am la mine suma de 100000 lei – pe care a scos-o din geantă şi a aşezat-o pe birou, lângă pachetul de ţigări – care vor fi ai dumneavoastră.

Gestul ei, ca şi sfatul dat de procurorul TI m-au iritat profund, ele dând măsura josniciei la care se pot preta unii oameni. Nu m-am putut abţine şi i-am spus:

- Are experienţă în afaceri procurorul dumneavoastră. Păcat că atât aţi putut înţelege din mersul vieţii astăzi! Cu câtă superficialitate trataţi lucrurile şi plecaţi urechea la toţi, care vă sfătuiesc greşit! În acest caz, înţelegeţi că nu se poate face nimic, nu este vorba de o contravenţie fără urmări, este o faptă penală deosebit de gravă, iar eu sunt obligat să aplic legea, nu să fac afaceri cu vieţile oamenilor. N-am făcut-o niciodată de când trăiesc pe acest pământ. Nu-mi vând conştiinţa nici pentru un miliard şi nici pentru toate averile din lume!

Păstraţi-vă banii, că veţi avea nevoie de ei, mai ales dacă i-aţi agonisit cinstit – ceea ce este cam discutabil în zilele noastre.

- Totuşi, vă rog să-i luaţi şi să mă ajutaţi! Altfel nu ştiu dacă voi putea rezista să nu-mi pun capăt zilelor şi să las doi copii orfani, pe drumuri.

- Văd că tot n-aţi înţeles şi insistaţi, dovadă că nu am fost suficient de explicit. Să vă explic altfel: ce ziceţi dacă încui yala de la uşă şi cu un singur telefon să vă schimb statutul de om liber şi să vă trimit alături de soţul dumneavoastră? N-o fac pentru a nu adăuga o nouă suferinţă la cea pe care o trăiţi în prezent. Nu mă obligaţi s-o fac! Strângeţi-vă banii, puneţi-i în

geantă şi mergeţi acasă! Vă sfătuiesc să uitaţi această discuţie cu mine.

În viitor, abţineţi-vă de la asemenea practici, care vă pot aduce grave prejudicii! Vă înţeleg situaţia disperată în care vă zbateţi, dar folosind asemenea procedee murdare, greşiţi grav. Asemenea probleme de viaţă lăsaţi-le să fie soluţionate numai pe baza legilor!

Transmiteţi şi procurorului care v-a sfătuit că şi el îşi poate pierde funcţia şi, poate chiar libertatea. Ar fi păcat pentru el, fiind o funcţie onorabilă.

AI, văzând că n-a reuşit să mă determine să încalc legea, a început să plângă, apoi a explodat brusc:

- Domnule, dar dumneata nu eşti bărbat, nu ai sentimente? Femeia din mine nu-ţi spune nimic?Înţelege-mă că fac tot ce-mi ceri, tot ce vrei şi unde vrei, dar ajută-mă!

- Doamnă dragă, comportarea dv nu vă face cinste. Aţi depăşit bunul simţ şi este neplăcut pentru condiţia de femeie. Şi de această dată aţi nimerit alături pentru că eu sunt bărbat, dar un bărbat cerebral, care îmi conduc sentimentele numai după impulsurile primite din propriul meu creier şi nu folosindu-mă de excitaţiile la prima vedere sau după zicala unora: „iubeşte-mă sau îţi dau în cap!”

Se ştie că numai animalele acţionează din instinct, deşi natura a avut grijă să le stabilească o perioadă de „rut” pentru împerechere, ajutate de semnalele corespunzătoare.

Vă rog să-mi scuzaţi comparaţia pe care n-aş fi folosit-o în alte împrejurări, socotind-o indecentă. Am vrut să scot în evidenţă superioritatea oamenilor faţă de animale, iar sentimentele sunt nepreţuite şi nu se vând pe tarabă.

Trebuie să punem capăt acestei „audienţe”, al cărei obiect a fost depăşit. Regret că v-am primit.

M-am ridicat de pe scaun, am ocolit biroul şi am luat-o de braţ, ridicând-o în picioare de pe fotoliu. Ea continua să plângă cu lacrimi amare.

- Hai sus! Discuţiile s-au încheiat.

Doamna şi-a pus ţigările, bricheta şi banii în geantă şi, cu paşi nesiguri,s-a îndreptat spre uşă; cu mâna pe clanţa uşii a rostit, deznădăjduită:

- Mi-a spus mie cineva că nu voi reuşi, dar până astăzi n-am crezut, altfel nu veneam aici. Vă mulţumesc că m-aţi primit şi m-aţi ascultat şi vă rog să mă iertaţi pentru cele ce am spus, dar sunt disperată şi nu mai ştiu ce fac şi ce spun.

- Vă înţeleg, dar în situaţia de faţă nu vă pot ajuta.

- Bună ziua! m-a salutat ea şi a ieşit pe hol.

- Bună ziua! i-am răspuns, privind în urma ei până când a ajuns la camera ofiţerului de serviciu.

Am intrat în birou şi m-am aşezat pe scaun, gândindu-mă la acel accident oribil cu cele patru cadavre. În memorie mi-a apărut figura acelui adilescent de şaptesrezece ani şi jumătate, care şi azi îmi mai revine în minte câteodată, involuntar; era un băiat blond cu faţa ovală şi o frunte senină şi pură, al cărui trup intrase în prima fază a rigidităţii cadaverice, iar chipul lui căpătase o albeaţă ca de marmură, fără să aibă vreun semn de suferinţă sau de agonie. Expresia lui calmă arată că totul s-a petrecut brusc şi s-a terminat într-o eliberare totală. Care a fost vina lui ca să moară?

%

După două zile de la acea „audienţă”, am trecut pe la spital să văd starea victimelor şi l-am căutat pe dr. Tătaru, un chirurg priceput, care operase multe persoane accidentate; la unele operaţii am asistat şi eu, cu permisiunea domniei sale.

Îmi amintesc că odată a operat un bărbat în vârstă de 42 de ani, care avea braţul drept „moale” şi s-a exprimat cu voce tare: „Aici trebuie să fie ceva infecţios!” Când a secţionat muşchiul a găsit nişte aderenţe care implicau nervul median, care traversa un ţesut sclerozat; nervul era în aderenţă cu artera şi a fost tăiată partea bolnavă, i s-au suturat extremităţile, apoi au fost scoase aderenţele sclerozate, cu aspect necromatos, eliberând astfel artera şi nervul şi astfel operaţia a reuşit şi pacientul s-a vindecat.

Această operaţie mi-a adus aminte de o necropsie a unui cadavru, la care am participat şi eu când eram în anul al III-lea la facultate şi făceam practică la Institutul Medico-Legal Mina Minovici din Bucureşti.

Cadavrul venise de la spitalul „Colţea”, însoţit de un scurt istoric din care rezulta, printre altele, că a avut dureri atroce în braţul drept, iar degetele inelar şi mijlociu le avea chircite. Medicul legist, curios să vadă dacă incidentul a avut la origine AVC (accidentul vascular cerebral) i-a secţionat muşchiul de la braţul drept şi a ieşit în evidenţă aderenţa (lipirea) existentă între nervul median şi arteră – având o culoare neagră, complet necrozată.

După operaţie, în timp ce dr. Tătaru se spăla pe mâini în antecamera săli de operaţii, am continuat discuţia.

%

În perioada de 10 zile care trecuseră de la producerea accidentului de la bariera peste calea ferată, reuşisem să audiez o parte dintre martori, dar îmi rămăsese o tânără care era într-o maşină ce circula în spatele Daciei care a „tăiat” curba, a intrat pe celălalt sens de mers şi a intrat în plin în cealaltă maşină care rula regulamentar pe banda lui de mers.

M-am deplasat la fabrica de mase plastice de pe strada Transilvaniei (localnicii îi spun „Chimica Buzău”) unde am audiat-o pe Maria Ene, în biroul directorului fabricii.

După ce şi-a scris declaraţia, Maria a rămas pe gânduri, privind desenul covorului din birou. Avea un chip întunecat, trist, care exprima suferinţă şi atunci am întrebat-o:

- Ce s-a întâmplat, domnişoară? Văd pe chipul dumitale tristeţe şi chiar o adâncă durere, probabil este vorba de o siferinţă mai veche, care vine din trecut. De obicei nu mă înşel, i-am spus eu pentru a o angrena în discuţie. Ce vă poate afecta atât de dureros intimitatea sufletului? Sunteţi destul de tânără, frumoasă. Nu vă stă bine supărată şi cu chipul acesta care exprimă suferinţă. Ce vă frământă?

- Am 25 de ani, dar am trecut printr-o dramă care a lăsat urme, iar de atunci a trebuit să lupt singură cu greutăţile vieţii.

- Dacă nu sunt prea indiscret – intervin eu – îmi puteţi povesti, pe scurt, acea întâmplare?

- Îmi vine greu să povestesc ce s-a întâmplat atunci, deoarece îmi răscoleşte amintiri dureroase, dar voi încerca să vă povestesc acea dramă pe scurt, cum ziceţi dv.

Maria a oftat grav, apoi a început rar:

- Aveam doar 11 ani, abia terminasem clasa a IV-a. Părinţii mei mă iubeau mult, fiind singurul lor copil; tata era inginer tot în această fabrică, iar mama profesoară. Totul a mers bine până în luna iulie 1961, când o colegă de servici a mamei – doamna Valeria Stanciu – i-a invitat pe părinţii mei să-i însoţească, pe ea şi pe soţul ei, la o nuntă în comuna Smeeni, jud. Buzău, unde ei urmau să cunune nişte tineri; erau ceva rude din partea ei. Pe atunci noi nu aveam maşină, dar familia Stanciu cumpărase un Fiat 850 la mâna a II-a, apoi ea s-a zbătut şi a obţinut permis de conducere, cu două-trei luni de zile înainte.

Părinţii m-au luat şi pe mine cu ei, neavând cu cine să mă lase acasă. Am plecat din Buzău pe la ora 10°°. Era o zi frumoasă, iar în maşină toţi erau veseli, vorbind numai despre petrecere. Mama era atât de bine dispusă, încât mi se părea că îi râdeau şi ochii şi obrajii ei ruz, cu gropiţe; era plină de optimism şi de voie bună.

Şoferiţa noastră era bucuroasă şi conducea cam repede, dar nimeni nu i-a spus nimic.

- Foarte rău! intervin eu. Mai ales că era începătoare. Când ai pasageri în maşină trebuie să conduci cu prudenţă mare, viteză redusă, atenţie sporită, conducătorul maşinii fiind responsabil pentru viaţa lor.

- Când am ajuns în apropierea localităţii Smeeni, am văzut pe câmp, aproape de şosea, un cârd de oi care păştea. Doi câini mari au ieşit în faţa maşinii, lătrând tare, iar doamna Stanciu s-a speriat şi a pierdut controlul maşinii, care a intrat într-un pom de pe marginea şoselei, dar din partea stângă.

Părinţii mei şi soţul doamnei Stanciu au murit pe loc, doar ea a avut fracturi la picioare şi la braţul şi umărul stâng; eu am avut doar nişte vânătăi la spate, probabil pentru că toate loviturile le primiseră părinţii mei, eu fiind între ei. Maşina se încolăcise pe tulpina pomului, că abia m-au scos din ea când a venit salvarea. Nu prea mi-am dat seama ce se întâmplase. Morţii au rămas în maşină iar eu şi doamna Stanciu am fost transportate la Spitalul din Buzău.

Atunci am avut un şoc puternic, plângeam încontinuu şi repetam: „De ce n-am murit şi eu? Ce rost mai am să trăiesc singură, fără părinţi?” Medicii au constatat că nu am fracturi pe nicăieri şi, după o săptămână de zile a venit la spital un frate al mamei mele, care locuia pe strada Transilvaniei, tot în Buzău şi m-a luat la el acasă.

Maria a făcut o pauză, apoi a oftat din nou şi, ca trezită din visare, a spus:

- M-am întrebat mereu: De ce trebuie omul să pătimească pe acest pământ? Care o fi motivul?

- Destinul lui este motivul, am spus eu, fără să-i mai dau alte explicaţii. Continuă, te rog!

- Doamna Stanciu a mai rămas trei luni în spital, apoi a urmat procesul şi a fost condamnată. Înainte de a fi condamnată la închisoare, îmi tot zicea: „Vino să stai cu mine Maria, ne va fi mai uşor amândurora! Te înfiez, să fii fiica mea, că eu tot nu am copii!"

Poate era şi un gest cu care voia să se achite faţă de părinţii mei. I-am răspuns că nu pot. De câte ori aş vedea-o, ea mi-ar aduce aminte de accident şi ar răscoli durerea.

După proces, unchiul meu m-a condus la Autoritatea Tutelară care m-a încredinţat lui spre creştere şi educare, dar n-am rămas la el, ci m-am întors în casa părinţilor mei, unde locuiesc şi astăzi. Am avut mare ceartă cu unchiul şi cu soţia lui, care nu mă lăsau să plec pentru că sunt minoră, dar eu n-am cedat şi m-am întors acasă la noi, gospodărindu-mă singură. Am urmat şapte clase, apoi liceul, iar după liceu am urmat şcoala de asistente medicale, pe care am terminat-o în mai 1973 şi de atunci lucrez în această fabrică în care a lucrat şi tatăl meu. Pe perioada şcolii m-am întreţinut cu pensia dată în calitate de urmaş şi, uneori, ajutată de rudele mele.

Am întâlnit şi oameni răi, care îmi preziceau că voi ajunge o stricată, dar şi oameni buni care mi-au dat sfaturi şi mi-au luminat anii adolescenţei şi tinereţii, văzând că sunt cuminte şi duc o viaţă ordonată, după un program riguros pe care mi l-am impus singură.

Nu pot spune că a fost uşor singură. De câte ori întâmpinam greutăţi, îmi aduceam aminte de părinţii mei şi plângeam.

- Nu te mai gândi la asta Maria! i-a spus directorul . De ce nu te măriţi tu? Sunt atâţia tineri care abia aşteaptă.

- Nu mă atrage niciun bărbat, tovarăşe director. Cred că ştiţi şi dumneavoastră că sentimentul de iubire vine din creier, nu este ca la animale, care acţionează din instinct, declanşat de hormonii femelei şi masculul află că ea este pregătită pentru împerechere şi trece la fapte pentru a realiza reproducerea. Omul are nevoie de iubire, nu este suficient să-ţi placă doar fizicul unei persoane, iar în ceea ce mă priveşte pe mine, trupul meu vibrază numai atunci când i se transmite din creier acel sentiment. Nu concep să ajung un nume în agenda vreunui bărbat, care ţine evidenţa câte femei a cunoscut el. Bărbaţii care nu iubesc îşi înşeală soţiile şi nu pentru că ar fi mi deşteaptă sau mai frumoasă cealaltă, ci doar pentru că este alta.

Eu am dus o viaţă aspră şi plină de griji, în singurătate, dar am învăţat să fiu atentă la tot ce se petrece în jurul meu, să fiu circumspectă şi să analizez temeinic orice situaţie care mi se pare suspectă. Iar viaţa în doi nu este totdeauna cum o visează oamenii, iar eu vreau să mă încredinţez, de la început, că o căsnicie nu va fi un eşec, pentru a avea ce să regret mai târziu. V-am spus că nu mă atrage niciun bărbat, deocamdată, a încheiat ea discuţia, privind spre mine cu ochii ei albaştri, limpezi şi mai vioi ca la începutul istorisirii dramei sale.

... O studiam şi eu şi îi dădeam dreptate în gând: „Judecă matur fiecare situaţie în parte; este frumoasă, trup armonios dezvoltat, chip plăcut, dar atitudinea îi este rece, distantă, semn de teamă de viaţă tumultoasă, tendinţă de izolare”.

- Femeia singură pare disponibilă pentru toată lumea, spune directorul, privindu-i fizicul tânăr şi atrăgător.

- Nu e cazul meu, se apără Maria. Tot nu mă mărit!

- Mulţumesc domnişoară pentru că ai fost un bun martor şi, în plu, pentru că mi-ai istorisit „drama” familiei dumitale – i-am spus eu, zâmbindu-i amabil.

După plecarea Mariei Ene, directorul fabricii mi-a mai dat unele amănunte despre angajata lui, fiica orfană a unui inginer destoinic pe care l-a avut în fabrică un număr de ani.

L-am salutat şi i-am strâns mâna, apoi am părăsit fabrica puţin întristat de istorisirea Mariei. Şi câte drame asemănătoare se petrec pe lume, în care mor copii, iar alţii rămân ai nimănui, suportând consecinţele, fără a avea vreo vină.

## XI
## Ce să fac cu el? Îl îngrop!

Era prin luna mai 1976. Mă aflam la ieşirea din oraşul Râmnicu Sărat dinspre Focşani unde veridicam o rampă metalică instalată acolo pentru situaţiile în care autoturismele în trecere prin zonă au unele defecţiuni tehnice şi necesită a fi urcate pe rampă şi verificate sau remediate pe loc.

Dinspre Focşani s-a apropiat un autoturism care a oprit şi m-a anunţat că au trecut pe lângă un autocamion cu număr de Prahova încărcat cu fiare, care avea agăţat în partea din spate un bărbat în vârstă, care părea că este mort. I-am făcut semn şoferului să oprească şi să vadă ce s-a întâmplat, dar acela şi-a continuat drumul fără să oprească. Vine încoace, după noi.

- În ce loc l-aţi depăşit? l-am întrebat pe şofer.
- La o distanţă de 1-1,5 kilometri de aici.
- Mulţumesc! le-am spus eu şi le-am notat numărul.

Nu-mi venea să cred că situaţia era reală. „Poate şoferul autocamionului are lungimea fiarelor ce depăşeşte caroseria şi a semnalizat-o cu vreo cârpă, aşa cum sunt ei obişnuiţi (unii au fost găsiţi cu câte o haină veche legată în spate, în loc de stegulaţ alb sau roşu, după caz).

Am aşteptat vreo cinci minute să sosească acel autocamion, dar, văzând că nu mai vine, am urcat în maşină şi am pornit în întâmpinarea lui. L-am găsit oprit pe partea dreaptă a şoselei, cu direcţia de mers spre Rm. Sărat şi am oprit în faţa lui, blocându-i plecarea.

În autocamionul respectiv nu era nimeni. I-am dat ocol şi am văzut fierul care ieşise mult din caroserie, deplasându-se spre dreapta cu aproape 80 cm; la distanţa de 25 cm de capătul acestuia avea un cârlig orientat în jos, care mi-a atras atenţia pentru că avea înfăşurate pe el nişte bucăţi de material textil de culoare neagră şi o bucată de pânză albă, plină de sânge, pe care le-am fotografiat.

„Cred că şoferul autoturismului, care m-a anunţat are dreptate, a văzut bine omul agăţat aici" mi-am zis eu în gând.

Dar unde poate să fi plecat şoferul? m-am întrebat eu. Am privit în jur, peste câmpul arat proaspăt, care se termina cu o plantaţie de salcâmi şi, la circa 300 de metri de la şoseaua naţională unde era oprit autocamionul se vedea un bărbat aplecat spre pământ şi scormonea acolo.

Mi-am verificat pistolul, l-am asigurat şi l-am aşezat în tocul pe care îl purtam pe cureaua pantalonilor, apoi am pornit peste arătură, în direcţia unde se află acel bărbat, orientându-mă după urmele lăsate de paşii săi. Erau urme adânc imprimate în arătura proaspătă, ceea ce arăta că a dus cu el o greutate apreciabilă.

Omul îşi isprăvise treaba şi a luat-o înapoi spre şosea încât ne-am întâlnit amândoi aproape la jumătatea distanţei. L-am întrebat direct:

- Ce ai făcut acolo?

- Necesităţile fiziologice, a răspuns el nesigur.

- Şi pentru asta aveai nevoie de lopată?

Nu ştiu la ce gândea el în acele momente, însă eu eram pregătit pentru orice eventualitate.

- Hai înapoi să scoatem de acolo cadavrul pe care l-ai îngropat, apoi vom discuta celelate amănunte. Te avertizez că ştiu totul.

Era un bărbat înalt, în vârstă de 41 de ani.

- Nu ştiu cum s-a agăţat omul în cârlig, dar .. apoi mi-a fost teamă şi ... vă rog să mă credeţi că nu sunt vinovat eu!

- Asta vom vedea. Sapă şi scoate-l! am spus eu autoritar.

N-a fost nevoie să sape, doar a dat la o parte pământul reavăn şi cadavrul a ieşit la iveală; era un bărbat de 61 de ani – cum confirma buletinul lui de identitate găsit în buzunarul de la piept al hainei lui de culoare neagră, ţesută în război. Când am părăsit autoturismul, luasem cu mine aparatul de fotografiat, cu care am făcut câteva fotografii cu şoferul săpând, apoi cadavrul scos la suprafaţă şi plantaţia din apropiere.

I-am luat lopata din mână şi i-am spus:

- Ia-l în spate, să-l ducem înapoi la maşină!

Ajunşi la şosea, şoferul TN mi-a arătat locul unde l-a găsit agăţat, după ce i-a făcut semn şoferul unei dacii 1300 de culoare albastră, cu număr de Buzău.

- De ce nu ai continuat drumul până la Miliţie, unde să explici toată situaţia, mai ales că nu te consideri vinovat.

- M-am speriat şi nu ştiam ce să mai fac, dar privind câmpul proaspăt arat, m-am hotărât să-l îngrop în arătură şi aşa poate nu se află şi scap.

Mortul a fost întins pe acostamentul şoselei şi i-am făcut o verificare sumară: avea genunchii roşii, probabil din cauza frecării lor de suprafaţa asfaltului, dar coloana vertebrală fusese perforată de cârligul în care omul fusese agăţat şi care i-a fost fatală, aşa cum se specifica mai târziu în actul medico-legal.

L-am fotografiat în toate poziţiile, la fel şi autocamionul respectiv, inclusiv pe conducătorul auto, când îmi arăta locul de unde l-a desprins pe bărbatul agăţat în cârlig.

- Ia-l şi aşează-l în portbagajul maşinii Miliţiei! i-am spus eu, descuind portbagajul. Astfel, cadavrul lui Gheorghe Cornea din satul Cândeşti jud. Vrancea se afla la adăpost, urmând a fi transportat la morga spitalului din Buzău pentru a i se face necropsia.

Privindu-l încă o dată cum era întins pe mocheta din portbagaj, m-am gândit că în ziua următoare să fac o deplasare în satul Cândeşti pentru a afla şi alte date.

În munca de poliţie nu trebuie neglijat niciun accident dar, mai ales, amănunte care pot lămuri faptele principale, de aceea cercetarea trebuie făcută temeinic, eliminând orice neglijenţă şi superficialitate.

Menţionez că, înainte de a se pune în mişcare autocamionul, după dezgroparea mortului, l-am obligat pe şofer să-şi aşeze toate fiarele în caroserie, pe care le-a legat cu un cablu flexibil de sârmă. L-am întrebat:

- De unde ai aceste fiare?

- De la schela de foraj din comuna Oprişeneşti, jud. Brăila, dar am trecut şi pe la o sondă din judeţul Vrancea, unde am lăsat un aparat de sudură pe roţi, pe care l-am avut remorcat.

- De ce nu ai asigurat de la început aceste fiare? Doar ai văzut că depăşesc oblonul caroseriei.

- Nu mi-am închipuit că se vor deplasa. Eu circul totdeauna cu viteză redusă, nu depăşesc 50 km/h.

- Bine, dă-i drumul! Porneşte motorul! Vei merge cu viteza de 40 km/h iar eu voi circula în spatele dumitale până la Buzău!

Nu te înscrii pe varianta ocolitoare, ci vei intra pe strada care trece prin faţa ITA (Inspectoratul de Transport Auto), iar după ce treci de clădirea Episcopiei, virezi la stânga!

- Am înţeles! a răspuns şoferul, urcând la volan.

Am intrat şi eu în maşina Miliţiei, cu actele şoferului în mână, pe care le-am studiat atent: şoferul se numea Manole P., 41 de ani, posedă permis de conducere categoria C şi este salariat la Întreprinderea de Foraj Prahova.

Ajunşi în faţa sediului Miliţiei judeţene Buzău, am introdus autocamionul în curte, în vederea continuării cercetărilor, urmând să anunţ întreprinderea să trimită un alt şofer şi şeful de garaj pentru a lua cunoştinţă de cele întâmplate şi să preia autocamionul, deoarece şoferul titular urma să fie reţinut.

Am dus cadavrul lui Cornea Gheorghe la morga, apoi m-am întors la biroul meu şi am continuat discuţia cu şoferul Manole P.

- Părinţii dumitale trăiesc? l-am întrebat eu.

- Numai mama. Tata a murit anul trecut.

- Ai copii?

- Da, trei, de 16, 12 şi 8 ani.

- Unde crezi că l-ai agăţat pe bătrân? Îţi aduci aminte dacă l-ai văzut pe drum, poate l-ai depăşit undeva?

Manole s-a gândit puţin, apoi a spus:

- Cred că l-am depăşit înainte de a ajunge la statuia lui Ştefan cel Mare, circulând cu bicicleta pe partea dreaptă a drumului, dar nu am simţit că l-aş fi lovit.

Dacă nu-mi făcea semn şoferul Daciei, nu mă dădeam jos să verific dacă s-a întâmplat ceva. Când l-am văzut suspendat în acea scoabă, m-am speriat tare, ştiind ce mă aşteaptă şi atunci am luat hotărârea să-l îngrop.

- Dacă ar fi fost tatăl dumitale, ce făceai?

- Nu ştiu. Eram atât de speriat, încât n-am mai judecat. Privind spre el, cum era mort, m-am gândit cum să scap mai repede de cadavru. Restul îl ştiţi.

După ce şi-a scris declaraţia, cu lux de amănunte, am completat o ordonanţă de reţinere pe numele lui şi l-am condus în arest.

A doua zi au venit delegaţii de la Ploieşti, în prezenţa cărora – prezent fiind şi şoferul Manole P. – s-a efectuat verificarea tehnică a autocamionului în cauză şi s-au recoltat de pe cârligul buclucaş probe de sânge şi materiale textile, care au fost trimise la laboratorul IML Bucureşti. Tot cu proces verbal li s-a dat în primire autocamionul, încărcătura şi actele maşinii.

Pe la prânz am plecat la Cândeşti- Vrancea, iar în trecere, am ajuns şi pe la Statuia lui Ştefan cel Mare, dar n-am găsit bicicleta şi am continuat drumul spre localitatea Cândeşti.

Acasă la victimă am găsit-o numai pe doamna Cornea, soţia acestuia, care mi-a spus că soţul ei plecase la Focşani cu o zi în urmă cu bicicleta, dar seara nu s-a mai întors. Ne-am gândit că o fi rămas seara la fiica noastră, care locuieşte la bloc cu soţul şi copiii lor, urmând să se întoarcă până diseară.

- S-a întâmplat ceva cu el? m-a întrebat aceasta speriată.

- Da. A fost agăţat de un camion şi omorât, am spus eu, oftând, şi se află la morga Spitalului Jud. Buzău.

- Când s-a întâmplat? m-a întrebat ea şi lacrimile i-au împăienjenit ochii. Săptămâna trecută am îngropat-o pe mama mea.

- Ieri, pe la orele 16°°, probabil că a ajuns aproape de intrarea în oraşul Rm Sărat pe la ora 16³°, cu trupul soţului dumneavoastră suspendat într-un cârlig de la încărcătura din autocamion.

Mâine să vină cineva la Spitalul Buzău, pregătit cu haine – cele de pe el au fost rupte – şi sicriul, ca să-l ridicaţi.

I-am scris eu declaraţia soţiei, pe care a semnat-o, apoi i-am spus că buletinul soţului său îl va găsi la morga.

După ce i-am transmis condoleanţă am plecat.

... După câteva zile am primit şi actul medico-legal de la morga spitalului, care specifica toate leziunile şi apoi concluziile: cauza – moartea victimei s-a produs în urma ruperii coloanei vertebrale de către un obiect contondent şi dur – confirmând astfel toate constatările mele sumare de la locul cercetării: gaura în haina victimei mai sus de torace, în dreptul vertebrei nr. 4, sânge şi materie scursă din măduva spinării, etc.

## XII
## Alcoolul – duşmanul participanţilor la traficul rutier

Băuturile alcoolice nu fac casă bună cu volanul. De fapt, ele sunt duşmanii tuturor persoanelor care folosesc drumurile publice, indiferent în ce calitate o fac.

Alcoolul – spun specialiştii în domeniul medical – în cantităţi mici stimulează organismul, fie sporind pofta de mâncare, fie înviorând organismul, dar, odată cu creşterea cantităţii de alcool, în sânge se va produce inhibiţia centrilor superiori; în acelaşi timp, cei inferiori trec printr-o stare de dezinhibare (ei se mai numesc şi centri animalici), iar în creier se instalează euforia, manifestată prin violenţă nestăpânită, vocabular necontrolat, mişcări necontrolate, care nu mai pot fi coordonate într-o anumită direcţie, se reduce mult acuitatea vizuală faţă de obstacolele apărute, fie ele stabile sau în mişcare, iar odată cu toate acestea sunt lezate şi celulele altor organe vitale. Toate aceste modificări ale percepţiei fizice, în traficul rutier pot duce la producerea de accidente cu consecinţe grave.

Alcoolul, însă, acţionând asupra organismului uman, poate produce chiar decesul persoanei respective, din cauza instalării comei alcoolice sau a cardiopatiei alcoolice, care pot produce grave leziuni la creier, ficat, pancreas, inimă dar şi în

sistemul nervos; această comă alcoolică se poate instala chiar şi după ingerarea primelor pahare de alcool şi poate fi lentă, dar sigură.

Medicii specialişti susţin că alcoolul produce agregarea trombocitelor şi eritrocitelor, obturând astfel vasele de sânge, în special vasele capilare şi împiedică ajungerea oxigenului în creier, care se poate încheia cu un accident vascular cerebral.

De asemenea, alcoolul acţionează ca un dezastru asupra organismului uman şi, pe lângă faptul că este o sursă se accidente, are şi efecte toxice, care produc decese prin instalarea bolilor canceroase şi prin accidente de circulaţie.

De aceea a fost numit „otravă" pentru celulele din organismul omului.

În ceea ce priveşte AVC, acesta poate fi ischemic sau hemoragic, când produce embolia creierului şi decesul.

Alcoolul se consumă de obicei la bucurie, întâlniri între rude sau prieteni, etc. Dacă nu se face exces de alcool, se evită multe fapte care pot avea final neplăcut. Cu toate acestea, mulţi oameni uită îndemnul la prudenţă, iar după ce au consumat un pahar de alcool, le înghit şi pe următoarele şi dintr-o plimbare la rude, o atmosferă plăcută şi o bucurie a revederii, transformă totul în vaiete, răni grave şi decese.

Istoric scurt: VP avea rude în comuna Cislău şi într-o duminică, a hotărât cu soţia să plece de acasă, împreună cu copiii lor până la bunici, părinţii soţiei sale.

Pe la ora 9°° dimineaţă au urcat toţi în autoturismul lor şi au pornit spre Cislău. Au ajuns pe la ora $10^{15}$ la destinaţie şi mare a fost bucuria bunicilor să-şi vadă nepoţii.

Peste vreo două ceasuri a venit acolo şi fratele soţiei lui VP. Întrucât masa de prânz era gata, au fost invitaţi la masă toţi cei prezenţi. Socrul a adus nişte ţuică din pivniţă, lăudând-o ca la bâlci:

- Nici nu ştiţi voi ce ţuică am făcut anul acesta. De două ori am fiert-o şi asta e din cea pe care o consider fruntea. Hai s-o gustăm şi să-mi spuneţi dacă am dreptat!

- Bună, tataie! E prea bună, o laudă VP după ce a băut-o.

Paharele sunt din cele medii (cam 150-200 ml), cele mici au dispărut de mult, erau prea mici şi ce să faci cu un „degetar”?

- Să aduc şi nişte vin? întreabă el pe cei doi bărbaţi.

- Nu acum tată! răspunde fiul. Ziceai că vrei să-l tragem din butoaiele în care a fiert şi să-l punem în celelalte. Dacă vrea VP face, asta amândoi, după care testăm şi vinul. Este bine cum zic eu?

- E bine, Ghorghe, răspunde tatăl său. Vă ajut şi eu cât pot.

... S-au apucat toţi trei să scoată vinul din butoaiele în care a stat mustul şi să-l transfere în alte butoaie curate, dar au constatat că vinul nu se lipezise bine şi, după ce au umplut un butoi, s-au oprit.

- De ce nu-l tragem pe tot? a întrebat VP.

- Nu s-a limpezit complet, a răspuns cumnatul Gheorghe.

- Tatăl meu nu-l lasă să se limpezească de tot, zicea că vinul îşi lasă drojdia mai târziu şi ţine mai mult dacă, după ce se limpezeşte, rămâne tot pe drojdia lui.

- Acum să-l lăsăm şi să bem un pahar din ăsta, puţin tulbure! „Să-l testăm” cum zice Gheorghe, propune socrul vesel.

Au băut împreună două căni de vin, până la ora 16°°, apoi VP a mers în curte şi a pregătit maşina pentru plecare spre Buzău. În portbagaj a aşezat zarzavatul, un bidonaş cu vin, o sticlă cu ţuică şi două flori în ghivece, apoi s-a întors în casă şi le-a spus că pleacă:

- Hai, Maria, pregăteşte copiii, că plecăm!

- Unde vrei să pleci, Pavele? l-a întrebat soacra.

- Acasă, la Buzău. Mâine, la ora şase dimineaţa, trebuie să fiu la servici! a explicat el cam euforic.

- Mai bine vă culcaţi la noi şi plecaţi pe la ora patru mâine dimineaţă, insistă soacra. Să nu se întâmple ceva.

- Mama are dreptate! intervine Maria. Te odihneşti câteva ore şi plecăm la noapte, când circulaţia pe şosele este mai rară. Să nu păţim ceva pe drum, Pavele.

- Ce să păţim? Nu păţim nimic, răspunde el oţărât.

- Păi, tu nu te vezi că eşti ameţit?

- Lasă-mă în pace că ştiu eu ce fac! Hai să mergem!

- Măi, Pavele, la noi nu te gândeşti? insistă Maria.

- Dacă nu vreţi să mergeţi plec şi vă las aici!

Au urcat toţi patru în maşină şi au pornit spre Buzău.

Este ştiut efectul perfid al alcoolului, care diminuează reflexele condiţionale – uneori până la anulare – dar sporeşte starea euforică şi curajul.

Pavel n-a scos niciun cuvânt tot drumul, apăsând tot mai greu pedala de acceleraţie, care creştea viteza de deplasare a maşinii. Când a ieşit din localitatea Măgura şi a ajuns în vârful pantei pe care o cobora cu aceeaşi viteză, a dat peste un accident rutier care ocupa toată şoseaua. Se tamponase un autocamion cu un tractor cu remorcă, care ieşise de pe drumul lateral, care făcea legătura cu spitalul de Neuropsihiatrie „Nifon” şi nu acordase prioritate.

Pe şosea vizibilitatea era redusă, deoarece se lăsase ceaţa, obişnuită în zonă toamna. Dar cea mai intensă ceaţă se afla în creierul lui VP, care a văzut târziu cele două autovehicule şi, cu toate că a frânat, n-a putut evita coleziunea cu partea din spate a autocamionului.

Eu mă aflam pe raza comunei Verneşti şi am recepţionat un apel prin staţie: „Sunt 850, fac apel la toate echipajele!” A

răspuns 817, care a întrebat: „Ce s-a întâmplat 850?" „Pe DN 10, în dreptul spitalului Nifon s-a produs un accident rutier foarte grav. O femeie şi doi copii au fost duşi la spitalul judeţean din Buzău".

- 850 sun 808! Am recepţionat apelul şi mă îndrept în locul unde s-a produs accidentul! am comunicat eu.

Când am ajuns acolo am găsit cele trei vehicule intrate unul în celălalt. Am făcut cercetarea şi am întocmit actele necesare, apoi i-am testat cu fiola alcoolscop pe toţi trei conducătorii auto, dintre care numai conducătorul Daciei 1300, VP era într-o stare avansată de influenţă alcoolică.

VP avea sânge pe faţă, întrucât, în momentul impactului Daciei cu autocamionul, intrase cu nasul în oglinda retrovizoare din interior.

- La spital a ajuns o femeie şi doi copii. Cine sunt? l-am întrebat pe VP.

-Soţia mea, Voicu Maria şi doi băieţi ai noştri.

- Ţi-ai făcut de lucru, i-am spus eu aproape în şoaptă.

Pe parcursul cercetării au venit la locul accidentului şi doi subofiţeri de la postul de Miliţie al comunei Măgura, care au adus un tractor şi am scos toate autovehiculele avariate înafara părţii carosabile, după care l-am luat pe Pavel în maşina Miliţiei, cu care am mers la pitalul Judeţean Buzău unde i s-au recoltat probele biologice în vederea stabilirii alcoolemiei în sânge.

M-am interesat la secţia urgenţă despre starea Mariei Voicu şi a celor doi băieţi minori, care fuseseră internaţi cu răni superficiale, dar vânătăi la braţe şi Maria la torace, pentru care urmau să fie supuşi unor radiografii.

- Acum du-te acasă! l-am sfătuit pe VP, iar mâine, după ce te întorci de la servici, treci pe la Miliţia Judeţeană să lămurim toată situaţia! Când va ieşi soţia din spital o voi audia.

- Tocmai asta vroiam să vă spun: sunt în tura de dimineaţă la ISPS (Intreprinderea de sârmă şi produse din sârmă).

Soţia şi cei doi copii ai lui Pavel au fost externaţi din spital peste o săptămână de zile, dar rezultatul alcoolemiei a fost 2,08 la mie şi VP a fost condamnat la doi ani de închisoare şi anularea permisului de conducere auto.

O faptă nesăbuită l-a privat de libertate, lăsându-şi familia fără sprijin material. Maria Voicu a mers la directorul ISPS în audienţă şi a fost angajată muncitoare la o magazie de electrozi de sudură, iar copiii lor au învăţat repede să se descurce, purtând cheia casei legată la gât, ca să n-o piardă, unul la şcoală, iar celălalt la grădiniţă.

## XIII
## Ce vină au avut ei ca să moară?

Era într-o dimineaţă senină de vară la Agighiol, o comună din S-E judeţului Tulcea, când locuitprii se adunaseră la CAP pentru a merge la câmp să prăşească porumbul, care crescuse mare şi trebuia să-l prăşească din nou.

Şoferul Gh. Bocioagă, pregătise autocamionul, cu mai multe bănci aşezate pe trei rânduri şi aştepta în faţa porţii de la sediul CAP.

Stând în cabină, aude ciocănit în portiera din partea şoferului. Priveşte pe geam şi, pe cine vede? Pe Ilarie Ion, fostul său camarad din perioada stagiului militar. Coboară din cabină, se salută, apoi discută o vreme, dar cooperatorii veniseră şi se urcau în maşină, încât nu au mai putut discuta, urmând să efectueze transportul oamenilor la câmp, apoi să-l aştepte, că se va întoarce într-o jumătate de oră.

Între timp, la maşină a venit contabilul şef al CAP şi i-a spus:

- Gheorghiţă, să nu rămâi la câmp cu maşina, că trebuie să aduci nişte saci cu cereale până la Sarinasuf, iar pe seară te întorci la câmp şi-i aduci pe cooperatori! Mă, tu ai înţeles?

- Am înţeles, nea Costică! a răspuns el.

Aşa că i-a lăsat pe cooperatori la lotul de porumb şi s-a întors la magazia CAP-ului, unde a lăsat băncile şi a încărcat 20 de saci cu cereale pe care i-a dus la magazia CAP Sarinasuf, de unde a revenit la sediul CAP, lăsând maşina tot în faţa sediului.

De aici începe necazul lui Bocioagă.: Amintindu-şi de colegul său de armată, acesta s-a deplasat acasă la rudele unde i se spusese că a venit în vizită şi l-a invitat la bufetul din sat, care, pe atunci toţi sătenii îl numeau „Mat". Acolo a comandat o sticlă de vin cu apă minerală, apoi încă una, discutând amândoi despre toate, inclusiv amintiri din armată, încât nu şi-au dat seama când a trecut timpul. Pe la ora 18°°a venit la bufet femeia de servici de la sediul CAP, care l-a anunţat:

- M-a trimis contabilul şef să te anunţ că este ceasul şase şi cooperatorii agricoli te aşteaptă să-i aduci acasă din câmp.

- Spune-i lui nea Costică că plec imediat! a spus Gheorghe, care a achitat consumaţia, şi-a luat rămas bun de la camaradul său, apoi a urcat la volanul autocamionului şi s-a deplasat la lotul de porumb în mare viteză.

Când a ajuns acolo, cooperatorii i-au reproşat întârzierea, femeile ocărându-l de-a dreptul: „pe unde dracu umbli, mă? Noi când mai facem mâncare la copii?"

Când au urcat în caroseria camionului şi au văzut că băncile lipseau, alte proteste şi ocări, dar el a justificat lipsa lor, că a fost nevoit să transporte saci cu cereale, fără a preciza ora şi ascunzându-le că a uitat să le mai pună la loc, din cauza alcoolului.

Pornind din câmp, Ghorghe Bocioagă era nervos, supărat pe cei care îl certaseră şi conducea maşina cu viteză mare, fără să ţină cont că transportă persoane şi nu saci.

La o curbă mai „strânsă", nereducând viteza de deplasare, autocamionul s-a răsturnat, prinzând sub caroserie patru persoane, care au murit pe loc şi alte 16 persoane grav rănite; unele din contactul cu solul iar altele care au fost tăiate la membre de sapele care erau ţinute în caroserie, în loc să fie lăsate pe bara din spate, sub caroserie.

Accidentul s-a produs pe acel drum judeţean, unde circulaţia era destul de rară şi multe persoane au suferit din acel nefericit eveniment. Era în iunie 1969.

Anunţat de accident, am ajuns în 30 de minute, dar transportul victimelor la spitalul din Tulcea s-a făcut cu multă greutate.

Rezultatul alcoolemiei a fost de 1,8 şi şoferul a fost condamnat la şapte ani de închisoare şi plata despăgubirilor materiale pentru cei patru morţi şi 16 răniţi grav.

Câte familii distruse! Câtă suferinţă!

## Partea a II-a
## Accidente cu AN (autori necunoscuţi)

### I
### Importanţa cifrelor

Memoria poliţistului trebuie să satisfacă multe cerinţe în orice împrejurare, ea fiindu-i de mare ajutor când poate reţine trăsăturile fizionomiei persoanelor, numere de telefon, numere ale autovehiculelor, adrese, precum şi culorile în care sunt vopsite acestea, caracteristicile lor mai deosebite, atât de necesare în cazul producerii unor accidente rutiere, de la care autorii lor dau bir cu fugiţii, părăsind locul pentru a se sustrage identificărilor.

Când se produc asemenea evenimente, poliţistul porneşte de la zero în cercetarea lui, motiv pentru care trebuie să facă apel la toată ştiinţa lui şi să interpreteze orice urmă găsită la locul faptei, care să-l conducă la aflarea adevărului.

... În dimineaţa zilei de 13 mai 1974 ajunsesem la servici la ora 6°°. După ce am verificat echipajele care urmau să plece pe teren pentru supravegherea şi controlul circulaţiei, am mers spre biroul meu, dar ofiţerul de servici m-a anunţat că pe DN2 ( E 85) a fost găsit un biciclist mort pe asfalt, iar bicicleta lui aruncată în şanţul şoselei. Locul este la intrarea în localitatea Poşta Câlnău, când se vine dinspre Rm Sărat.

Am urcat în maşină şi am plecat la locul indicat, unde am găsit o bicicletă în şanţul şoselei, iar pe platforma betonată a drumului un bărbat de vreo 45 de ani, proiectat pe suprafaţa dură cu faţa în jos. era mort şi avea faţa plină de sânge închegat, iar craniul turtit spre interior.

Pe bicicletă, în dreptul portbagajului şi pe aripa din spate, ambele înfundate, rămăseseră vopsea albastră şi roşie, iar pe acostamentul şoselei bucăţele de vopsea uscată, de aceeaşi

culoare, precum şi o ramă de far Dacia 1300 cu câteva cioburi; aceeaşi vopsea era şi pe pantalonii victimei, iar în şanţ am găsit o plăcuţă de material plastic de culoare albă pe care era nr.7, tot din plastic, dar de culoare neagră. Pe suprafaţa de beton nu am găsit urme de frânare.

Am fotografiat locul faptei din cele patru direcţii, apoi victima aşa cum am găsit-o, după care am întors-o cu faţa în sus şi iar am fotografiat-o, inclusiv pe segmente.

Am luat apoi fiecare detaliu în parte, măsurând distanţa între ele şi în raport cu suprafaţa drumului.

M-am gândit, apoi: „Cam puţine date". Dar, privind în lungul şoselei spre Rm Sărat, am observat doi copii care păşteau vacile pe marginea şanţului, ţinându-le de lanţ. M-am apropiat de ei şi i-am întrebat:

- Nu sunteţi la şcoală? Cred că sunteţi elevi.

- Acum suntem în vacanţa de Paşte, câteva zile, a spus unul dintre ei.

- De când sunteţi aici cu vacile?

- De dimineaţă tare. Când se încălzeşte mai mult plecăm.

- Aţi văzut cine l-a lovit pe biciclistul mort de acolo? i-am întrebat arătând spre locul unde zăcea trupul victimei.

- Eu am văzut, spune un copil în vârstă de 10 ani. Florin a venit cu vaca mai târziu şi i-am povestit eu ce am văzut.

- Şi ce ai văzut tu?

- Nenea cu bicicleta venea din partea aia (şi arată spre Rm. Sărat), iar tot de acolo venea o maşină albastră, care l-a ajuns din urmă şi odată am auzit o buşitură şi nu l-am mai văzut. Maşina nu s-a oprit deloc după ce l-a lovit.

- Îţi aduci aminte ce număr avea maşina?

- 1-BZ-... dar avea patru cifre, din care ultimele erau 37, 87 sau 57, nu ştiu sigur. Dar maşina era albastră.

- Câţi erau în maşină?

- Doi bărbaţi, tineri, unul era blond, cel de la volan.

- Ai memorie bună, îmi place. Bravo!

M-am folosit de doi martori oculari, care locuiesc lângă şosea şi am definitivat măsurătorile, apoi am întocmit procesul verbal de constatare, pe care cei doi martori l-au semnat; am pus într-o pungă toate probele apoi am pus mortul în portbagajul maşinii cu care venisem la accident, deoarece pe atunci autosalvările erau puţine şi nu transportau morţi, încât puteai aştepta în drum cu ei. Bicicleta am fixat-o de cele două mânere ale uşilor maşinii şi am pornit spre sediul Miliţiei Judeţene şi de acolo la morga spitalului judeţean.

Atenţie ofiţeri de la Poliţia Română! Procesul verbal şi schiţa aproximativă a locului faptei se întocmesc şi se semnează la locul faptei, nu în birou, din amintiri!

Martorii oculari l-au identificat pe bărbatul decedat în persoana lui Cristea Ion din comuna Poşta Câlnău şi la terminarea cercetărilor i-am rugat să-i anunţe rudele acestuia să se pregătească pentru a-i lua trupul de la morga.

... Verificând în evidenţele autovehiculelor am identificat Dacia 1300 cu număr de înmatriculare 1-Bz-1387, singura care fusese la început – din fabrică – de culoare roşie, apoi revopsită în culoarea albastru, posesorul ei fiind Trofin Vasile, str. Democraţiei 28.

- Mergi la adresa asta şi verifică maşina, apoi îl aduci aici pe proprietarul ei, împreună cu maşina! i-am spus locotenentului Nedelcu.

Când a fost adus Trofin Vasile a declarat că „acel autoturism i l-am vândut lui Dobre Paul din oraşul Rm Sărat încă din luna octombrie 1973, dar n-am întocmit contractul de vânzare-cumpărare pentru că mai avea să-mi dea suma de 15000 lei şi m-a rugat să-l păsuiesc până în ianuarie 1974, când îi va strânge pe toţi”.

- Ştii unde lucrează Dobre?

- Da. La fabrica de geamuri din zona industrială, secţia parbrize. Dar ce s-a întâmplat cu maşina?

- A accidentat mortal un biciclist pe raza comunei Poşta Câlnău şi a părăsit locul accidentului.

- Aoleu! Ce mă fac? a exclamat Trofin.

- Ce-ai păţit? l-am întrebat eu.

- Nu cred că voi mai primi banii de la el dacă ...

- Aşa s-ar prea. Să te înveţi minte ca altă dată să nu mai dai alte bunuri de valoare fără acte, pe credit.

Şi-a scris declaraţia, apoi a plecat.

Curios să văd autoturismul avariat, m-am deplasat personal la Fabrica de geamuri, iar când am intrat în secţia parbrize, mi-a fost uşor să-l găsesc pe Dobre Paul, care şedea gânditor pe un scaun, în timp ce muncitorii ceilalţi din atelier lucrau. Când m-a văzut, s-a ridicat în picioare speriat. Era blond, aşa cum l-a desris copilul, dar şi tânăr. Avea 28 de ani, cum scria în buletinul lui de identitate.

- Unde este maşina dumitale, Dobre? l-am întrebat eu, fără altă introducere.

- Afară, în parcarea din faţa fabricii.

- Cu cine erai în maşină de dimineaţă, când veneai la servici?

- Cu Radu Nicoară.

- El unde este acum?

- Acolo! Cel cu halat albastru. Radule! strigă el şi îi face semn să vină lângă noi.

- Deci, cine este şef de secţie? îi întreb pe amândoi.

- Tov. TC. Este în biroul de alături.

Am discutat cu şeful secţiei, căruia i-am adus la cunoştinţă cele întâmplate, apoi i-am spus că îi voi lua la sediul Miliţiei Judeţene pentru cercetări, iar de acolo se va întoarce numai Nicoară, deocamdată.

- Pe Dobre Paul îl reţineţi?

- Da. Vinovat este şi Nicoară Radu pentru tăinuirea unei infracţiuni, dar asta o va hotărâ instanţa de judecată.

Am mers cu cei doi în parcare. Maşina era acoperită cu o prelată. Între timp a venit în parcare şi şeful secţiei.

Maşina avea farul din partea dreaptă spart, îi lipsea rama şi aripa era înfundată pe 25 cm². Se vedeau bine cele două straturi de vopsea – prima roşie şi cea de-a doua albastră.

Am adus din portbagajul maşinii Miliţiei segmentul de plastic al numărului de înmatriculare pe care mai erau lipite partea de jos a cifrei 8 şi cifra 7, apoi peliculele de vopsea culese de pe platforma de beton a şoselei.

- Dă-mi actele maşinii şi permisul de conducere şi suflă în fiola alcoolscop! Fiola s-a înverzit 60%. Ce ai băut?

- Un pahar cu coniac şi câteva pahare cu vin.

Dă-mi cheile de contact! i-am spus lui Paul, după care am urcat eu la volan şi am făcut o manevră pe câţiva metri pentru a-i verifica eficacitatea sistemului de frânare, care era în regulă.

Am fotografiat maşina din toate poziţiile, insistând pe zona de imapct cu biciclistul, după care am întocmit procesul verbal de stare tehnică, în care am menţionat toate avariile. L-au semnat toţi trei martoii asistenţi.

- Maşina va rămâne aici, în parcare, i-am spus şefului lor, dar ei vor merge cu mine pentru a da declaraţii.

... Când am urcat în maşină la mine, odată cu ei s-a răspândit un puternic miros de alcool în interior.

Ajungând cu ei în birou, le-am pus în faţă câte o coală de hârtie şi un pix, spunând:

- Scrieţi tot ce aţi făcut de ieri şi până în momentul când aţi ajuns cu mine în acest birou! Încercaţi să nu omiteţi nimic!

Eu m-am ocupat de rezolvarea corespondenţei serviciului circulaţie, pe care tocmai mi-o adusese secretara.

- Am terminat! i-am auzit pe cei doi.

Le-am citit, pe fiecare în parte, ambele declaraţii din care reieşea că cei doi colegi participaseră la o onomastică a vărului lui Dobre Paul, unde au stat până aproape de miezul nopţii. Dimineaţa au plecat împreună cu maşina lui Dobre Paul.

- Nu aţi specificat tocmai ce era mai important: cum v-aţi întâlnit cu biciclistul pe şosea şi ce aţi făcut după ce acesta a fost lovit. Deci, completaţi, fiecare, declaraţia în acest sens, precum şi de ce aţi acoperit maşina cu prelata în locul de parcare, apoi scrieţi tot ce am făcut eu în parcarea aceea: verificarea maşinii, fotografierea ei şi, abia apoi testul cu fiola alcoolscop, după care venirea noastră aici, la Miliţia Judeţului.

Cei doi au completat declaraţiile, apoi le-am scris eu de la început cu toate datele de stare civilă, pe formulare tip de făptuitor şi, respectiv de martor pentru Radu Nicoară, inserând toate amănuntele faptelor lor.

... L-am chemat, din nou, pe locotenentul Nedelcu, pe care l-am trimis cu Dobre Paul la spital pentru a i se recolta probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, iar lui Radu Nicoară i-am dat aprobarea să se întoarcă la lucru în fabrica de geamuri.

Peste o oră i-am întocmit lui Dobre Paul ordonanţă de reţinere, fiind condus în arestul unităţii, iar a doua zi, cu dosarul penal aproape complet, l-am prezentat procurorului, care a dispus arestarea lui pentru ucidere din culpă şi părăsirea locului accidentului.

După două săptămâni au sosit, pe rând, alcoolemia şi raportul medico-legal, care arăta că moartea biciclistului Cristea Ion a fost violentă, cauzată de proiectarea pe un corp dur, care i-a cauzat fractura craniului şi oaselor faciale, precum şi alte leziuni de organe interne. Alcoolemia a fost de 1,20 gr la mie alcool în sânge.

L-am reaudiat pe inculpatul Dobre Paul, aducându-i la cunoştinţă şi aceste date importante, apoi l-am întrebat:

- De ce nu te-ai oprit la locul accidentului?
- De teama de pedeapsă.
- Şi părăsind locul faptei, ai sperat că scapi?
- Da. Dar acum ştiu ce mă aşteaptă.
- Ne-ai subestimat, Paule! Dar te-ai înşelat.

## II
## Maşina cu trei culori

24 aprilie 1975. Mă întorsesem acasă pe la orele 21³°, după ce cercetasem un accident rutier dintre un tractor agricol ieşit de pe câmpul unde executa arături şi o căruţă cu un cal. Căruţa nu avea felinar, iar tractorul nu avea becuri în farurile lui, folosindu-se doar de un proiector pe care tractoristul îl manevra după cum avea nevoie pe brazdă.

Pe partea carosabilă a drumurilor publice, regulile şi nevoile de circulaţie sunt altfel decât pe câmp, încât tractoristul respectiv a dat peste căruţă şi a accidentat mortal calul, iar pe căruţaş l-a rănit la un picior, când a căzut din căruţă.

Mă simţeam obosit şi, după ce am mâncat ceva uşor, m-am spălat şi m-am culcat. Pe la ora 23°° m-a sunat la telefon ofiţerul de servici, care m-a anunţat că într-o curbă pe raza comunei Viperești – Buzău, s-a produs un accident de circulaţie, iar victima este o femeie care a fost adusă la Spitalul judeţean Buzău cu fracturi la braţe. Maşina nu a rămas la locul accidentului.

- Ce hotărâţi? Pe cine să anunţ să meargă la cercetare? ,ă întreabă acesta după o pauză.
- Voi merge eu, i-am răspuns. Mai ales că este cu AN.
- Vă trimit maşina de servici peste cinci minute.
- Bine. O aştept!

M-am îmbrăcat şi am ieşit pe aleea din faţa blocului în care locuiam, Şoferul mă aştepta.

- Să trăiţi! m-a întâmpinat acesta.

- Salut! Ce faci? l-am întrebat eu.

- Am venit să vă iau că am auzit că e vorba de AN, iar femeia accidentată grav este adusă la spital.

Hai să trecem pe la spital, poate discut cu ea!

Femeia, în vârstă de 42 de ani, avea gamba piciorului stâng fracturată şi mai multe vânătăi şi escoriaţii pe piciorul şi şoldul drept, dar era conştientă şi am putut dialoga cu ea:

- Unde s-a întâmplat accidentul? am întrebat-o eu, după ce am parcurs datele din fişa de observaţie clinică.

- În comuna Vipereşti, într-o curbă. Eu veneam la vale spre casa mea. Vizitasem o soră mai mare, care este bolnavă şi, pe la ora 10°° mergeam pe partea dreaptă a şoselei. Acolo nu sunt trotuare. Mai aveam câţiva metri până la podeţul de la poarta casei mele, când a apărut o lumină din spate şi m-am oprit pe loc, cu faţa în direcţia de unde venea lumina, aşteptând să treacă, dar maşina a venit spre mine, m-a lovit la piciorul stâng, m-a aruncat în şanţ - a spus încet Drăgan Floarea cu ochii în lacrimi.

- Puteţi să-mi spuneţi ce fel de maşină era?

- Da, era Dacia 1300 şi avea o culoare verde închis sau albastră. Aşa am văzut-o eu la lumina lunii de pe cer.

Şoferul a oprit mai jos, cam la 50-60 metri, a venit la mine, s-a uitat puţin, apoi a plecat; eu n-am putut să scot niciun cuvânt, parcă mi se blocase vocea. Când m-am desmeticit, m-am ridicat cu greutate din şanţ şi m-am târât până lângă fereastră, am bătut tare şi a ieşit soţul meu, care m-a ajutat să ajung în pat. I-am spus ce mi se întâmplase, el a dat telefon la salvare, care m-a adus aici, la urgenţe, unde mi s-au făcut injecţii şi mi s-a pus piciorul în gips. Să ştiţi că şoferul mirosea puternic a alcool.

I-am urat să se însănătoşească cât mai repede, apoi am plecat la Miliţia judeţului, de unde am luat maşina cu care umblam eu de obicei – o Volga Gaz 24 – pornind spre locul unde se produsese evenimentul pentru a-l cerceta amănunţit.

În toate cazurile de infracţiuni cu AN trebuie acţionat cât mai repede. deoarece urmele şi datele se pot pierde, mai ales în accidentele produse pe drumurile intens circulate şi cu vehicule în trecere. În accidentele rutiere totdeauna trebuie scotocit locul pe o distanţă de cel puţin 100 m. în lungul drumului, dar şi împrejurimile, care pot ascunde urme materiale sau obiecte care, din impact, pot ajunge pe câmp.

Pe la mirzul nopţii am ajuns în comuna Viperești şi am localizat curba cu pricina şi podeţul despre care vorbea femeia, precum şi banca de lemn de lângă poarta prin care se intra în curtea lor, a familie Drăgan. Am lăsat aprinse farurile maşinii pe faza mare, apoi am luat aparatul de fotografiat – cu blitz – o bandă adezivă şi trei plicuri, precum şi lanterna şi ruleta şi am început să cercetez locul impactului.

În apropierea podeţului, la 2,80 m distanţă, am găsit mai multe pelicule de vopsea albastră intens, destul de groase, ceea ce presupunea a fi mai multe straturi suprapuse, dar nu era timp să fac analiza lor pe loc şi le-am adunat pe toate, după ce le-am fotografiat, apoi, mai în josul curbei am găsit un fragment de lampă de semnalizare; abia la distanţa de 20 metri mai jos de podeţ, am găsit urmele de frânare pe care le-am măsurat în lung şi în cruce, care m-au condus la concluzia că au fost lăsate de pneurile unui autoturism Dacia 1300. Dar dacă e din alt judeţ? mi-am zis în gând.

Am tras autoturismul în afara părţii carosabile mai jos de acea curbă, am lăsat luminile de poziţie aprinse şi am început să scriu procesul verbal de constatare, sperând că, până termin redactarea lui, va trece vreo persoană sau vreo maşină pe şosea pentru a le citi cele scrise, ca şi locul unde am găsit

lampa de semnalizare, peliculele de vopsea şi urmele de frânare, pentru a semna procesul verbal.

Timp de aproximativ o oră n-a trecut nimeni, ceea ce m-a determinat să mă întorc la Buzău, unde am verificat în evidenţă toate autoturismele Dacia 1300, care şi-au schimbat culoarea în ordinea: roşu, galben, albastru, aşa cum arătau peliculele ridicate de la locul accidentului.

Am găsit numai două maşini: una care fusese accidentată şi apoi casată şi cealaltă 1-Bz-3643, care aparţinea numitei Elena Grama, str. Transilvaniei 112bis.

Îmi privesc ceasul de la mână, care arăta $4^{15}$ şi m-am gândit că ar fi bine să aştept să se lumineze pentru a vedea avariile produse la maşină, dar să nu scap nici pe cei care, eventual, ar putea pleca mai devreme la servici.

La ora $5^{45}$ mă aflam în faţa casei mai sus menţionate, o casă mare, dar cam neîngrijită, la fel şi curtea; în grădină, sub nişte cireşi înfloriţi, am văzut o maşină acoperită cu prelată gri, din două bucăţi şi cu multe petece. „Asta o fi maşina?” m-am întrebat eu. Silueta seamănă cu Dacia 1300. Vom vedea.

Din casă nu ieşea nimeni, în toată curtea nu era nicio mişcare. Am încercat poarta, care nu era încuiată , am intrat şi am bătut în fereastra de la casă, de câteva ori.

În prag a apărut o femeie de circa 40 de ani, în capot:

- Bună dimineaţa! Vreau să discut cu damna Grama.

- Bună dimineaţa! Eu sunt, a răspuns aceasta, privindu-mă speriată.

- Aveţi un autoturism Dacia 1300 albastru?

- Da. Este în grădină, că nu avem garaj.

- Să mergem să-l vedem, dar chemaţi-l şi pe şofer!

Doamna a rămas în prag nedumerită.

- Care şofer?

- Cel care a umblat astăzi cu maşina spre Nehoiu.

- Da, imediat! a răspuns ea, după care a dispărut în hol.

S-au auzit nişte discuţii, o voce de bărbat, apoi a apărut în prag un bărbat în pijama.

- Bună dimineaţa!

- Să trăiţi, tovarăşe căpitan! Ce s-a întâmplat?

- Dumneata să-mi spui ce s-a întâmplat şi de ce. Hai să vedem maşina aceea de sub pomi! Ridică prelata de pe ea! i-am spus când am ajuns lângă maşină.

I-am dat ocol şi am găsit exact ce intuiam: farul din dreapta spart, rama lipsă, aripa înfundată şi vopseaua sărită pe o suprafaţă de câţiva centimetri, bara de protecţie din faţă avea extremitatea îndoită, lampa de semnalizare lipsă. Am fotografiat maşina din toate poziţiile, în special avariile în detaliu, apoi am întocmit procesul de constatare.

- Ce zici? Te avertizez că am fost la Vipereşti şi am cercetat locul accidentului şi ştiu tot! Femeia pe care ai lovit-o n-a murit, se află în spitalul din Buzău, dar are piciorul stâng fracturat.

- Mi-aţi luat o piatră de pe inimă. Credeam că a murit.

- De ce n-ai luat-o în maşină s-o aduci la spital?

- Am oprit, am mers la ea acolo unde căzuse în şanţ, dar nu a răspuns la nicio întrebare, n-a scos niciun cuvânt şi am crezut că era moartă.

În dreptul intrării în casă am spus:

- Du-te şi îmbracă-te, ia-ţi actele personale şi ale maşinii şi vino afară să mergem la Miliţie pentru a definitiva toate actele! Te aştept aici. Grăbeşte-te!

Mă gândeam: „omul a consumat alcool, nu l-a văzut nimeni în momentul accidentării femeii, la adăpostul nopţii şi s-a gândit că se poate să nu fie descoperit. Poate a avut şi alte motive, cine ştie?”

De obicei, cu ocazia cercetării unor evenimente, fie ele şi rutiere, afli şi alte fapte sau crâmpeie de viaţă în legătură cu persoanele cu care intri în contact.

Chiar dacă separat acestea nu par să aibă prea mare importanţă la prima vedere, dacă sunt temeinic analizate, ele pot contribui la lămurirea faptelor, făcând lumină în derularea evenimentelor.

%

Pe drumul parcurs până la Miliţia judeţului, am discutat cu el şi l-am întrebat:

- De ce ai vopsit-o de trei ori? Roşu, galben, albastru.

- A fost roşie din fabrică, dar doamna, care are permis de conducere, a lovit-o, iar după reparaţie, a fost vopsită în galben, un galben urât, parcă era plină de praf tot timpul. Maşina este a doamnei Elena Grama.

- Şi cum a ajuns albastră?

- Am fost cu ea la stadion, la un meci de fotbal, iar la ieşire m-am tamponat cu altul, tot în aripa din dreapta. Maşina este cam veche, are şapte ani.

- Are o tonă de chit pus pe ea.

- Am vrut să-i pun o aripă nouă, dar nu mi-au mai ajuns banii; tinichigeria, vopsitul au costat mult.

%

Când am ajuns la sediul Miliţiei, am urcat la mine în birou şi am început audierea lui:

- Povesteşte-mi ce ai făcut ieri, toată ziua, până când te-ai întors acasă şi ai parcat maşina între pomii din grădină. Vreau să fii sincer, ca să lămurim toate problemele! Multe le ştiu deja, dar vreau să spui dumneata cum s-au petrecut faptele.

- Off! a făcut Docan Vasile – acesta era numele lui.

- E greu, aşa e? i-am zis eu.

- Foarte greu. Am plecat din Buzău în dimineaţa zilei de 21 aprilie 1975 pe la ora 8°° cu maşina 1-Bz-3643, cu gândul să merg la Nehoiaş, unde am rude. De fapt, acolo m-am născut şi eu şi tot acolo am locuit până în 1969, când am divorţat de soţie şi am venit la Buzău. De atunci lucrez la Fabrica de Mase Plastice (îi mai zice şi Chimica) din Buzău şi locuiesc în casa de pe strada Transilvania, unde m-aţi găsit. Nu sunt căsătorit cu doamna Elena Grama, trăim în concubinaj de trei ani de zile, că ei i-a murit bărbatul şi, dacă ne-am cunoscut la fabrică, m-a luat în gazdă, cu chirie, apoi ...

- Continuă cu Nehoiaş! Când ai ajuns? Ce ai făcut acolo? Când ai plecat spre Buzău? îl aduc eu la linie.

- La Nehoiaş am ajuns aproape de ora 11. Peste un ceas am plecat cu un văr al meu la stâna de oi, el a tăiat doi miei (unul mi l-a dat mie) şi ne-am întors..

Soţia vărului ne aştepta cu masa de prânz, unde am mâncat şi am băut amândoi câte un pahar de ţuică de prună şi unul de vin.

- N-ai băut numai atât! l-am contrazis eu. Femeia pe care ai accidentat-o spunea că miroseai puternic a alcool şi că n-ai vorbit deloc, doar ai bolborosit ceva, când te-ai aplecat deasupra ei, apoi ai plecat, te-ai urcat în maşină şi ţi-ai reluat drumul spre Buzău.

Ia spune-mi, cine era femeia care se afla pe scaunul din dreapta dumitale? A deschis uşa şi a strigat: „Las-o Vasile şi vino încoace!”

- ???

Vasile tace şi mă priveşte umil. Tăcerea lui se prelungeşte, determinându-mă să-l forţez puţin:

- Ne-am înţeles de la început că vei spune adevărul.

- Da. Era o colegă de servici, care lucrează cu mine în secţia Matriţerie. Se numeşte Mogoş Maria. I-am spus că am de gând să plec a doua zi la Nehoiaş, iar ea m-a rugat s-o iau şi pe

ea până la Pătârlagele, ca să-şi viziteze mama şi o soră. La întoarcere am dat pe la mama ei şi am luat-o, continuând drumul spre Buzău împreună. Era ora 19-19³°.

- Ce ai făcut de la ora 19°° până la 22°°, când s-a produs accidentul cu femeia din Vipereşti?

- ???

- Iar taci? Ce îmi ascunzi? Mâine vom afla tot, pentru că mă voi întoarce la Vipereşti şi merg la Pătârlagele, apoi la Nehoiaş să-ţi răscolesc toate rudele.

- Vă spun tot, dar vă rog să nu-i spuneţi doamnei Elena Grama că îmi stric relaţia cu ea.

- Bine. Spune ce vrei!

- Când am ajuns în comuna Măgura, m-am abătut cu maşina în pădure, împreună cu Maria, unde am stat vreo două ceasuri.

- Înţeleg, am spus eu.

- Este şi ea femeie tânără, iar bărbatul ei este plecat la Ploieşti, la un curs profesional de şase luni şi ... când s-a întâmplat accidentul, Maria s-a speriat şi a insistat să plecăm de acolo cât mai repede, ca să nu fie văzută cu mine de cineva care o cunoaşte.

- Eu nu voi spune la nimeni despre relaţia dumitale cu Maria Mogoş, dar cu prilejul procesului şi ea va fi audiată de judecător şi tot se va afla.

- Nu se poate să nu o audiaţi dumneavoastră în dosar?

- Nu, pentru că ea a fost martoră la accident.

Îl priveam pe Vasile Docan şi mă gândeam: „Maria va fi încadrată la tăinuitorii faptei infracţionale”.

- Înseamnă că nu m-am nenorocit doar eu, îi mai nenorocesc şi pe alţii, a spus Vasile oftând adânc.

- Acum tot ce mi-ai povestit mie până acum, vei scrie pe hârtie, cu datele dumitale din buletin şi faptele, cu lux de amănunte! Unde te împotmoleşti, mă întrebi.

L-am lăsat să scrie declaraţia, iar eu am rezolvat diferite lucrări curente din birou.

- Am terminat! mă anunţă el.

Am citit declaraţia lui, care era cam neclară în exprimare în unele pasaje, dar la sfârşit a scris: „Aceasta îmi este declaraţia pe care o dau şi o semnez", urmând semnătura lui.

I-am luat o declaraţie de învinuit, pe care am scris-o eu, iar el a semnat-o după ce a citit-o cuvânt cu cuvânt, după care am completat pe numele lui o ordonanţă de reţinere, purtând numărul dosarului penal întocmit, la început cu autor necunoscut şi l-am predat în arestul Miliţiei Judeţene, urmând să-l prezint procurorului a doua zi, când în dosar vor fi: declaraţiile victimei Drăgan Floarea, martorei Mogoş Maria, planşa fotografică, schiţa la scara 1/200 a locului faptei şi o copie de pe fişa de observaţie clinică de la spital, toate în conformitate cu Codul de procedură penală din acea perioadă.

## III
## Accident sau crimă din gelozie?

S-a întâmplat pe data de 23 mai 1975 pe la ora 23³° în comuna Pătârlagele.

Eu ajunsesem acasă pe la ora 22°° şi mă culcasem, dar pe la ora $0^{25}$ (deja în ziua de 24) am fost trezit de soneria telefonului:

- Da! am răspuns.

- Sunt Plt.Major Mareş, ofiţerul de servici. Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez la o asemenea oră, dar ne-a anunţat şeful postului Pătârlagele că pe raza lor s-a produs un accident mortal de circulaţie, iar autorul a părăsit locul faptei. Cere sprijin

pentru descoperirea autorului. Ştim că la accidente cu AN numai dumneavoastră mergeţi, personal.

- Trimite maşina de servici să mă ia!

- Am înţeles! Să trăiţi!

M-am îmbrăcat şi am ieşit în faţa blocului şi apoi a, urcat în maşină. La sediul Miliţiei am verificat dacă am toate cele necesare pentru cercetare, apoi a, pornit spre Pătârlagele.

Ajuns la postul de Miliţie, şeful de post mi-a prezentat un scurt istoric, apoi ne-am deplasat împreună la locul cu pricina, care era situat pe o uliţă neiluminată, lungă de 42 metri şi lată de numai 7,30 metri, care se înfunda într-un mal de pământ înalt de un metru şi având practicată o portiţă terminată cu o cărare care ducea spre casa unui sătean; în partea stângă a uliţei înfundate, un alt mal, la fel de înalt, avea o portiţă care făcea legătura cu o altă gospodărie.

- Cine locuieşte aici? îl întreb pe şeful de post.

- În casa din faţă locuieşte familia Bărbulescu, iar în cea din stânga victima, pe care o vedeţi, TG. Proptit cu spatele în mal, în poziţia şezând, se afla TG mort. La lumina farurilor autoturismului cu care venisem şi cu ajutorul aparatului de fotografiat, cu blitz, am făcut măsurătorile necesare, apoi am fotografiat toate urmele găsite la locul faptei şi am întocmit procesul verbal de constatare şi o schiţă provizorie a locului. În cursul cercetării am luat mulajul urmelor lăsate în noroi de un vehicul mare, probabil autocamion şi am curăţat vopseaua de culoare albastră lăsată pe nişte pomi tineri crescuţi pe mal, cu prilejul manevrelor repetate pentru a întoarce maşina.

Pe pieptul victimei TG am găsit imprimată o urmă de vopsea albastră, amestecată cu ulei ars, lată de 20 cm, pe toată lăţimea pieptului. Când l-am apăsat cu mâna în acea zonă, haina i se înfunda în gol, semn că nu mai era întreagă cuşca toracică – cavitatea ei.

Lângă victimă se afla un sac gros de iută, jumătate cu mălai în el. Victima mirosea a alcool, dar...

- Curios lucru, spun eu. Acest om a fost adus aici cu un autocamion, nu putea căra singur sacul, iar după înălţimea la care a lăsat vopseaua pe acei pomişori, cred că este vorba de un autocamion; la fel şi urmele de pneuri imprimate în pământul moale.

Locuieşte pe aici vreun şofer? îl întreb pe şeful de post.

- Da. Chiar aici, la casa din faţă, I. Bărbulescu, care lucrează pe autocamion la Autobaza ITA din Pătârnagele.

- Cine este acest TG?

- Este un bărbat de 30-32 de ani, care lucrează la poşta din comună.

- Să trimiţi pe cineva să-i anunţe familia şi să vină la post soţia lui cu buletinul lui de identitate. Acum, hai să mergem la post, să vină un ajutor al dumitale aici ca să păzească locul faptei, apoi noi doi mergem la autobază să verificăm registrele de evidenţă şi maşinile.

La autobază l-am găsit pe paznic dormind şi i-am stricat somnul. Verificând maşinile din parc, după circa ½ oră am găsit autocamionul folosit la transportul victimei, împreună cu sacul lui; pe caroseria lui, la oblonul din spate purta coaja verde a pomişorilor pe care îi presase pe mal, în timpul manevrelor de întoarcere.

Întrucât în registrul de intrări-ieşiri figura cu ieşirea din garaj la ora 7 dimineaţa, intrarea la ora 14, apoi ieşirea la ora 23 şi intrarea la 24, l-am întrebat pe paznic:

- Cine conduce acest autocamion? De ce a plecat la ora $23^{10}$ ?

- Este I. Bărbulescu. Ieri a fost sâmbătă şi la ora 14°° cam toţi şoferii au parcat maşinile în garaj, însă la 23°° el s-a întors în autobază şi a luat cheile maşinii din panoul cu chei, după care a plecat cu maşina. I-am spus că nu are voie, dar mi-a

răspuns obraznic şi n-a ascultat. Era beat şi l-am întrebat: „Unde pleci, mă, cu maşina, în halul în care eşti?" „Ce te interesează pe tine?" mi-a răspuns el, fără pic de respect, pentru că sunt om bătrân, pot să-i fiu tată. „Nu e treaba ta!".

Am cercetat autocamionul şi l-am fotografiat din faţă, unde bara era ştearsă de ulei şi vopsea şi din spate, unde purta cojile strivite ale pomilor tineri de la locul faptei. Avea nr. 21-BZ-563.

- Când a adus maşina înapoi în parcare ce a spus?

- N-a spus nimic, a aruncat cheile pe masă şi a plecat.

I-am luat o declaraţie amănunţită paznicului.

De acolo am plecat acasă la I Bărbulescu, urcând pe cărarea pe care am descris-o mai sus. Am bătut în uşa de la intrarea în locuinţă şi a ieşit tatăl şoferului.

- Bună dimineaţa! l-am salutat noi.

- Bună dimineaţa! ne-a răspuns el mirat de prezenţa noastră atât de matinală.

- Unde este Ion, nene Gheorghe, îl întreabă şeful de post.

- Doarme. A venit cam târziu de la bal.

- Trezeşte-l din somn să se îmbrace, că va merge cu noi până la post! am spus eu. Trebuie să clarificăm nişte fapte, la care, se pare că a luat parte, am adăugat apoi.

- Mie puteţi să-mi spuneţi ce a făcut, doar sunt tatăl lui.

- Atunci îmbracă-te şi dumneata şi vino cu noi, ca să te convingi! Dar grăbiţi-vă!

I-am aşteptat pe amândoi, apoi am coborât pe cărare şi le-am arătat mortul, cu sacul lângă el. Şoferul s-a făcut roşu la faţă, iar tatăl lui l-a întrebat:

- Tu ai făcut asta? Aici ai întors maşina. Iată urmele!

- ???

Nu avea ce să spună. Era greu să zică: DA.

- Îmi pare rău! m-am adresat eu tatălui, în timp ce pe fiul acestuia îl ajutam să intre în maşina mea.

La sediul postului de miliţie, l-am întrebat pe şoferul IB dacă are vreo legătură cu moartea lui TG.

- Nu! Niciuna! a răspuns acesta, dovedind cât de îndărătnic este. Era încă destul de mahmur, cu ochii înceţoşaţi.

- Ce ai făcut ieri, toată ziua? l-am întrebat eu. Gândeşte-te bine! Încearcă să ai un moment de sinceritate!

- La ora 7°° am plecat din garaj la Nehoiaş, unde este un şantier de construcţii cu care ITA are contract şi am lucrat până la ora 13³°, după care am venit la autobaza Pătârlagele pe la ora 14°° şi am plecat acasă, iar seara am fost la bal în localul în care funcţionează şi restaurantul, cu nişte prieteni. Acolo am băut câteva sticle cu bere împreună cu ei, după care m-am întors acasă şi m-am culcat.

- Cine sunt acei prieteni? Numeşte-i! am insistat eu.

IB i-a numit şi un subofiţer de la post i-a adus într-o jumătate de oră. Aceştia, toţi trei, au declarat că pe IB nu l-au văzut la bal, dar ei îl cunosc.

IB a fost nevoit să recunoască faptul că a fost cu TB în restaurant unde au consumat împreună o jumătate de litru de coniac. Ospătarul care i-a sevit zicea „un litru coniac”.

- Cum v-aţi întâlnit amândoi, dumneata şi TG?

- Pe stradă. El venea de la magazinul alimentar, ducând în spate un sac cu mălai. L-am invitat în restaurant, unde am stat de vorbă şi până la ora 23°°am băut coniac iar TG a adormit cu capul pe masă. Nu-l puteam lăsa acolo, dar nici nu aveam cum să-l duc acasă, până unde e cam departe de la restaurant. Atunci am plecat la autobază, am luat camionul meu şi m-am întors la restaurant. Ajutat de ospătari, l-am dus pe Toma Ghe în cabină, împreună cu sacul lui cu mălai şi l-am adus acolo unde l-aţi găsit. De fapt în casa aceea locuia şi l-am dat jos din maşină, am pus sacul cu mălai lângă el şi m-am

întors la garaj, am lăsat maşina, apoi am mers acasă şi m-am culcat.

Dar când te-ai întors acasă, Toma mai era acolo?

- Da, era, dar murise. Ce era să mai fac?

- De ce crezi că a murit?

- Nu ştiu. Poate de prea mult coniac?!

- Şi te-ai dus acasă unde te-ai culcat liniştit, am continuat eu. Ştii bine de ce a murit, Ioane! În timpul manevrelor pe care le făceai cu autocamionul înainte şi înapoi, să întorci, l-ai presat cu bara de protecţie în torace şi i-ai rupt toate coastele, pe care le-ai transformat în veritabile cuţite care la rândul lor, i-au perforat inima, plămânii şi alte organe interne, care i-au produs moartea. Asta o va constata medicul legist când îi va face necropsia.

Voit sau nu i-ai luat viaţa şi l-ai abandinat pe uliţă, lipit de malul de pământ, ca pe un câine. Asta se traduce prin cuvântul laşitate, dacă nu va fi stabilită crimă. De ce nu te-ai prezentat la postul de miliţie să aduci la cunoştinţă accidentul?

- Mi-a fost teamă de pedeapsă, mai ales că eram şi în stare de ebrietate ... apoi ....

- Ai crezut şi că poţi scăpa, că nu te va găsi Miliţia? I-am mai auzit şi pe alţii spunând aşa. Ne credeţi îngrămădiţi rău sau incompetenţi, neştiutori, cum se exprimă unii.

Scrie tot ce mi-ai spus mie pe aceste coli de hârtie! Încearcă să nu uiţi niciun amănunt! i-am spus.

%

L-am lăsat pe IB în borou cu unul dintre ajutorii şefului de post, iar eu am trecut într-un alt birou, cu şeful de post să discutăm celelalte probleme.

- Trebuie s-o aducem pe soţia lui Toma aici! am spus eu.

- Este afară. A adus-o unul dintre subofiţeri.

- Cheam-o înăuntru!

- Mai înainte vreau să vă spun că soţia lui Toma a fost prietenă cu I Bărbulescu din 1972, înainte de a pleca el să-şi facă stagiu stagiu militar. Au vrut să se căsătorească, dar părinţii ei n-au fost de acord tocmai pentru că el nu avea armata făcută. Peste un an de zile, Elena Toma s-a căsătorit cu Toma, cu care erau colegi la poştă. Atunci IB a suferit mult. În comună se vorbeşte că el se întâlneşte uneori cu ET şi se pare că trăiesc amândoi, pe furiş, dar poate sunt numai vorbe.

- Ar fi bine să aflăm şi aceste amănunte pentru a lămuri complet situaţia! Este posibil ca dragostea lui neîmplinită să se fi transformat în deznădejde şi gelozie, care să-i fi stârnit dorinţa de răzbunare.

- Mă duc s-o aduc înăuntru, spune şeful de post.

%

- Bună ziua! a spus ea intrând în încăpere.

- Bună ziua! Luaţi loc, i-am indicat eu scaunul din faţa biroului unde mă aşezasem.

La început ET a avut o reacţie nepotrivită, dar după ce i s-au prezentat toate faptele şi datele, cu lux de amănunte, a început să plângă şi ne-a povestit faptul că ea şi IB se iubeau, dar părinţii ei nu au fost de acord să se căsătorească cu el pentru că nu făcuse armata. După ce IB a plecat la armată, ea s-a căsătorit cu TG cu care lucra la poşta din comună. Recunoştea şi faptul că se întâlnea cu IB în secret, după ce acesta s-a întors din armată, dar nu mai puteau schimba situaţia stării lor civile. I-am luat declaraţia scrisă.

%

Lui IB i-am luat o declaraţie de învinuit, pe formularul tip, apoi i-am citit procesul verbal de constatare, pe care l-a semnat şi el, după care am plecat cu el la Miliţia Jud. Buzău, unde i-am completat o ordonanţă de reţinere pentru 24 ore şi l-am predat la arest.

Menţionez că înainte de a ajunge la sediul Miliţiei am trecut pe la spital şi i-am recoltat probe biologice, în vederea stabilirii alcoolemiei în sânge; peste o săptămână mi-au venit rezultatele care arătau 2,60 gr la mie.

În certificatul medico-legal privindu-l pe Toma Ghe, se arăta că acesta era în comă alcoolică (3,70 la mie), iar moartea lui a fost violentă, executată prin presarea toracelui de un obiect dur, multiple fracturi costale, organe interne rupte, hemoragie internă, etc.

Dosarul accidentului a fost completat cu schiţa şi planşa fotografică, iar a doua zi l-am prezentat procurorului, împreună cu învinuitul IB, care a dispus arestarea lui pentru 30 de zile.

Instaţa de judecată nu a reţinut în sarcina lui crima din gelozie, ci omor din culpă prin accident de circulaţie şi părăsirea locului faptei, menţionând şi faptul că inculpatul este tânăr, cu posibilităţi de îndreptare.

## IV
## Omul mai speră şi încearcă să scape

12 octombrie 1975. Mă întorceam din Bucureşti cu autoturismul meu personal, unde participasem la o convocare profesională pe linia prevenirii evenimentelor rutiere. Adjunctul Ministrului de Interne, care condusese analiza, ordonase să luăm toate măsurile pentru reducerea accidentelor şi fiecare eveniment în care rezultă morţi sau cu AN, să i se raporteze imediat, la cabinetul său, indicând şi măsurile luate pentru prevenirea şi descoperirea autorilor lor.

Când am intrat în judeţul Buzău, începuse să se însereze, iar după ce am trecut de comuna Mihăileşti, am dat peste un grup de oameni care priveau la un om în vârstă, căzut pe acostamentul şoselei. Am oprit şi a, coborât să văd despre ce este vorba.

Din sens opus, pe acostament era oprit un autocamion care transporta muncitori, care coborâseră şi ei la persoana căzută.

L-am mişcat pe bătrân şi am văzut că nu respira şi nu avea puls nici la carotidă, nici la braţ, dar pe corp nu avea leziuni; privindu-i atent chipul, am observat o pată rotundă de mărimea unei monede de 25 de bani, de culoare violacee, mai închisă şi bombată în centru.

Omul mirosea puternic a băuturi alcoolice, iar lângă el, pe acostament, se afla o sticlă în care mai era ¼ lichid. Am destupat-o şi am simţit că era ţuică.

Pe pelerina de culoare albastră cu care era îmbrăcat bărbatul, am descoperit o urmă dublă de pneuri cu noroi: roata din interior avea o pată de zece centimetri pătraţi lipsă, ca urmare a operaţiunii de vulcanizare.

Am întrebat oamenii adunaţi pe zona respectivă, dacă a plouat, iar ei mi-au confirmat că a plouat în urmă cu aproximativ o oră.

Am cercetat locul faptei şi am găsit pe acostament ceeaşi urmă lăsată pe pelerina bătrânului, care continua pe 32 metri, apoi autovehiculul a staţionat o vreme, după care a plecat. Muncitorii din autocamion mi-au spus că pe drum nu s-au întâlnit decât cu un tractor şi o autocisternă, dar şi multe autoturisme.

Între timp, la locul accidentului au venit şi alte persoane din comuna Mihăileşti, printre care şi doi fii ai victimei, împreună cu un subofiţer de la postul de miliţie, de la care am

aflat că bătrânul era paznic la bostănăria CAP-ului de lângă şosea.

L-am lăsat pe subofiţer să asigure paza locului faptei până când mă voi întoarce eu de la Buzău să definitivez cercetarea locului faptei, deoarece nu aveam la mine aparat de fotografiat şi trusa de cercetare.

Ajungând la sediul Miliţiei, am alertat prin staţia ER toate echipajele de pe trasee să verifice toate vehiculele, dar în special autocisterne. Am făcut aceasta şi pentru că în satul Spătaru am găsit două căruţe venite cu mai multe bidoane cu lapte, care făceau gălăgie. Am oprit şi i-am întrebat de ce se ceartă:

- Nu ne certăm, vorbim – a răspuns unul dintre ei. Am venit aici cu laptele de la ora 16°°, iar maşina de la ICIL n-a vrut să oprească şi ni se strică laptele.

- Când a trecut pe aici maşina?

- Pe la ora 5³°, a răspuns omul supărat.

- Îl cunoaşteţi pe şofer?

- Da. Este unul Vasilescu, care vine mai demult pe ruta noastră şi colectează lapte pentru ICIL, dar azi nu ştiu de ce n-a oprit.

%

De la sediul Miliţiei Judeţene am urcat în maşina serviciului Circulaţie pe care o conduceam de obicei şi am pornit spre com. Mihăileşti să termin cercetarea accidentului, abia după ce am raportat ministrului evenimentul, conform ordinului pe care abia îl primiserăm toţi la convocarea de la Bucureşti.

- Mai ai vreun alt accident cu AN? m-a întrebat domnia sa.

- De la început am avut 13, toate rezolvate. Nu mai am altul, am răspuns.

- Sunt posibilităţi concrete să fie descoperit autorul?

- Da. Deja echiple acţionează pe teren.

- Bine. Să raportezi când ai finalizat cazul!

- Am înţeles!

În drum spre Mihăileşti am apelat prin staţie unul dintre echipaje, pe care l-am trimis la ICIL să verifice toate autocisternele de lapte care au lucrat în cursul zilei pe ruta Buzău-Mihăileşti.

- Caută-l pe Vasilescu 817 şi stai de vorbă cu el, vezi ce stare este. Aşteaptă-mă, că voi termina cercetarea locului faptei, apoi vin la ICIL să verificăm tot ce este necesar!

- Am înţeles! a răspuns 817.

După terminarea cercetărilor: măsurători, fotografii, schiţă provizorie a locului faptei şi mulajul urmelor lăsate de roţile maşinii pe acostament, am pornit spre sediul ICIL Buzău.

- Care este stadiul verificărilor? l-am întrebat pe 817.

- Am verificat parcursul maşinilor din registrul de intrare-ieşire şi am stat de vorbă cu şefii autobazei şi revizorul tehnic. Pe traseul Buzău-Mihăileşti au fost două autocisterne: una de dimineaţă şi alta după amiază, condusă de Vasilescu Vasile. Maşina lui este pe rampă, spălată, dar el a plecat acasă.

Am verificat personal autocisterna în cauză şi am descoperit că Vasilescu scimbase cauciucurile de pe partea dreaptă spate cu cele de pe partea stângă, iar la rezervă legase roata care fusese vulcanizată. Am dat-o jos şi am fotografiat-o, insistând pe dimensiunile vulcanizării, care corespundeau cu datele cu măsurătorile mele de la locul faptei şi cu mulajul executat acolo.

Pe altă rampă, spălătorul tocmai spăla altă cisternă care se întorsese de pe traseul Buzău-Săhăteni.

- Unde este Vasile Vasilescu? l-am întrebat eu.

- A spălat maşina şi a plecat acasă. Nu m-a lăsat s-o spăl eu. Spunea că este foarte obosit.

- De ce ies aburi din caroserie?

- A spălat-o cu apă fiartă, a răspuns spălătorul. Nu ştiu de ce, că este foarte neglijent, de obicei o lasă murdară şi nici n-o încuie.

Am dus cauciucul vulcanizat la magazie şi l-am dat în primire magazinerului cu proces verbal, spre păstrare ca fiind corp delict, apoi am luat adresa lui Vasilescu de acasă.

- Du-te şi adu-l pe V. Vasilescu la Miliţie! Eu mă întorc la sediu şi ne întâlnim acolo! i-am spus lui 817.

Peste o jumătate de oră discutam cu Vasilescu: Nu mă aşteptăm să recunoască, aşa cum făceau mai toţi la începutul cercetărilor, dar pus în faţa probelor, Vasilescu a început să plângă încet şi a spus:

- Nu-mi pot da seama cum s-a întâmplat.

- Te rog să te linişteşti şi să-mi povesteşti tot ce ai făcut de când ai ajuns la cap de linie şi ai început să încarci laptele în cisternă şi apoi până ai ajuns la ICIL, după aceea acasă la dumneata, cum te-a găsit ofiţerul nostru de poliţie şi te-a adus aici! Eu am răbdare să te ascult, dar să nu sari peste amănunte! Ce zici, este greu? Hai, încearcă! Eu vin de la cercetare şi ştiu tot.

- Este foarte greu, acum când ştiu ce mă aşteaptă.

A tăcut o vreme, apoi a început:

- Pe la ora 14°° eram la garaj unde mă certam ce şeful de garaj şi cu revizorul tehnic spunându-le că nu mai plec în cursă cu maşina, care este defectă la sistemul de iluminare, dar mi s-a răspuns că nu sunt piese de schimb şi trebuie să ne descurcăm cum putem.

- De ce ai plecat în cursă, dacă aveai defecţiuni?

- Ca să-mi iau salariul. Am familie care cere mâncare. Şi aşa am fost sancţionat cu 150 lei amendă de tov. Ilie, locotenentul.

- Când ţi-am verificat maşina la garaj, am văzut că frâna de mână nu funcţionează, iar partea dreaptă, atât în faţă cât şi în spate, nu are becuri în lămpi.

- Am numai pe partea stângă, din lipsă de becuri.

- Bine. Problemele tehnice le voi lămuri eu cu întreprinderea ICIL. Continuă relatarea! Ce ai făcut la cap de linie?

- Am aşteptat să vină laptele de la toate CAP-urile, apoi am pornit pe traseu. Când am ajuns la Glodeanu Sărat, la o căruţă care adusese laptele, doi bărbaţi beau vin roşu dintr-o sticlă şi m-u chemat la căruţă; spunând că este must, am luat sticla şi am băut, dr era vin, încă tulbure. N-am băut mult, poate un sfert din acea sticlă, apoi am plecat mai departe, pe traseu.

- Deci, nu ai băut vin la Mihăileşti, ci la Glodeanu Sărat?

- Da. Aşa a fost.

- Atunci de ce nu l-ai văzut pe bătrân pe acostamentul şoselei, ca să-l ocoleşti?

- V-am spus că pe partea dreaptă nu aveam bec nici în far, nici în lanterna de poziţie şi nici în lampa de semnalizare şi nu l-am observat, dar am simţit că roţile din spate au trecut peste un obstacol şi am oprit la 20-25 m mai departe. Începuse să se însereze şi ....

„Mă minte” mi-am zis în gând, în timp ce îl ascultam.

- De ce ai băut vin la Gl Sărat, dacă mai aveai atât de mult de lucru până seara, când ajungeai la garaj?

- Poate mă veţi înţelege, dar eram atât de emoţionat, chiar speriat, când am văzut acel om mort pe marginea drumului, care horcăia, apoi n-a mai mişcat deloc.

Lângă el avea o sticlă în care avea un lichid fără culoare şi am zis că este apă, dar când i-am scos dopul mirosea a ţuică. Am zis că este beat şi îşi va reveni, aşa că mi-am continuat drumul.

- Da, era beat, dar dumneata l-ai lovit cu grilajul în tâmpla stângă, apoi ai trecut peste el cu roţile din dreapta. Puteai să încerci să-i acorzi ajutor medical şi să anunţi la postul de miliţie. Pedeapsa ar fi fost mai mică.

- Am vrut să anunţ la postul din comuna Costeşti, dar m-am temut că mă află cu alcool ...

- Şi te-ai hotărât să ştergi urmele accidentului, crezând că vei scăpa.

- Omul speră, tovarăşe Căpitan şi face orice să scape.

- De ce ai spălat maşina cu apă caldă, apoi ai schimbat cauciucurile de pe partea stângă cu cele de pe partea dreaptă, iar pe cel vulcanizat l-ai pus la rezervă?

- Am mai citit şi eu nişte cărţi poliţiste şi am văzut metode folosite de şoferi să-şi şteargă urmele de accidente sau alte fapte, dar se pare că n-am avut noroc.

- Ce ai fi făcut, dacă ar fi fost tatăl dumitale în locul acelui bătrân?

- Ar fi fost rău, răspunde V. Vasilescu cu glas stins.

- În satul Spătaru te aşteptau căruţele cu lapte şi n-ai oprit. Te-au înjurat sătenii că li se strică laptele.

- ???

Tace.

%

Între timp s-a auzit un ciocănit în uşă şi a intrat Lt. major Ilie Nicolae. I-am făcut semn să ia loc şi i-am scris pe o hârtie: „Anunţă echipajele să înceteze căutarea! Autorul a fost identificat. Să se întoarcă la bază!”

V Vasilescu a fost reţinut 24 de ore, apoi prezentat procurorului cu propunere de arestare preventivă.

## V
## Nepăsarea şi preţul laştăţii

23 noiembrie 1976, ora 1°° din noapte, când somnul este mai profund. Telefonul depe noptiera de lângă patul meu a sunat prelung.

- Da! am răspuns eu.

- Să trăiţi! Scuzaţi-mă că vă deranjez, dar sunt nevoit s-o fac! se justifică ofiţerul de servici de la Miliţia Judeţului. Pe şoseaua Rm. Sărat – Brăila s-a produs un accident grav de circulaţie. Sunt patru morţi şi autorul a dispărut de la locul faptei. Ştiu că dv cercetaţi evenimentele rutiere cu AN. V-am trimis maşina de serviciu să vă aducă la sediu.

- Bine ai făcut! apreciez eu.

M-am îmbrăcat şi am ieşit pe aleea din faţa blocului unde mă aştepta maşina, care m-a dus la sediul Miliţiei. De acolo am urcat în autoturismul cu care umblam pe teren zilnic şi am pornit spre locul accidentului.

Acolo, la vreo trei kilometri distanţă de intrarea în localitatea Rm. Sărat, pe o porţiune de circa 100 metri arau împrăştiate patru biciclete – unele pe şanţul şoselei, altele în arătură – şi pe partea carosabilă multe cioburi de geam de parbriz (securit), o ramă de far (şi cioburi de far), precum şi o lampă de semnalizare; pe asfalt şi pe acostamentul şoselei erau pelicule de vopsea groasă, de culoare neagră, dar şi de culoare albă, stratificată peste alte vopsele (galbenă şi roşie, dar şi chit auto). Am cercetat şi bicicletele: două dintre ele aveau lovituri în aripă şi portbagaj, care erau îndoite şi purtau pe ele vopsea neagră, celelalte două erau deformate prin cădere. Pe arătură, la 2,50 m, respectiv 3,20 m se găseau doi bărbaţi decedaţi, pe care

i-am identificat după legitimaţiile de serviciu, ca fiind Grigore şi Stuparu.

„Unde sunt ceilalţi doi morţi?" m-am întrebat eu. Locul accidentului fiind neiluminat, am căutat, cu lanterna, o porţiune întinsă pe arătură, dar am găsit doar urme de încălţăminte şi pământ bătătorit, semn că celelalte două victime au fost luate de pe locul în care căzuseră. Folosindu-mă de lumina farurilor maşinii, de lanternă şi de aparatul de fotografiat cu blitz, am executat măsurătorile, fotografia obiectelor şi urmele bicicletelor, apoi pe cei doi morţi i-am pus în portbagajul maşinii mele, urmând să-i transport la morga Spitalului din Rm. Sărat.

„Ce să fac cu bicicletele?" m-am întrebat eu. Prin staţia de emisie recepţie am luat legătura cu ofiţerul de serviciu:

- Trimite autodubiţa la locul accidentului să ia cele patru biciclete! i-am spus.

Când a venit autoduba, le-am pus pe toate patru, cu grijă, pe platformă şi i-am atras atenţia şoferului să le depoziteze în magazie, deoarece sunt purtătoare de urme.

Eu am mers la morga spitalului din Rm. Sărat, unde i-am lăsat pe cei doi morţi, apoi am intrat în secţia chirurgie să văd dacă ceilalţi doi biciclişti au fost aduşi acolo. Medicul de gardă mi-a confirmat că amândoi sunt internaţi în acea secţie: Pârvu Gh la reanimare, fiind în comă, iar Dogaru I, în salonul nr 2, cu plăgi tăiate pe faţă, cu o stare a sănătăţii mai bună.

Am discutat cu Dogaru, care mi-a declarat:

- Ieri am fost în schimbul II la staţiunea din Balta Albă, unde lucrăm de mai mult timp. Pe la ora $22^{1\circ}$ am plecat de la staţiune patru colegi, cu bicicletele, spre casă, în Rm Sărat. Circulam toţi patru ca de obicei, în coloană, pe partea dreaptă a drumului, dar când mai aveam vreo 3-4 kilometri până să intrăm în localitatea Rm Sărat, am văzut nişte lumini care veneau din spate, apoi am auzit motor de maşină mică, care

„pârâia” aşa cum face trabantul. Pe drum, din sens opus nu circula nicio maşină şi ne-am văzut de drum liniştiţi, crezând că cel ce venea din spate ne va depăşi. Eu eram primul, după mine venea Pârvu, apoi Grigore şi Stuparu.

Deodată am auzit o buşitură şi bicicletele au venit una peste alta, aruncându-ne în şanţ sau pe arătură.

Maşina care ne-a lovit, a oprit la 50-60 metri, din ea au coborât trei persoane, care au privit spre noi, apoi s-au urcat iar în maşină şi au plecat spre Rm Sărat.

- Poţi să-mi spui ce număr avea maşina?

- N-am văzut numărul că era întuneric, dar era o maşină mică, vopsită în culoarea neagră în partea de jos, iar în partea de sus era de culoare albă sau galbenă; am crezut că este o maşină de la circulaţie.

- Ce ai făcut după ce a plecat maşina?

- M-am ridicat în picioare şi am văzut că nu am nimic, deci pot să merg. Doar pe faţă simţeam usturime şi sânge cald. Pârvu, care era la doi metri de mine, ţipa tare că nu poate respira, că se îneacă, etc.

Am trecut şi pe la Grigore şi Stuparu, care erau căzuţi în arătură, cu faţa în jos, aproape înfipţi în pământul arat.

Drumul nu prea era circulat, dar la ora aceea n-a trecut nicio maşină, înafara celei care ne-a accidentat.

Ce era să fac? Pe Pârvu nu-l puteam duce în spate patru kilometri, dar am plecat pe jos până la spital şi i-am spus medicului de gardă despre accident, ca să trimită o ambulanţă acolo şi să dea telefon la Miliţie.

- Mulţumesc! Când vei fi externat din spital, să treci pe la Miliţia din Rm. Sărat să dai o declaraţie despre cele întâmplate!

Când am ajuns la Miliţia oraşului Rm Sărat, deja, dinspre răsărit, mijeau zorile dimineţii. La ora 6°° am convocat cei patru agenţi de circulaţie la sediu şi i-am repartizat pe

sectoare de străzi să caute posesorii de autoturisme şi să verifice urmele de accident, conform datelor pe care le culesesem eu de la locul accidentului.

Unul dintre agenţi a mers cu mine şi în 25 de minute am găsit autoturismul accidentat în strada Teiului nr 3, în curtea familiei Manta Ion, o familie de ţigani.

- Bună dimineaţa! am salutat-o eu pe soţia lui Manta.
- Bună dimineaţa! mi-a răspuns ea, privind suspicioasă.
- Unde este soţul dumitale?
- La lucru, tocmai la Zagna, împreună cu băieţii noştri.
- Ce lucrează acolo?
- La fabrica de conserve Zagna Vădeni.
- Când au fost acasă în ultima vreme?
- Acum două săptămâni, a răspuns ea, nesigură.
- Aţi împrumutat cuiva maşina în zilele acestea?
- Nu, nu cred, a spus ea, bâlbâindu-se.

Am dat jos prelata de pe maşină şi au ieşit în evidenţă toate urmele accidentului: parbrizul spart şi cioburi cu sânge închegat căzute pe podea, în interior, pe bord şi pe canapele; capota motorului înfundată spre motor, aripa dreaptă faţă cu farul spart, lampa de semnalizare lipsă şi înfundată spre spate, făcută burduf pe 25 cm, bara de protecţie din faţă, îndoită spre spate.

Autoturismul era marca Wartburg-1000, vopsit negru în partea de jos şi alb-murdar de la nivelul de jos al geamurilor laterale de pe uşi şi până la plafonieră inclusiv.

Menţionez că analizând peliculele de vopsea, am constatat că sunt trei straturi: originala a fost roşie, al doile strat a fost galben, iar ultimul alb sus şi negru în partea de jos. Am fotografiat toate detaliile, apoi maşina în întregime, luând în prim-plan casa şi şopronul unde a fost găsită sub prelată.

- Cine crezi dumneaa că a accidentat maşina, aducând-o în asemenea stare? am întrebat-o pe soţia lui Manta.

- Nu ştiu. Poate a furat-o cineva?

- A furat-o, a făcut accident, apoi a adus-o înapoi pentru că nu i-a mai trebuit sau nu i-a mai plăcut? Ce hoţ curios o mai fi fost şi ăsta? O vom lua la Miliţie s-o cercetăm cum trebuie! am anunţat-o eu. Acolo o vom ţine în garaj, nu afară, sub prelată.

Motorul mergea şi atunci am dat ordin agentului care mă însoţea, s-o ducă la sediul Miliţiei.

Am anunţat prin staţie, din maşină, celelalte echipaje să înceteze căutarea, maşina fiind găsită, apoi a, luat legătura cu Dispeceratul Judeţean:

- 850 sunt 808!

- Sunt 850. Ordonaţi!

- Am identificat autorul la accidentul mortal. Sunt doi morţi şi doi răniţi grav, unul fiind în comă. Eu plec la Zagna Vădeni, în judeţul Brăila să-l aduc pe autor. Am vrut să solicit la Brăila Comisie rogatorie, dar va dura prea mult şi datele certe la ştiu doar eu care am făcut cercetarea. Veţi primi raportul de eveniment de la Miliţia Rm Sărat unde l-am lăsat. Sper să mă întorc în două ore.

- Am înţeles 808!

- Terminat.

%

Am ajuns la fabrica de ocnserve Zagna Vădeni pe la orele 11³°, dar portarul mi-a spus că Manta Ion şi cei doi fii ai săi nu s-au întors la lucru. De obicei pleacă de la şantierul de construcţii sâmbăta, după terminarea programului şi se întorc luni dimineaţă. Astăzi au întârziat, probabil li s-a întâmplat ceva pe drum cu maşina, care este cam veche.

Între timp a intrat pe poartă şeful secţiei de construcţii de la şantier, căruia portarul i-a spus:

- Tovarăşe inginer, tov. căpitan întreabă de Manta.

- Da, lucrează ca muncitori la mine în secţie, dar nu s-au întors la lucru, încă, spune el, privindu-şi ceasul de la mână. Au nişte prieteni în Brăila, cu care vin luni şi pleacă sâmbătă, după program. Toţi sunt mai coloraţi, dar se ţin de treabă. Dacă îi căutaţi dv, înseamnă că au făcut ei ceva.

- Duminică, adică ieri, pe la orele 23°° au accidentat patru biciclişti pe şoseaua Brăila - Rm Sărat, doi au murit pe loc, alţi doi sunt internaţi în spital, din care unul este în comă. Au oprit şi apoi au părăsit locul accidentului, iar dimineaţa au dispărut şi de la domiciliul lor.

- Vă propun să-i aşteptaţi, iar dacă nu vin odată cu ceilalţi din Brăila, poate aflaţi de la brăileni alte date, a spus inginerul.

- Aşa voi face, altfel trebuie să-i dau în urmărire generală, care necesită mai mult timp şi forţe.

- I-am văzut uneori când se prezintă lunea la servici – continuă inginerul – vin toţi trei cu o maşină Wartburg 1000, cam veche, vopsită alb şi negru, pe care o conduce Costea Manta, fiul mai mare.

- În cursul săptămânii rămân în fabrică? îl întreb pe inginer.

- Da. Dormitoarele lor sunt în acea clădire joasă de acolo! îmi arată el, întinzând braţul; parchează maşina dincolo de gardul de plasă de sârmă.

- Vă mulţumesc! i-am spus eu, apoi inginerul a plecat spre şantier.

%

Afară începuse să ningă liniştit, cu fulgi mari. Mă gândeam că dacă se va depune un strat mare de zăpdă, voi avea probleme cu deplasarea înapoi spre Buzău, pe care, în condiţii normale, de vreme bună, îi parcurgeam într-o oră. Conduceam

un autoturism aproape nou, marca Volga Gaz 24, care era bine îngrijit şi sigur la drum, dar dacă zăpada este mare ...

„Clienţii" mei au sosit la şantier abia la ora 18³°.

- Ei sunt cei pe care îi căutaţi! m-a avertizat portarul.

Le-am ieşit în întâmpinare şi i-am invitat în cabina portarului, iar de acolo într-o încăpere alăturată, unde le-am luat declaraţiile: pentru că tatăl nu ştie carte, iar fiii nu pot scrie mare lucru. După audieri, pe Manta Costea l-am luat cu mine la Rm Sărat, pentru că el condusese maşina, deşi niciunul dintre ei nu poseda permis de conducere, dar erau complici sau tăinuitori.

În drum spre Brăila, am discutat ca doi prieteni cu Manta Costea, pentru a nu recurge la cătuşe sau alte măsuri de precauţie, pentru a preveni eventualele tentative de a sări din autoturism în timpul mersului.

Costea mi-a povestit, apoi, cum a reuşit el să cumpere Wartburgul, mai apoi cum a făcut pregătirea la conducere cu un şofer de camion şi cum s-a înscris la examenul pentru permis.

- Şi de ce n-ai obţinut permis de conducere? l-am întrebat eu, bănuind răspunsul lui.

- Prima dată am căzut şi la sală (chestionar) şi la conducerea pe traseu; a doua oară am picat la poligon şi la sală, iar a treia oară doar la sală, că la conducerea maşinii am fost admis, dar n-am făcut decât 16 puncte .

- Cu cine ai dat examen?

- Prima dată cu dl. Băncilă şi Dl. Dima, apoi cu dl. Roşca care locuieşte în Rm Sărat.

- Dar mai conduceai maşina câte o dată, nu-i aşa?

- Da. O dată m-a găsit dl. Lt. Popescu, de la judeţ, dar i-am spus că am uitat actele acasă, în alte haine şi mi-a dat amendă 150 lei pentru că nu le-am avut la mine.

%

Ninsoarea nu contenea, iar pe şosea se aşezase un strat de 25 cm de zăpadă. Conduceam prudent, ştiind că nu am lanţuri pe roţi şi mă gândeam că dacă voi opri sau voi intra în nămeţi, ar putea rămâne suspendată maşina; la fel se puteau intercala pe drum şi spaţii cu ghiaţă, pe care maşina era în pericol să derapeze în şanţ sau în pomii de pe marginea drumului.

Deodată aud în staţie apelul celui de la dispecerat:

- 808, sunt 850!

- Sunt 808, transmiteţi 850!

- Ce aţi făcut cu autorul accidentului?

- Este în mobil cu mine. Ne îndreptăm spre Buzău.

- Poziţia dumneavoastră?

- La câţiva kilometri de la Brăila spre Rm Sărat.

Peste câteva minute mă apelează o voce cu un timbru mai puternic:

- 808 de la 10, sunt 25!

- Sunt 808 de la 10. Ordonaţi 25!

- Ce cauţi dumneata în alt judeţ?

- Nu vă pot raporta în prezent. O voi face când ajung la bază.

- Eu sunt la baza de la 10. Te aştept când termini cercetarea. Ai înţeles?

- Am înţeles, 25! Mă voi prezenta la dv imediat când ajung la bază.

25 era generalul State, care, în urmă cu doi ani, mă întâlnise trecând prin localitatea Dârşte, jud Braşov, pentru a merge la Tărlungeni să-l aduc pe autorul unui accident comis pe raza comunei Cislău, care trecuse cu autocamionul plin cu butoaie cu vin peste cinci persoane, pe care le lăsase întinse pe şosea şi îşi continuase deplasarea, sperând că a scăpat.

L-am găsit, l-am adus şi am soluţionat cazul.

La fel s-a întâmplat şi de această dată şi am fost din nou premiat pentru descoperirea autorului, nu sancţionat cum fusesem ameninţat.

%

Până la Rm Sărat, Costea mi-a povestit şi restul:

- Sâmbătă la ora 14°° am plecat la prietenii tatălui meu din Brăila, pe str. Banu Mihalcea nr. 39, unde am participat la o nuntă ţigănească. Am băut şi eu două pahare cu vin, iar la ora zece am plecat spre Rm Sărat. Maşina noastră era cam veche, luată de la Talcioc, din Bucureşti; pe drum am observat că lumina este cam slabă, îi trebuie o baterie nouă, asta este „obosită". De fapt, abia am pornit-o la plecare.

Când mai aveam câţiva kilometri până acasă, am depăşit trei biciclişti, pe care i-am văzut foarte aproape şi nu i-am putut ocoli; i-am lovit în spatele bicicletelor, că nu aveau lumină. Am oprit ceva mai departe de locul unde îi lovisem şi ne-am sfătuit cu tata.

- Ce facem acum? l-am întrebat eu pe tata.

- Ce să mai facem? Hai să mergem acasă că dacă rămânem aici dăm de belea! Nu e de glumă. Tu nu ai permis de conducere, apoi şi alcoolul...

- Nu ne-a văzut nimeni – a spus şi fratele meu. Hai să plecăm! Nu vedeţi că este întuneric beznă? Şi aşa cred că toţi sunt morţi.

Am urcat toţi în maşină şi am plecat acasă, iar a doua zi de dimineaţă am plecat la Brăila.

- Unde aţi stat până la ora 18³° când aţi ajuns la şantierul din Zagna Vădeni?

- La prietenii noştri din Brăila. Ei n-au venit cu noi pentru că li s-a defectat maşina. Pe noi ne-a adus la Zagna o rudă de-a prietenilor noştri.

A urmat o pauză, după care am spus:

- Era bine să fi trecut pe la Miliţia din Rm Sărat şi să anunţaţi accidentul, poate ar fi fost salvaţi accidentaţii, aşa doi au murit, iar doi sunt internaţi în spital, în stare gravă. Ştii ce pedeapsă prevede legea pentru faptele tale?

- Cred că vreo zece ani de puşcărie, a răspuns el.

Nu i-am răspuns. Nici nu ştia ce îl aşteaptă. L-am privit compătimitor pentru tinereţea lui.

%

Când am ajuns la Miliţia oraşului Rm Sărat, i-am luat declaraţia, apoi l-am reţinut pentru 24 de ore, iar a doua zi, pe la prânz, cu dosarul aproape complet, l-am prezentat procurorului care a emis mandat de arestare pe 30 de zile pentru ucidere din culpă, vătămare corporală, părăsirea locului accidentului şi conducerea autovehiculului, fără a poseda permis de conducere.

În ceea ce priveşte depăşirea limitei de judeţ, am explicat Generalului: „Nu puteam aştepta, având doi morţi şi doi răniţi foarte grav, până când i-ar fi descoperit colegii noştri din Brăila. Din experienţa mea, o comisie rogatorie poate trimite rezultatele peste o lună sau chiar mai târziu, iar legea prevede urgenţă când autorul a părăsit locul faptei”.

- Unde este autorul? m-a întrebat Generalul.

- L-au reţinut pentru 24 de ore şi se află în arest, urmând să fie prezentat procurorului în cursul zilei.

- Foarte bine! Mergi şi termină dosarul! Cum se mai simt victimele accidentului?

- Una este în comă profundă, una va părăsi spitalul peste o săptămână, iar două le-am transportat la morgă în vederea necropsiei. Au fost anunţate rudele victimelor.

## VI
## Accident rutier sau crimă?

28 noiembrie 1975 ora $01^{05}$, când este somnul mai profund, a sunat telefonul şi ofiţerul de serviciu m-a anunţat că pe raza comunei Berca s-a produs un accident de circulaţie din care o persoană a murit, iar autorul accidentului este de negăsit. „V-am trimis maşina de serviciu să vă aducă la sediu”, a continuat el.

Am ajuns la locul accidentului la ora 2°°, iar când m-am apropiat, am găsit un foc aprins chiar lângă cadavrul victimei şi lângă foc un subofiţer de miliţie foarte tânăr, care mi-a raportat că este ajutorul şefului de post. Nu l-am mai certat pentru că a aprins focul peste unele urme de accident, care interesau cercetarea, am pus fapta pe lipsa lui de experienţă şi am tăcut.

Nu ştia date despre accident, înafară de numele victimei şi locul de muncă. Am scos trusa de cercetare şi, cu ajutorul lanternei şi aparatului de fotografiat cu blitz, am verificat amănunţit locul pe care s-a produs evenimentul, folosind şi lumina farurilor autoturismului. Victima era căzută pe acostamentul şoselei, cu faţa în jos; capul îi era strivit, înconjurat de o baltă de sânge, amestecat cu o pastă albă, vâscoasă, devenită violacee, probabil creier.

Pe paltonul de culoare închisă al victimei era imprimată o urmă dublă de cauciucuri, care începeau de pe piciorul ei stâng, traversa tot spatele, apoi capul şi cobora pe acostamentul şoselei plin de noroi şi apă, continuând mai departe, pe 25 m, tot pe acostament, unde vehiculul a staţionat un timp, apoi a pornit mai departe.

Am făcut mulajul roţilor în staţionare, care erau adânc imprimate, cu măsurătorile necesare şi fotografiile.

L-am lăsat pe subofiţer să păzească locul faptei şi am pornit la verificarea tuturor autovehiculelor de la unităţile care

lucrau în zonă: Fabrica de ceramică, Schela petrolieră Berca, CAP Berca şi CAP Joseni, aproape 2000 de vehicule, inclusiv cele aflate în atelierele de reparaţie, dar pe niciunul nu am găsit urmele care să aibă legătură cu accidentul pe care îl cercetam.

Se apropia dimineaţa. Luna asfinţise, iar pentru o vreme întunericul devenise mai intens şi se făcuse frig. Simţeam şi eu frigul şi oboseala în oase, dar aşteptam, cu speranţă, răsăritul soarelui.

Când s-a luminat am revenit la locul accidentului, sperând ca în ambiaţa de acolo să pot formula noi ipoteze de cercetare. După ce am mai făcut câteva fotografii ale locului faptei, m-am gândir să ridic cadavrul şi să-l trimit la morga spitalului din Buzău, dar m-am gândit că în cazul în care nu voi descoperi autorul, cineva mă putea învinui că n-am folosit echipa operativă a Miliţiei, care poate acţiona mai bine.

Am făcut apel, prin staţie, la dispecerat:

- 850, sunt 809!

- Sunt 850, ordonaţi!

- Raportaţi lui 803 că am nevoie aici de echipa operativă, complexă, pentru cercetare! Să-mi comunici rezultatul!

- Am înţeles, 809!

- Terminat.

În liniştea acelei dimineţi de început de iarnă, presat de liniştea apăsătoare care mă înconjura, mă gândeam că adunasem atâtea date la locul faptei, dar şi din verificări, pe care nu le puteam lega între ele, în vederea formulării ipotezei concrete, salvatoare, care să mă ajute să dau de urma autorului, obiectiv care se tot îndepărta şi o tot luam de la capăt, lipsind din ecuaţie tocmai maşina purtătoare de urme, care trebuia să fie una mare, de transport: autocamion, autobasculantă sau autocisternă.

... În staţia emisie-recepţie din maşină s-a auzit un hârâit, apoi vocea clară a Dispecerului:

- 809 sunt 850!

- Transmite 850!

- 803 a aprobat echipa solicitată, care a pornit spre Berca.

- Mulţumesc 850! Aştept aici.

În fruntea echipei a sosit colonelul Motorga, adjunctul şefului Miliţiei judeţene cu care am intrat în sediul Postul Berca, unde am analizat toate datele obţinute de mine până la acea dată.

- Ce date avem până în prezent?

- Am cercetat locul faptei cu lux de amănunte, din care rezultă că victima a fost lovită din spate şi proiectată pe partea carosabilă, apoi călcată de roţile din spate ale unui autovehicul mare de transport (autocamion, autobasculantă sau autocisternă) peste spate, apoi peste cap, strivindu-i craniul, care i-a fost fatal.

- N-ai găsit niciun indiciu, nicio urmă? Poate ai adunat prea multe date şi te-ai încurcat ca într-un ghem? Mă mir că nu l-ai descoperit pe autor până acum. Ştiam că nu treceau 1-2 ore şi aflai autorul.

Este important ca atunci când ajungi în impas, în momentul hotărâtor să ai cu cine discuta probele adunate şi ideile tale şi să analizezi convingerile şi îndoielile tale, ca să-ţi limpezeşti căile, abandonând ceea ce este neinteresant şi să pui accent pe probe hotărâtoare.

- Datele pe care le-am adunat eu sunt corecte şi nu se contrazic între ele, dar nu găsesc maşina purtătoare de urme ale impactului cu victima. M-am gândit că ar putea fi ceva care îmi scapă mie şi tocmai din acest motiv am solicitat echipa complexă de cercetare.

Sunt sigur că aceste date şi probe mă vor ajuta la sfârşitul căutărilor, când voi ajunge în prezenţa maşinii cu pricina. Nu ştiu de ce dar am senzaţia că autorul îmi dă târcoale şi poate chiar râde de neputinţa mea. Totuşi am speranţa că nu va râde prea multă vreme şi-l voi găsi, altfel ....

- Ce ai zice să-l dăm în urmărire în judeţele din jurul nostru? propune Colonelul.

- Şi ce să le spunem? Nu avem numele şoferului, nici numărul maşinii, întreprinderea de care aparţine. Ce le spunem să caute?

- Dar dacă formăm acum câteva echipe şi verificăm din nou toate maşinile?

- Am făcut-o eu destul de temeinic, acum ar fi doar o pierdere de vreme. Sau nu aveţi încredere în experienţa mea? Dacă doriţi, o putem lua de la capăt, dar ...

Tovarăşe colonel! Autorul poate fi destul de inteligent şi de versat, dar nu se poate să nu-l fi văzut cineva, mai ales nu poate scăpa de urmele rămase pe maşină, numai să reuşesc s-o găsesc. Dacă nu-l voi descoperi, îmi dau demisia! am spus eu cu hotărâre.

- Altă treabă nu ai? În ţară sunt atâtea accidente cu AN, precum şi alte mii de infracţiuni grave, unele cu răsunet mare şi nu şi-a dat nimeni demisia.

- Ştiu, dar pentru mine ar fi primul eşec şi nu-mi pot permite să fiu umilit de un simplu şofer. Merg să mai cercetaz odată unele autobasculante din Fabrica de ceramică, care probabil au fost plecate la depozitul de caolin şi mai am de verificat o variantă socio-profesională în incinta fabricii.

- Te rog să te întorci repede, ca să putem analiza împreună cu echipa celelalte rezultate obţinute!

Când am ieşit afară din birou, am observat că soarele ajusese la zenit, iar eu nu descoperisem autorul.

%

Intrând în incinta fabricii „Ceramica”, am parcat maşina lângă bufet, apoi am pornit în parc, să văd dacă mai găsesc vreo maşină care nu apare ca verificată, în evidenţa din caietul meu. Am mai găsit o autobasculantă fără roţile din faţă. M-am interesat la atelierul mecanic şi am primit răspunsul că aceasta a fost în atelier de mai multă vreme, i s-a schimbat motorul, iar acum i s-au scos roţile pentru a fi echilibrate jenţile cu plumbi. N-a lucrat.

Am verificat-o, totuşi, pentru a fi sigur, dar nu am găsit ce căutam.

Trecând pe ultimul rând, am observat autobasculanta cu nr. 31-Bz-5463, pe care o mai văzusem undeva în cursul acelei zile, dar nu-mi aduceam aminte unde; era spălată şi parcată la rând cu altele.

Am verificat în caietul meu şi am constatat că nu figura. Puteam să trec nepăsător pe lângă ea, dar cu experienţa practică de ani de zile îţi formezi nişte deprinderi specifice, pe care unii le numesc deformaţie profesională, iar alţii le zic simţ de antrenament şi spirit de observaţie.

I-am dat ocol basculantei 31-Bz-5463 şi am observat pe cârligul din faţă al oblonului din dreapta, o pată fosforescentă, care strălucea în razele soarelui; m-am apropiat şi am văzut o pastă vâscoasă, probabil creier. Atunci m-am întrebat: „De unde poate fi? Înseamnă că victima a fost lovită în cap, a fost proiectată pe asfalt şi, în final, călcată peste spate şi peste cap, care a explodat. Creierii sunt între cele două roţi”.

M-am aplecat sub caroserie şi am privit între roţile duble din partea dreaptă; aşa cum am bănuit, încă de la primele cercetări când am găsit urma dublă a roţilor din dreapta, presupuneam că pe partea interioară a celor două jenţi voi găsi

materie cenuşie vâscoasă (creier) care, odată lipită, se desprinde greu de alte obiecte.

Şoferul n-a ştiut acest amânunt şi, spălând-o, a crezut că a îndepărtat toate urmele. Deci ştia ce caut eu.

Am mers la garaj, de unde l-am luat pe şeful de garaj şi pe revizorul tehnic, cu care am efectuat verificarea autobasculantei, iar probele ridicate de pe jenţile roţilor din dreapta spate şi de pe oblon le-am răzuit şi le-am pus în plicuri separate, sigilate, în vederea trimiterii lor la laboratorul de analize din Bucureşti, despre care am făcut menţiune în procesul verbal de constatare tehnică.

Şeful de garaj mi-a spus că şoferul este fiul preşedintelui CAP Berca şi că a mai avut unele incidente cu el. Se numeşte NF.

M-am întors la locul unde parcasem maşina şi am intrat în bufet să beau o băutură răcoritoare. Bufetiera era o femeie tânără, să fi avut 23-24 de ani, destul de vorbăreaţă şi cu un aspect fizic plăcut.

- Dv cunoaşteţi personalul din fabrică. Ce îmi puteţi spune de şoferul NF?

- Da, este un tânăr din comună de la noi. Tatăl lui este preşedinte la CAP.

- Dar pe Voicu?

- Voicu este vecin cu mine. Locuieşte peste drum. Uneori veneam împreună la fabrică, unde lucra ca lăcătuş mecanic, dar acum s-a dus, săracul ... Era un băiat liniştit şi avea o prietenă în sat cu care urma să se cărătorească şi fixaseră să facă nunta după sărbătorile de Paşti. Nu a mai apucat, iar familia lui este în doliu.

%

Am ieşit din bufet, gândindu-mă: „Iată de ce nu găseam eu autobasculanta 31-Bz-5463 s-o verific. Şoferul era tot timpul plecat cu subofiţerii postului de miliţie să facă aprovizionarea cu diferite alimente pentru masa de prânz ce urma să i se ofere echipei de cercetare, precum şi pentru verificarea pe teren a unor informaţii care rezultaseră din cercetări. Aşa a aflat el ce caut eu”.

În instrumentarea unei anchete, ofiţerul trebuie să se transpună în postura autorului, să îmbrace haina lui, să judece ca el, să acţioneze cu caracterul şi starea lui de spirit, pentru a da răspunsul corespunzător acţiunilor ale, să-i cunoască bine psihologia.

Analizând faptele lui NF am ales probele şi indiciile care răspundeau la întrebările impuse de cazul în sine şi legătura lor cu persoanele şi faptele cercetate, urmând să le completez cu cele ce va declara el după ce va fi audiat şi alte date din dosar.

%

Ajungând la sediul postului de miliţie, am găsit echipa de cercetare adunată într-un birou şi discutând ce piste ar mai trebui folosite pentru verificări.

- Ce noutăţi ne aduci, tovarăşe Dinu? m-a întrebat colonelul Motorga. Ai găsit vreun fir care să ne ajute să lămurim cazul şi să plecăm acasă? Sau dormim aici.

- Da. Am găsit toată funia, am răspuns eu. Şi aşa nu aveam loc să dormim aici.

- Vrei să-mi explici?

- Autorul este şoferul de pe autobasculanta cu care subofiţerii noştri şi o parte din echipa de cercetare s-au deplasat pe raza comunei pentru verificări sau alte activităţi. De aceea nu reuşeam niciodată s-o verific.

Este NF, fiul preşedintelui CAP din comună. După ce a plecat de aici, a mers la fabrică, a spălat maşina, ştiind de la subofiţeri ce caut eu, apoi a plecat acasă. Eu m-am întors la fabrică şi am găsit-o în parc, am verificat-o şi am găsit pe cârligul de la oblonul din dreapta şi pe jenţile roţilor din dreapta spate, sânge închegat şi creier vâscos, pe care le-am fotografiat apoi le-am recoltat şi urmează să le trimit la laborator.

Şoferul este aici, în biroul alăturat şi îşi scrie declaraţia. Recunoaşte fapta, dar susţine că nu l-a văzut la lumina farurilor, deoarece ploua.

Am ieşit din acel birou şi am mers să discut cu autorul accidentului. După plecarea mea, colonelul a avut următoarea discuţie cu echipa de cercetare:

- Bravo! Omul acesta era al şaselea simţ, a spus colonelul, în prezenţa ofiţerilor din echipa de cercetare.

- Tovarăşe colonel! a intervenit căpitanul Marin Puşcă, eu îl cunosc bine. Are o voinţă şi o tenacitate ieşite din comun. Este aici de la ora 2 din noapte şi tot caută, nu s-a lăsat până n-a descoperit autorul. Eu îl cred în stare să demisioneze.Chiar îmi zicea afară, că dacă nu descoperă autorul, se dezbracă de uniformă şi pleacă, pentru că nu suportă umilinţa. În concepţia lui orice eşec în profesie înseamnă carenţe în pregătire.

- De atâţia ani îl cunosc şi eu, a descoperit 10-12 autori în maxim o oră şi jumătate, dar acest caz l-a exasperat pentru faptul că „nu găsea maşina purtătoare de urme”, cum s-a exprimat el. De aici ar trebui să învăţăm toţi că autorii care se oferă să ne ajute la cercetare, pot fi mai greu descoperiţi.

De aceea am spus că Dinu posedă al şaselea simţ, în ceea ce priveşte orientarea, flerul, asemenea albinelor care au o bună orientare în spaţiul natural, singurele creaturi care îl posedă, din câte ştiu eu.

Demonstrează în fiecare zi că este un ofiţer foarte bine pregătit din toate punctele de vedere, un om harnic, tenace, un

şef de serviciu sever, dar apropiat de subordonaţii săi, dar dacă este lezat în demnitatea lui, înţeapă întocmai ca albina. De aceea nu-l poate suferi col. Lupu – şeful Inspectoratului.

Eu mi-aş dori să avem cât mai mulţi ofiţeri ca el.

%

Discuţia aceasta cu col. Motorga mi-a relatat-o cpt. Puşcă, după două zile, în timp ce realizam împreună planşa fotografică pe care am ataşat-o la dosarul accidentului. „Dacă are o asemenea părere despre mine, nu pot decât să mă bucur", am răspuns eu scurt.

%

Autorul accidentului, NF, transpira abundent în timp ce îşi scria declaraţia, iar eu îl aşteptam să termine, ca să discut, în detaliu, faptele lui.

În birou a intrat şeful de post care mi-a adus un bilet în care scria: „au fost identificaţi doi biciclişti care erau la ora $22^{40}$ în satul Joseni şi l-au văzut pe NF cu autobasculanta lângă biserica de acolo. Era oprit şi o cerceta, dar ei n-au ştiut ce făcea el".

- Să fie audiaţi amândoi şi să-mi aduceţi declaraţiile lor! am ordonat eu cu voce tare, să audă şi NF.

- Spuneai că ai plecat înapoi la „Ceramica", după ce ai accidentat victima, dar ce cutai în satul Joseni cu maşina la ora $22^{40}$ ? Ai fost văzut acolo, dând ocol basculantei. Scrie şi asta în declaraţie.

După ce a terminat el declaraţia de scris, am citit-o şi am văzut că evită să spună adevărul.

- O cunoşti pe prietena lui Voicu?

- Da. Mai înainte a fost prietena mea, dar după ce a intervenit el între noi, n-a mai vrut să vorbească cu mine.

- Şi asta te-a supărat foarte tare!

- ???

- Iată ce cred eu că ai făcut pe 28 noiembrie 1975: Supărat pe I Voicu, din gelozie, l-ai urmărit când a ieşit din tura de după amiază, la ora 22[1°] iar în zona unde a fost găsit l-ai lovit la cap cu colţul drept al benei, iar când a căzut pe asfalt, l-ai călcat cu maşina. Ai oprit la 25 metri, te-ai dat jos şi l-ai văzut, după care ai urcat la volan şi ai plecat în satul Joseni, oprindu-te lângă biserică, unde ai verificat maşina dacă are urme pe ea.

Spune, ce recunoşti din toate acestea?

- L-am urmărit, să văd dacă se întâlneşte cu fosta mea prietenă, dar n-am vrut să-l omor. Nu l-am văzut din cauză că ploua tare, iar eu am la maşină ştergătoare vechi, nu funcţiona decât unul.

- Ai fost lângă biserica din Joseni?

- Da. Eram speriat, mai ales când l-am văzut cu capul spart şi sânge, creier, oase împrăştiate pe jos.

- De ce n-ai anunţat la postul de miliţie accidentul?

- De teama de puşcărie. Apoi ei m-au luat să-i duc în diferite locuri cu maşina şi am crezut că scap, dar când v-am văzut pe dv. mi-am dat seama că sunt în pericol şi am mers la garaj unde am spălat maşina peste tot cu furtunul sub presiune.

- Ştii ce prevede legea pentru uciderea unei persoane?

- Nu. Puşcărie, revine el cu răspunsul.

Deşi consideram că fapta lui a fost nesăbuită, îl priveam cu oarecare indulgenţă şi chiar cu milă, gândind:

„Cât de urâtă şi păguboasă este gelozia!”

L-am lăsat pe NF în birou cu şeful de post şi am mers la echipa operativă să raportez situaţia nouă:

- Cum merge cercetarea? m-a întrebat colonelul.

- Bine, dar a apărut o nouă faptă sau mai bine zis, un nou mobil care a condus la uciderea lui Voicu.

- Care anume?

- Gelozia lui NF pe Voicu, care i-ar fi luat prietena.

- Cum ai stabilit acest nou fapt?

- Am discutat cu bufetiera de la fabrica „Ceramica" care îi cunoaşte pe amândoi. Aceasta mi-a spus că Voicu era prieten cu o fată din Joseni cu care urma să se căsătorească şi să facă nuntă în primăvară, după sărbătorile de Paşti. Fata, însă, fusese mai întâi prietenă cu NF, căruia îi întorsese spatele, preferându-l pe Voicu.

NF recunoaşte că l-a urmărit pe Voicu în acea noapte, pentru a se convinge dacă se mai întâlneşte cu fata din Joseni, dar n-a avut intenţia să-l omoare, însă din cauza ploii torenţiale nu l-a observat, doar a simţit că maşina a trecut peste un obstacol. S-a oprit la o distanţă de 25 m, a coborât, a privit cadavrul cu capul strivit şi s-a speriat, încât nu ştie cum a ajuns în satul Joseni, în dreptul biserici, unde a fost văzut de cei doi biciclişti pe care i-am audiat şi declară că NF dădea ocol autobasculantei, acolo lângă biserică.

Propun ca dosarul să fie trecut la Serviciul Judiciar pentru continuarea cercetărilor, în care eu voi depune procesul verbal de cercetare a locului faptei, schiţa, planşa fotografică, probele de sânge şi materie cenuşie pregătite pentru laborator, cu actele corespunzătoare şi toate declaraţiile pe care le-am luat până la ora aceasta.

- De acord! a fost de aceeaşi părere cu mine colonelul Motorga, precizând: mâine vă puneţi de acord, dumneata şi cu Mr. Ciocârlie într-un raport comun către Procuratură şi îl prezentaţi pe NF pentru arestare.

- Am înţeles! am răspuns eu, dar fiind cercetarea executată de mine, voi emite şi ordonanţa de reţinere pentru 24

ore, urmând ca în cursul zilei de mâine dosarul să fie transferat la judiciar.

- Foarte bine! a încuviinţat colonelul. Acum hai la maşini şi să plecăm la Buzău! Autorul va merge în maşina criminalistică, iar eu merg cu dumneata, ca să mai discutăm pe drum! mi se adresează mie. Mă iei şi pe mine?

- Desigur, am răspuns.

## VII
## Aroganţa mână în mână cu laşitatea

Iulie 1976, orele $22^{15}$. Mă aflam pe raza comunei Verneşti, venind dinspre Nehoiu. Deodată, aud în staţia emisie-recepţie apelul repetat al dispecerului:

- Sunt 850, fac apel la toate echipajele de la 10!

- Sunt 809! Transmiteţi 850!

- Ce bine este că m-aţi recepţionat chiar dumneavoastră! recunoaşte el, cu uşurare în glas. Vă ştiam la Nehoiu.

- Transmiteţi mesajul!

- Pe strada Transilvaniei, în apropierea Intreprinderii de Prefabricate din beton, s-a produs un accident de circulaţie, iar autorul a părăsit locul faptei, lăsând un om mort pe asfalt. Cetăţeanul care ne-a anunţat, spune că este vorba de un autoturism Fiat de culoare neagră.

- Mă găsesc la ieşirea din comuna Verneşti, încât voi ajunge imediat la locul faptei. Anunţă-l, te rog, şi pe căpitanul Streche de la Miliţia Municipiului să vină la locul accidentului!

Am accelerat motorul şi în câteva minute am ajuns şi am găsit căzut pe asfalt, în apropierea staţiei de autobuz, un bărbat în vârstă de 40 de ani, fără puls, fără respiraţie.

- Îl cunoaşte cineva? am întrebat grupul adunat.

- Da. Este Gherea Petre, muncitor la noi la fabrică, a răspuns un tânăr. Eram toţi în staţie aici, când ...

- Ce aţi văzut? Cum arată vehiculul care l-a lovit?

- Un autoturism de culoare neagră, au răspuns câţiva, pe care i-am întrebat în genul de reportaj de ştiri. Iată ce fel de răspunsuri am obţinut de la martoeii mei, al căror profil oscilează între sinceritate, conştiinţă, hotărâre, credinţă şi teamă, după cum veţi constata şi dumneavoatră din cele ce urmează:

1) Martorul Andrei Iconaru:

- Am văzut o maşină neagră, care l-a lovit pe cetăţeanul mort, dar s-a oprit la vreo 20-25 m, a lăsat motorul pornit şi a coborât, s-a apropiat de mort, s-a aplecat puţin, apoi s-a urcat în maşină şi a plecat spre oraş.

- Zici că n-ai observat numărul maşinii? l-am întrebat eu.

- Nu l-am observat că eram ceva mai departe de locul unde s-a oprit. În plus, eu nu prea mă pricep la maşini. Toate maşinile sunt la fel pentru mine.

- Dar pe omul accidentat l-ai văzut când a fost lovit?

- Da, însă nu m-am apropiat de locul unde era, deoarece eu când văd sânge şi morţi mă pierd cu firea şi mi se întoarce stomacul pe dos.

2) Martorul Nicolae Grosu:

- Dumneata ce ai văzut? l-am întrebat eu.

- Era un autoturism de culoare neagră, lung, care semăna cu Fiat-ul. Şoferul a oprit la 25-30 metri, după ce l-a lovit pe Gherea Petre, s-a dat jos din maşină, lăsând motorul pornit, adică mergând, s-a aplecat asupra mortului câteva clipe, apoi a mers la maşină şi a pornit spre centrul oraşului Buzău.

- Deci şoferul era un bărbat, înţeleg de la dumneata?

- Da, un bărbat înalt, cu o alură sportivă.

- Îl puteţi descrie? Cu aproximaţie: vârsta, îmbrăcămintea, forma capului, părul, înălţimea, eventual vreun amănunt care v-a atras atenţia.

- Da. Era un bărbat cam de 1,80 m înălţime, pantaloni lungi de culoare închisă, un tricou de culoare albastră cu un desen – în cerc – pe piept care reprezenta un vultur cu aripile deschise (întinse); mi s-a părut că avea vârsta între 38-40 de ani, păr şaten, cam rar şi un început de chelie. Omul s-a mişcat repede şi nu l-am văzut prea bine la lumina slabă a becului de pe stâlpul electric din zona staţiei de autobuz.

3) Gheorghe Marcu:

- Dumneata ce-mi poţi spune?

- Confirm cele spuse de colegul meu, Grosu, dar mi s-a părut că şoferul nu prea era afectat, nu avea nicio emoţie, părea sigur pe el. A plecat foarte repede de aici, parcă se clătina puţin pe picioare, dar, nefiind lângă el, nu pot spune dacă mirosea a alcool. Nu a vorbit cu nimeni.

- Din cele declarate, toţi menţionaţi că după ce a oprit, a coborât din maşină, lăsând motorul să meargă. Aşa este?

- Da, au răspuns ei.

- Atunci toate luminile erau în funcţiune. De ce nu aţi observat numărul de înmatriculare şi marca maşinii?

Se ştie că marca Fiat este înscrisă atât în faţă, pe masca radiatorului, cât şi în partea din spate şi oricât de nepriceput ai fi, poţi citi Fiat şi pe capacele roţilor.

Dumneata, tovarăşe Iconaru, mi-ai spus că erai prea departe ca să poţi vedea marca şi numărul maşinii.

- Da, tovarăşe căpitan, lumina era slabă în staţie şi poate mie mi s-a părut culoarea verde, că ar fi fost neagră, nici acum nu sunt sigur.

%

Am executat măsurători, fotografii ale locului accidentului şi o schiţă aproximativă a ansamblului locului faptei, apoi am întocmit procesul verbal de constatare la care i-am folosit pe cei trei martori, care l-au semnat.

În timp ce completam procesul verbal, la locul accidentului a sosit şi căpitanul Streche, căruia i-am ordonat să audieze câţiva martori oculari prezenţi, încă, la locul faptei, apoi să se îngrijească de transportul cadavrului la morgă.

L-am asigurat că cercetarea va fi continuată de mine în ziua următoare, dar peste o jumătate de oră să fie prezent la serviciul circulaţie pentru a porni acţiunea de căutare a autorului accidentului.

Înainte de plecare am înmânat invitaţii pentru cei trei martori, care să fie prezenţi la miliţie la ora 10°°.

Iconaru, un tânăr de 26 de ani, s-a apropiat de mine şi mi-a spus în şoaptă:

- Maşina Fiat are nr 1-Bz-1856.

- Bine, mulţumesc! Ne vedem mâine, la ora 10 la Miliţie.

%

Ajuns la sediul Miliţiei, am verificat în evidenţele autoturismelor şi am găsit înregistrate două Fiat 1800 şi patru Fiat 1300. Am format echipe şi într-o jumătate de oră a fost descoperit autorul, în persoana lui TG, de 37 de ani, fost şofer pe autotiruri, cu multe deplasări în străinătate şi prieten cu diferite persoane sus-puse, unele fiind şi de pe la noi.

Maşina avea farul din partea dreaptă spart şi aripa înfundată (vălurită, cu vopseaua sărită); corespundea cu peliculele de vopsea ridicate de mine de la locul accidentului; la fel şi cioburile de geam far.

În declaraţia lui, pe care a scris-o, după multe insistenţe – cerea mereu să-l chemăm în faţa lui pe unul şi pe altul, ca să ne convingem ce fel de om este – a recunoscut că a produs accidentul şi că a plecat de la locul faptei pentru că băuse alcool (cam băusem – zicea el). „M-am gândit şi că nu voi fi descoperit. A doua zi de dimineaţă îmi propusesem să merg la un atelier de reparaţii şi să schimb aripa cu totul".

Când i-am spus că urmează să-l reţin pentru 24 de ore, iar a doua zi să-l prezint procurorului pentru arestare, a început să ţipe că el urma să plece în Kuveit pentru 2 ani de zile cu Intreprinderea ARACO, că are paşaport, etc. etc.

Cercetarea şi-a urmat cursul, iar TG a fost arestat, judecat şi condamnat pentru uciderea din culpă, părăsirea locului accidentului şi conducerea unui autovehicul în stare de ebrietate.

%

A doua zi la ora 10°° s-au prezentat la miliţie cei trei martori pe care i-am menţionat şi în partea întâi. Am ţinut să-i audiez personal pe toţi, luându-i în ordinea următoare: N Grosu, Ghe Marcu, apoi , la urmă pe Andrei Iconaru. De la primii doi n-am obţinut date în plus în legătură cu autorul, nici cu împrejurările producerii accidentului propriu-zis. Dar discutând cu andrei Iconaru, imediat ce i-am spus că autorul accidentului se află în arest şi maşina poartă marca Fiat 1800 şi nr 1-Bz-1856 s-a înseninat la faţă şi a spus:

- Bine că l-aţi găsit! Asemenea oameni trebuie să plătească pentru faptele lor. Era vorba de viaţa unui om cu copii.

- Dar aseară mi-ai spus că n-ai văzut, erai prea departe. De ce te-ai răzgândit? l-am întrebat eu.

- Pentru că am fost acolo şi am văzut tot şi am socotit că e de datoria mea să vă spun adevărul. Eu sunt de la ţară şi părinţii mei m-au învăţat să fiu cinstit şi să mă port normal.

N-am putut să vă spun de la început ce am văzut pentru că mă tem să nu se răzbune pe mine alţii. În acelaşi timp mă gândeam că voi fi chemat la miliţie şi la tribunal la fiecare termen de judecată să dau declaraţii şi nu este uşor.

- Eu credeam că mi-ai spus pentru că ştiai că poţi fi pedepsit pentru tăinuirea a ceea ce ai văzut sau mărturie mincinoasă, pentru care legea prevede pedepse penale.

- Nu ştiam de acele legi, dar m-a revoltat individul cu Fiat 1800, care s-a uitat la mort şi a plecat nepăsător, sfidându-ne pe toţi oamenii aflaţi în staţia de autobuz.

## VIII
## Femeia din pădure

Într-o zi, pe la sfârşitul lunii august, mă întorceam de la Siriu, unde se deschisese şantierul pentru construirea hidrocentralei pe apa Buzăului.

Aglomerarea de autovehicule şi utilaje care s-a produs în acest şantier ne-a dat multă bătaie de cap pe linie de circulaţie rutieră, deoarece nu exista decât DN 10, un drum naţional limitat la lăţimea de 8 m, cu acostamente cu tot şi fără trotuare pentru pietoni, mărginit de apa buzăului. Vizitam zona în fiecare săptămână şi discutam cu conducerea şantierului, cu factorii tehnici şi cu şoferii, pentru prevenirea evenimentelor rutiere.

... În jurul orelor 13°° am ajuns în comuna Măgura şi am auzit prin staţie o discuţie dintre dispecerat şi un echipaj de pe teren, care explica faptul că se află în comuna Nişcov, unde

cercetează o tamponare între un autocamion de la CAP Nişcov şi o căruţă.

Când s-a terminat discuţia dintre cei doi, l-am apelat eu pe lucrătorul de circulaţie:

- 817, sunt 809!

- Ordonaţi 809! Sunt 817.

- Te descurci cu cercetarea? Ai nevoie de ajutor?

- Mă descurc, dar dacă aveţi timp şi puteţi trece pe traseul acesta, vă aştept. Tot vreau să vă raportez o problemă.

- Aşteaptă-mă!

Am intrat pe drumul Măgura-Ciolanu. Acel drum era pietruit, nu asfaltat, fiind folosit ca drum forestier, dar circulau tot felul de vehicule pe el; pe la jumătatea distanţei se afla satul Ciolanu şi mănăstirea de călugări cu acelaşi nume, în apropierea căreia se instalase de câţiva ani şi o tabără de sculptură, pe care o vizitasem de mai multe ori pentru plăcerea artei.

Mergeam cu viteză redusă, iar când am ajuns în vale, am auzit cântecul mierlei, dar n-o vedeam şi am oprit maşina, am coborât şi am ascultat cântecul ei foarte frumos; când s-a oprit din cântat, o altă mierlă a început să-i răspundă cu triluri mai complicate, cu volute şi întorsături, de la subţire la mai gros, de la prelungiri la zig-zaguri, scurte, melodios foc.

Auzisem de la nişte prieteni din Ardeal că mierla este de culoare neagră cu picăţele maron-deschis, de mărimea graurilor şi trăieşte în pădure. Curios să văd mierla, am pornit să urc în pădure, orientându-mă în direcţia de unde venea cântecul, cu privirile scrutând coroanele copacilor. Frumoasa cântăreaţă m-a văzut, şi-a şters ciocul pe ramura pe care se odihnea, apoi m-a privit cu ochii ei ca mărgelele, după care şi-a luat zborul printre copaci; pe cealaltă n-am mai apucat s-o văd, că am dat peste cadavrul unei femei tinere rezemat de trunchiul unui copac, cu spatele de lăstărişul de la rădăcina lui.

## Femeia cu gâtul tăiat

În acea dimineaţă, în zonă plouase şi pământul mai era umed; pe drumeagul pe care urcam eu mai era puţin noroi şi nişte urme de cauciucuri de maşină, dar n-am dat importanţă la început, fiind preocupat să văd unde este mierla care cânta atât de frumos.

Mai departe drumul se îngusta, iar autovehiculul n-a mai putut înainta, motiv pentru care s-a oprit şi a executat manevra de întoarcere, cum se obişnuieşte.

Am crezut că vreun şofer a venit cu prietena în pădure, după care au plecat, dar privind atent în jurul locului unde rămăseseră urmele manevrei de întoarcere, la o distanţă de 4,20 m am văzut o femeie în poziţia şezând, rezemată de tulpina unui copac cu spatele şi având capul înclinat spre piept. Când m-am apropiat de ea şi i-am ridicat capul, am observat că avea partea din faţă a gâtului tăiată, sângele scurs şi chipul palid; tăietura se întindea spre dreapta până aproape de coloana cervicală.

N-am mişcat-o din loc. Am mers la maşina mea, de unde m-am întors cu trusa de cercetare şi am făcut câteva fotografii cu aparatul cu blitz, apoi măsurătorile corespunzătoare şi am cercetat amănunţit urmele lăsate de maşină, cărora le-am luat şi mulajul cu ipsos; măsurătorile m-au dus la concluzia că maşina care a lăsat acele urme era un autoturism „Gaz” rusesc din cele scurte, folosite de armata sovietică în al II-lea război mondial (şoferii îi spun Gaz cu spatele berc).

Dimensiunile dintre roţile lui în lungime (ampatament) şi în lăţime (ecartament) corespundeau cu marca amintită.

Aşteătând să se întărească ipsosul la cele câteva segmente de mulaj, am mers la maşină şi am luat legătura cu dispeceratul inspecoratului:

- 850, sunt 809! Recepţie!

- Sunt 850. Ordonaţi!

- Ia legătura cu maiorul Ciocârlie, şeful serviciului Judiciar şi raportează-i că în pădurea din apropierea mănăstirii „Ciolanu” am găsit cadavrul unei femei, cu gâtul tăiat. Spune-i să raporteze acest caz lui 803, să-i aprobe echipă de cercetare complexă, apoi să treacă pe la medicul legist şi să vină aici. Eu îi aştept la locul mai sus menţionat. Să se grăbească! Terminat.

- Am înţeles 809!

M-am întors la locul unde găsisem cadavrul şi am continuat să-mi desenez în caiet schiţa locului, punând accent pe desenele urmelor lăsate de autoturism. Mă gândeam: „De ce nu sunt urme de sânge pe cadavru sau plantele din jurul cadavrului?” Şi tot eu îmi răspundeam: „Se poate s-o fi omorât-o în altă parte, după care a fost adusă aici cu maşina care a lăsat urmele. Atunci, în acea maşină trebuie să fie urme de sânge”. Dar dacă a omorât-o tot aici, în pădure şi a adus-o lângă acest copac în braţe? Am căutat aproape 100 m² în jur, ca un cerc, aşteptându-mă să găsesc sânge pe tufe, pe crengile înclinate spre sol, dar n-am găsit. Însă, la al doilea copac de unde era victima, am găsit un cuţit vechi de bucătărie cu lama de 18 cm lungime, înfipt în pământ, între două rădăcini groase, dezgolite; cuţitul avea sânge închegat pe lamă şi pe mânerul de lemn.

L-am fotografiat, dar l-am lăsat pe loc, neatins, poate sunt urme (impresiuni digitale şi palmare) care pot conduce la identificarea autorului necunoscut încă. „Să aştept expertul de la criminalistică” – mi-am zis în gând.

%

Când a sosit echipa de cercetare, le-am explicat pe îndelete ofiţerilor şi medicului legist cum am descoperit

cadavrul, ce am întreprins până la acea oră şi ce probe am reuşit să adun. Fiecare şi-a rezolvat sarcinile lui.

Medicul legist a intrat în câmpul infracţiunii, după ce fiecare ofiţer şi-a terminat partea lui de cercetare.

Cercetând cadavrul, acesta a concluzionat:

- Criminalul a acţionat cu sânge rece şi cu mână sigură, dar sângele curs din victimă trebuie căutat în altă parte. Victima a fost adusă aici când era, deja, moartă.

- Aşa am gândit şi eu când am studiat cadavrul şi am căutat în împrejurimile de aici pe aproape 100 m², căutând urme de sânge şi de târâre, care puteau rămâne pe sol sau pe ramurile mai joase, înclinate, ale copacilor, dar n-am găsit.

Cred că victima a fost omorâtă în altă parte şi apoi adusă aici cu un mijloc de transport, am intervenit eu.

Observaţi pe sol aceste urme de întoarcere? Le-am măsurat, fotografiat şi le-am luat mulajul cu ipsos. Ele par să provină de la un autoturism de teren marca Gaz militar rusesc. Voi verifica să aflu câte avem în jud. Buzău.

- Când este secţionată carotida sau jugulara – continuă medicul legist – sângele ţâşneşte în şuvoaie şi, fiind în cantitate mare, se împrăştie peste tot pe o distanţă de 4-5 m; în cazul că crima a fost comisă într-o încăpere, stropii de sânge pot ajuge şi pe tavan. Este ceva asemănător cu jetul unui furtun de pompieri. Propun să fie ridicate şi urmele de sânge de pe vegetaţia de aici, în vederea trimiterii lor la laborator, iar când veţi găsi locul unde a fost omorâtă, să putem avea modelul de comparaţie.

- De ce? întreabă maiorul Ciocârlie.

- Pentru a exclude posibilitatea ca sângele să provină de la vreun animal (autorul poate fi un vânător, a spus medicul).

%

Ofiţerul criminalist a făcut un set de fotografii cadavrului în poziţia şezând şi cuţitului plin de sânge, pe care l-a ambalat într-o cutie, în vederea cercetării în laborator.

Medicul legist a cercetat amănunţit cadavrul, constatând că are oasele feţei zdrobite, ca şi umărul stâng, dar când l-a întors cu spatele în sus, pe jacheta de culoare închisă a victimei se vedea imprimată urma de noroi cu desenul asemănător cu urmele de pe sol lăsate cu prilejul manevrei de întoarcere. Am măsurat şi apoi am fotografiat-o (la fel a făcut şi ofiţerul criminalist), după care am mers să cercetez, din nou urma de întoarcere, care mi-a relevat următoarele: la venire, şoferul a oprit autoturismul, a dat jos victima pe care a aşezat-o pe sol şi a trecut cu roata din stânga faţă peste ea (nu şi cu roata din spate), apoi a scos-o de sub maşină, a aşezat-o la rădăcina copacului unde am găsit-o eu, după care a aruncat cuţitul şi a dat înapoi, apoi înainte şi iar înapoi şi a plecat.

Manevra de întoarcere nu şi-a lăsat urma peste locul unde a fost călcată, încât în noroi se vede – la o cercetare atentă şi avizată de această dată de fracturile fetei – forma aproximativă a capului şi toracelui, dar lipsea sângele.

M-am întors şi am explicat echipei de cercetare cele de mai sus pe care le constatasem eu. A simulat accidentul.

- Are şi câteva coaste rupte şi urme de sânge pe jachetă în dreptul umerilor de la palmele criminalului, precizează medicul legist. Probabil a scos-o din maşină, nu s-a mai controlat, ca să spele mâinile. La necropsie vom mai găsi şi alte elemente. Curios lucru: criminalul era pregătit s-o omoare.

- Dar se poate ca autorul crimei să fie vânător şi faptul că trupul este lipsit de sânge – golit – mă duce cu gândul la agăţarea ei în cingel, tăierea gâtului, la fel ca la animale, apoi lăsat sângele să se scurgă, intervine Ciocârlie.

- Când vom găsi locul în care s-a produs crima, sper că vom descifra şi manopera autorului. Deocamdată eu voi căuta

maşina care a adus cadavrul aici, de unde vom ajunge la autor, am spus eu.

- Totuşi – intervine maiorul Ciocârlie – de ce n-a îngropat-o undeva şi a lăsat-o să putrezească aici?

- Eu cred că autorul este de prin părţile acestea şi cunoaşte faptul că aici, în pădure, sunt mulţi lupi care, dacă o găseau înaintea mea, nu mai rămânea nimic din ea.

- De unde ştii asta? mă întreabă Ciocârlie.

- Anul trecut, în februarie, întorcându-mă de la Cislău, am auzit prin staţie o discuţie între dispecerat şi un agent de circulaţie din subordinea mea, care trebuia să fie pe DN 10, dar când dispeceratul i-a cerut poziţia, el a răspuns: Nişcov! Când am ajuns în dreptul drumului care trece pe lângă spitalul de Neuropsihiatrie Nifon şi am coborât în valea aceea adâncă din apropierea Mănăstirii „Ciolanu”, m-am împotmolit în zăpada de peste un metru care se adunase pe acel drum. Degeaba am încercat să ies înapoi sau înainte, că n-am reuşit. Am încercat să solicit ajutor de la dispecerat, dar fiind în acea văgăună, nu mă auzea nimeni. Am îmbrăcat mantaua, am luat bastonul pentru dirijarea circulaţiei şi, după ce am trântit uşa ca să se închidă bine, de pe deal am auzit urletele lupilor. Era ora 22°°. Noaptea era senină şi sus, pe coastă am văzut lupii: erau 16 într-o haită şi mă urmăreau, cu urletul lor. M-am întors la maşină, am intrat înăuntrul ei şi m-am gândit: „Dacă plec pe jos, ca să caut un mijloc de transport cu care să scot maşina din nămeţi, s-ar putea să mă înconjoare şi să-mi rămână cizmele pe aici, dacă nu le vor mânca şi pe ele”.

Peste vreo 15 minute urletele au încetat. Nu ştiam de ce. Dar când am privit spre mănăstire, am văzut două lumini puternice de faruri care veneau spre mine.

Apropiindu-se, m-am liniştit. Era un subordonat care patrula pe DN 10, dar avusese un eveniment pe drumul judeţean, pe care îl rezolvase, iar acum se întorcea pe traseul

principal. M-a remorcat de spate cu o remorcă flexibilă (şufă din sârmă de oţel împletită) şi m-a scos din nămeţi, după care am pornit spre DN 10. Pe şosea ne-am oprit, am discutat o vreme, prilej cu care el mi-a spus:

- Aţi văzut lupii de pe coastă?

- Da, i-am şi simţit preţ de o jumătate de oră cât m-au studiat şi m-au ameţit cu urletele lor.

- Sunt foarte periculoşi, mai ales acum când sunt în perioada de împerechere şi sunt flămânzi, dar stau în haită.

%

- Ai verificat dacă are vreun act la ea? mă întreabă maiorul Ciocârlie.

- N-am vrut s-o ating până nu veneaţi voi, ca să nu deranjez urmele, dar nu cred să aibă. O fi şi ea tot de pe aici, la fel ca şi criminalul care, se pare că cunoaşte fiecare drumeag din pădure.

- Ce facem în continuare? mă întreabă Ciocârlie.

- Întocmim procesul verbal de constatare aici, la locul faptei, îl semnăm toţi, apoi plecăm la Buzău; cadavrul victimei va fi transportat la morga şi până mâine la prânz va fi gata necropsia, ca să avem toate concluziile înainte de a raporta crima cu AN la IGM. E bine, d-le doctor?

- Da, e bine aşa! confirmă legistul.

- În acelaşi timp, eu voi continua investigaţiile pentru identificarea autoturismului şi a şoferului care a adus aici cadavrul.

- Procesul verbal să-l întocmim la sediul Miliţiei, când vom ajunge acolo! este de părere Ciocârlie.

- Nu! am spus eu. Procesul verbal se întocmeşte la locul faptei în toate cazurile pentru a evita orice discuţii, aşa cum am procedat eu de când mă ştiu în această profesie. Are şi avantajul

de a nu greşi, să fie omise probe sau diferite împrejurări, care nu pot fi revăzute când se face în birou.

Aşa am procedat, apoi am plecat.

%

Din evidenţele serviciului Circulaţie am scos doar trei autoturisme GAZ sovietic care aveau caracteristicile şi datele rezultate din interpretarea urmelor ridicate de la locul faptei. Le-am notat proprietarii şi adresele, apoi am pornit la verificarea lor pe teren: unul era vechi, demontat mai demult şi piesele de la motor erau înşirate prin garaj, pe lângă pereţi; proprietarul era un bătrânel de 62 ani, care se plângea că nu mai găseşte set motor (segmenţi + cuzineţi) şi nici pinioane pentru cutia de viteze.

Al doilea GAZ fusese vândut de proprietar unui oier din comuna Feldioara jud. Braşov, în urmă cu un an de zile. Mă gândeam că dacă acel oier a venit la rude în jud. Buzău şi a săvârşit fapta, apoi a plecat, trebuie să acţionăm repede, până când mai pot fi găsite şi probele, care ar putea dispărea. Aproape de ora 19°° am ajuns în cartierul Broşteni, la proprietarul uni GAZ de acel tip, Radu Ştefleа, care locuia împreună cu mama lui, la bloc. Maşina nu era acasă.

Am discutat cu mama acestuia, care mi-a spus:

- Maşina este a noastră, dar astăzi fiul meu este plecat cu ea la Bucureşti să caute nişte piese pentru maşină şi să mai târguiscă pentru casă câte ceva.

- Când a plecat?

- Pe la 7³° dimineaţă. Cred că se întoarce în seara asta.

Am completat o invitaţie pe numele lui şi am înmânat-o mamei sale.

- Mâine dimineaţă îl aştept la Serviciul Circulţie. Să vină cu maşina şi cu actele ei.

- Puteţi să-mi spuneţi ce a făcut? se interesează ea.

- Deocamdată n-a făcut nimic rău. Noi verificăm toate maşinile înscrise în evidenţele auto. Bună seara! Îl aştept la ora 10°°, aşa cum scrie în invitaţie!

%

A doua zi de dimineaţă, Radu Şteflea s-a prezentat la Miliţie cu autoturismul 1-Bz-498 GAZ, cu toate datele şi caracteristicile despre care am făcut vorbire în actele de cercetare, care corespundeau întocmai cu urmele prelevate.

Autoturismul în cauză nu prezenta urme de accident, pot spune că era destul de bine întreţinut.

I-am ridicat preşurile de pe podeaua din faţă şi n-am găsit decât praf, dar când le-am ridicat pe cele din spate – SURPRIZĂ – în podeaua metalică, compartimentată din construcţie, am găsit mult sânge închegat, care nu lipsea nici de pe preşuri. I le-am arătat proprietarului :

- De unde provin? l-am întrebat eu.

- Nu ştiu. Jur că nu ştiu, tovarăşe căpitan!

Iniţial nu l-am crezut. L-am chemat pe ofiţerul criminalist, care a fotografiat maşina, apoi sângele din interior, după care a recoltat o monstră pentru laborator.

- El este? m-a înrtebat Cpt. Puşcă, ofiţerul criminalist.

- Să vedem. Deocamdată asta este maşina suspectă.

... L-am invitat în birou pe Radu Şteflea, i-am pus în faţă câteva coli de hârtie şi i-am spus să scrie tot ce a făcut în acea săptămână, unde a fost cu maşina şi cum justifică acel sânge din maşina lui.

- Dar eu ... nu înţeleg...

- Ce nu aţi înţeles?

- Ce trebuie să scriu aici am înţeles, dar mă gândeam ce am făcut eu în aceste zile şi de unde poate fi sângele? Azi este

joi, dar luni şi marţi, nicăieri, da, da, miercuri i-am dat-o unui prieten, care zicea că are o treabă personală undeva la Nehoiu sau Nifon, n-am reţinut bine. Şi el este şofer şi-mi zicea ceva de nişte rude. Se poate să fi luat de acolo vreun anumal tăiat (oaie, miel, ied) şi l-a pus în partea din spate, pe podea, unde s-a scurs sângele.

- Bine! Scrieţi toate acestea şi menţionaţi numele şi adresa prietenului.

- Se numeşte Dănilă Vasile, str Transilvaniei 39.

Îl urmăream pe tânărul din faţa mea cum scria şi tot transpira. Era un bărbat de 32 de ani, înalt de 1,76-1,80 m, păr castaniu, tuns decent şi pieptănat cu cărare pe partea dreaptă, ochi luminoşi, sinceri, inginer de profesie, aşa cum inserase el în preambulul declaraţiei.

Între timp eu am sunat secretara, căreia i-am dat un bileţel pentru locotenentul I. Nedelcu, în care scriam: „Mergi la adresă şi să-l aduci pe Dănilă Vasile!”

- Am terminat de scris! l-am auzit pe RS, care a lăsat stiloul pe masă şi mi-a întins declaraţia scrisă.

M-am oprit la menţiunea lui din declaraţie: „Când mi-a adus maşina acasă, VD mirosea puternic a alcool şi i-am spus că altă dată nu i-o mai dau. Putea să facă accident şi să mi-o distrugă. Eu ţin foarte mult la această maşină, că nu se prea găsesc piese pentru acest tip de GAZ”.

- E bine. Acum încheiaţi declaraţia, scriind în continuare: „Aceasta îmi este declaraţia pe care o dau şi semnez, apoi data de azi”.

- Pot să vă rog ceva?

- Da, desigur.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat, nici de unde este sângele din maşina mea, dar sunt îngrijorat. Puteţi să-mi spuneţi despre ce este vorba?

- Deocamdată nu. Actele dv rămân la mine, dar vă rog să aşteptaţi în sala de aşteptare de la intrare, până când vă voi chema din nou.

%

Peste zece minute a intrat în biroul meu locot. Nedelcu, aducându-l pe Dănilă Vasile.

- Ia loc pe scaunul acela! i-am indicat eu un scaun. Şi te rog să-mi spui unde ai fost miercuri cu maşina lui Radu Şteflea?! Ai fost singur?

- Am avut o treabă până la Nehoiu, a minţit el. Singur.

- Pentru ce ai fost condamnat?

- Că am furat o maşină de lemne din pădure, împreună cu alţi prieteni.

- Dar cu femeia ce ai avut? De ce ai omorât-o şi ai abandinat-o în pădurea Măgura, aproape de Mănăstirea Ciolanu?

- Deci, aţi găsit-o?

- Da. Cine era?

- Streju Leana, fosta mea soţie.

- Ce ţi-a făcut atât de rău, încât să-i iei viaţa?

- Pentru că mi-a distrus viaţa. Ea m-a denunţat la miliţie că am furat lemne din pădure, pentru care am fost condamnat la un an şi jumătate închisoare şi tot viitorul meu s-a dus. Eram şofer iar acum muncesc pe un şantier de construcţii cu lopata şi târnăcopul.

Încă din sala de judecată, unde a fost şi ea martoră, i-am spus că dacă scap, îi voi lua gâtul.

- Şi i l-ai luat. Ai vrut să te ţii de cuvânt.

- Da. I l-am luat acum două zile, adică miercuri. După ce a plecat de la mine, locuia în sat cu mama ei.

Am căutat-o şi am stat cu ea de vorbă. I-am spus că o iert pentru ce a făcut, apoi am luat-o în maşină şi am plecat cu ea să ne plimbăm. Ea s-a urcat în spate pe canapea, n-a vrut să stea în faţă, lângă mine. Am trecut pe lângă mănăstirea „Ciolanu", apoi am intrat la stânga, în pădure, pe un drumeag pe care îl ştiam.

Acolo am oprit motorul şi am trecut lângă ea în spate. Am rugat-o să se întoarcă acasă la mine şi a refuzat, cu toate că i-am spus că am iertat-o, totul a trecut.

Refuzul ei m-a enervat şi n-am mai judecat, îmi pierdusem minţile de tot şi am apropiat-o de mine cu mâna stângă, iar cu dreapta i-am tăiat gâtul, din care a ţâşnit sângele peste tot, dar am ţinut-o cu capul în jos şi s-a scurs pe podeaua maşinii. După aceea am dat-o jos din maşină, am aşezat-o cu faţa în jos pe pământ şi am trecut peste spatele ei cu roata din stânga faţă, ca să se creadă că a fost accident de circulaţie, apoi am dus-o lângă o tufă de la rădăcina unui copac şi am aşezat-o cu spatele rezemată.

- Unde este cuţitul cu care ai tăiat-o?

- Nu mai ştiu, eram prea nervos în acele momente.

- Şi beat, adaug eu. Cât ai băut? Mă refer la alcool.

- Aproape un sfert de ţuică de prună. Am vrut să beau cu ea, dar n-a vrut să bea. Şi asta m-a enervat, că altă dată mai bea şi ea cu mine.

- De ce n-ai îngropat-o?

- Acolo este solul tare şi n-am avut scule, dar am sperat s-o mănânce lupii. În pădure sunt mulţi lupi. M-am răzbunat pe ea pentru tot ce mi-a făcut. Ştiu că am greşit, dar atunci aşa am judecat.

L-am privit puţin intrigat de comportarea lui, fără regrete şi l-am compătimit, gândind ce îl aşteaptă. La un moment dat am considerat necesar să-i spun:

- Ştii că ai comis o crimă, o faptă deosebit de gravă, dar nu te-ai gândit şi la consecinţele ei – un criminal distruge două vieţi, pe cea a victimei şi pe a lui proprie.

- Ştiu ce mă aşteaptă, am fost acolo şi am văzut.

- Dar de data aceasta pedeapsa va fi mare şi tinereţea o vei petrece izolat de restul societăţii.

- Ce să fac acum? Sunt vinovat, iar dacă voi avea zile, poate reuşesc s-o ispăşesc, adaugă el, apoi tace şi rămâne pe gânduri cu privirea în jos, după care, ca trezit din visare, făcând apel la memorie, scoate din străfundul ei adânc, odată cu un oftat dureros, următoarea frază:

- Mi-a spus mie mama: „Nu te înhăita cu derbedei, că vei ajunge în puşcărie!" N-am ascultat-o.

- Mama dumitale avea dreptate, dar dacă n-ai ascultat de sfatul ei... puteai să te gândeşti la cele ce ai văzut în perioada detenţiei, că doar eşti om matur, l-am certat eu.

Cu permisul de conducere auto ce ai făcut?

- Am avut permis categoriile B şi C, pe care chiar dumneavoastră mi l-aţi înmânat în cadrul festiv în 1972, dar după condamnare mi-a fost anulat. Am depus dosarul pentru reexaminare în vederea redobândirii lui, dar n-am primit răspuns dacă mi s-a aprobat. Acum nu mai am ce să fac cu el, spune Vasile, ridicând din umeri.

%

I-am luat declaraţia pe formularul tip, apoi l-am prezentat – împreună cu tot dosarul – la serviciul judiciar pentru continuarea cercetărilor. A fost reţinut pentru 24 de ore, apoi prezentat procurorului cu propunerea de arestare pentru 30 de zile.

## IX
## Hoţi. Tâlhari. Spărgători

Vara anului 1974 a fost foarte călduroasă şi din cauza zăpuşelii, în pauza de prânz, unii muncitori de la IPBCA (Intreprinderea de Prefabricate din Beton Armat ) din Buzău, dădeau o fugă până la apa râului Buzău şi se răcoreau. Aşa se obişnuise şi Vasile Pantea, să facă baie, dar după aceea nu se mai întorcea la locul de muncă.

Vasile era de la ţară, din comuna Mânzăleşti şi locuia cu chirie pe o stradă dosnică din apropierea IPBCA pe unde trece şi artera (varianta) ocolitoare care face legătura între şoseaua Ploieşti şi podul de la Mărăcineni, pentru autovehiculele de tonaj greu.

Lui Vasile Pantea nu-i plăcea munca şi se obişnuise să consume alcool, intrând în conflict cu şefii săi, care erau destul de exigenţi şi, în final i-au desfăcut contractul de muncă. Acum avea timp să hoinărească.

Într-una din zile l-a întâlnit pe Gheorghe Cândea care pescuia în râul Buzău, în apropierea balastierei care aproviziona IPBCA şi amândoi s-au împrietenit la „un peşte fript". Cândea prinsese trei peştişori pe care i-a fript pe o tablă sub care ardeau câteva vreascuri găsite pe mal, din cele aduse de viitura din primăvară.

Invitat la peşte, Vasile a răspuns bucuros, mai ales că era flămând. Şi-au povestit viaţa, fiecare şi au hotărât să se întâlnească şi în zilele următoare tot pe mal.

- De ce zici că te-a dat afară? l-a înrebat Cândea.

- Ei, mai multe: întârzieri la program, câteva absenţe nemotivate şi alcool.

- De ce nu te angajezi în altă parte, la alt stăpân?

- Nu mai pot, că mi-a scris în cartea de muncă articolul 129 lit. E din Codul Muncii şi nu mă mai primeşte nimeni.

- Eu am fost în puşcărie vreo doi ani pentru furt din maşini. Abia am scăpat luna trecută şi nu mă gândesc să încerc să mă angajez, dar nu-mi place să fiu refuzat.

După câteva zile, Vasile Pantea s-a lăsat convins să-l ia pe Cândea cu el în gazdă, după ce acesta i-a povestit că noaptea dormea în cabina utilajului care încărca cu nisip basculantele. „Am vorbit cu mecanicul de pe utilaj şi mă lasă să dorm acolo. Îmi lasă şi şuba lui, că e frig".

- Vrei să facem rost de bani? l-a întrebat Cândea.

- Da, dar cum?

- Îţi voi arăta eu mâine. Plecăm în oraş şi ai să vezi.

Cândea cunoştea toate locurile de parcare şi avea la el o cheie universală cu care deschidea toate maşinile, mai puţin pe cele care aveau montate pe încuietori un sistem numit „antifurt"; mai târziu a reuşit să le anihileze şi pe cele cu antifurt. Cândea era nu numai curajos, dar avea şi îndemânare, încât acţiona şi pe timpul zilei.

Vasile Pantea era fricos şi l-a avertizat că ziua nu-l va mai însoţi pe Cândea, temându-se de puşcărie.

- Măi, tu vrei să mănânci fără să faci nimic?! l-a avertizat Cândea supărat. Vino cu mine, măcar „să ţii de şase", să-mi acoperi spatele când acţionez!

- Nu ar fi mai bine să mergem noaptea?

- Vom merge şi nopatea, dar acum să ne facem provizii, că nu avem nimic.

Aşa au acţionat amândoi, ziua pe lângă parcările din apropierea magazinelor, unde posesorii de maşini le lăsau în parcare sau pe stradă neîncuiate şi având pe canapele haine, poşete, bunuri cumpărate, iar pe timp de noapte acţionau prin parcările de la blocurile de locuinţe, pe care Cândea le deschidea uşor şi le „curăţa" de radio-casetofoane, bani, sticle cu băuturi fine, cafea, flori şi cadouri pentru femei, precum şi roţile de rezervă. Ei urmăreau tot şi acţionau repede.

- Ce facem cu toate astea? îl întreba Pantea speriat.

- Le ducem acasă la noi cu maşina Dacia 1300 de acolo.

În zilele următoare unele obiecte erau vândute şi se transformau în bani şi aşa procedau de fiecare dată.

- Ce facem dacă vom fi prinşi? l-a întrebat Pantea.

- Dacă suntem atenţi, nu facem zgomot şi acţionăm repede, nu vom fi prinşi. Nu e bine să acţionăm de unul singur, răspunde Cândea sigur pe el. Să ştii că puţini reclamă furtul de bunuri la Poliţie, iar bărbaţii care ţin în maşină obiecte pentru amante, tac, să nu afle soţiile lor.

La sfârşitul lunii octombrie 1974, Consiliul de Stat a emis un decret privind amnistia şi graţierea unor pedepse până la 5 ani. Au auzit anunţul la aparatul de radio.

- Sunt bucuros! exclamă Cândea.

- De ce?

- Îl eliberează şi pe Barbu, un inginer electronist cu care am stat în aceeaşi celulă în Penitenciarul din Focşani. Ăsta este specialist în toate. L-a salvat acest decret.

Dacă va fi de acord, vom fi trei în achipă şi să vezi atunci „producţie”. Să văd dacă mai am adresa lui, spune Cândea, scotocind prin scurta lui din piele, cam jerpelită.

Da, uite-o! Str. Dobrogeanu Gherea, nr 24, tel. 3925, dacă nu l-or fi schimbat rudele lui.

Peste trei zile Cândea a sunat de la un telefon public.

- Da! a răspuns o voce de bărbat.

- Bună ziua! Pot vorbi cu domnul Barbu Petrică?

- Da, cine sunteţi?

- Un prieten. Mă numesc Cândea.

- Tu eşti, mă, Gică? De unde suni, pungaşule?

- De la un telefon public. Voiam să te văd.

- Bine, mă, vino încoace!

- Sunt cu un prieten „de suferinţă”, pot veni cu el ?

- Dacă este „de suferinţă”, veniţi amândoi! Cine ştie, poate vom suferi împreună.

- Venim acum. Sunt nerăbdător să te văd, măi băiete.

- Vă aştept, a mai spus Barbu şi a închis.

%

- Ăsta este băiat deştept, mă! E specializat în spargerea de case de bani şi toată aparatura electronică, iar de curajos nu-l întrece nimeni. Ne va fi de mare ajutor.

- Să-ţi spun drept, mie îmi este teamă să vin cu voi.

- Atunci rabdă de foame sau du-te înapoi la IPBCA să munceşti zi de zi şi noi vom câştiga într-o săptămână cât câştigi tu într-un an, îi spune Cândea, care îl face „fleţ”, adică prost, neajutorat, apoi „cartof putred”.

Ai să vezi că dacă lucrăm cu Petrică Barbu, e treabă seriosaă, putem da câte un „tun” în fiecare zi, apoi stăm pitiţi în văgăuna noastră.

%

Ajunşi acasă la Barbu, cei doi s-au îmbrăţişat, bucuroşi de revederea lor:

- Ce mai faci măi, Petrică? Ţi-ai lăsat barbă? Când ai venit? Eşti sănătos, mă băiete?

- Am venit ieri la prânz. Sunt sănătos şi abia aştept să începem „treaba”. Tu ce faci?

- Bine, dar cam sărac. Asta spun şi hainele de pe mine.

- Păi, dacă eşti beţiv şi consumi tot ce agoniseşti, ce să-ţi fac? Ia spune-mi cine este omul? l-a întrebat Barbu, arătând spre Pantea.

- Este un prieten al meu şi locuim împreună. Poţi vorbi fără grijă, că ştie tot, lucrăm împreună de vreo şase luni de zile,

dar „agonisim” – cum spui tu – destul de puţin. Ţie îţi convine să vorbeşti că ţi-ai pus la adăpost toată aparatura electronică pe care am luat-o amândoi din maşinile „operate”, iar la Poliţie, apoi la proces ai lăsat toată vina în sarcina mea pentru că eu fusesem prins în flagrant cu sacul în spate, în care era toată prada din zona gării din Focşani.

- Ţi-am dat şi ţie destul, nu te mai plânge atâta! Iar dacă voi reuşi să vând ce am ascuns în „bârlogul meu”, cu banii aceia putem trăi încă un an toţi trei, ca boierii. Nu uita că la baza acţiunilor au stat ideile mele.

„Acolo” am învăţat nişte tehnici noi pentru casele de bani, numai să meargă bine şi cu puţin noroc, putem ataca şi banca.

Vom face un studiu temeinic, totul trebuie gândit, planificat şi acţionat ca la carte. Nu avem voie să greşim ca atunci, la Focşani, când ne-a pus dracul să bem, apoi am pornit la acţiune ca nişte proşti.

%

Cei trei s-au întâlnit de câteva ori la o bere în oraş, apoi, într-o zi au mers acasă la gazda lui Pantea, unde au băut câteva sticle cu bere şi au discutat prima lor acţiune:

- Eu am un prieten vechi care lucrează la IAS Săhăteni, care mi-a vândut un pont cu casa de bani din incinta IAS. Mă va anunţa când va fi pusă acolo o sumă mai mare şi, la ora stabilită îl vom găsi acolo să scoatem banii. El asigură paza.

- Dar dacă nu reuşeşti s-o deschizi? îl întreabă Cândea.

- Voi reuşi! Dacă nu, o scoatem din şuruburi şi o luăm cu totul. Pentru asta ne trebuie o maşină spaţioasă, ca să încapă în portbagaj. Vom vedea atunci.

A urmat o pauză în care toţi tăceau, după care Barbu l-a întrebat pe Pantea:

- Măi, Vasile, ce se află în magazia aceea pe lângă care am trecut când am intrat aici, la tine?

- E o magazie de lemne. Sunt lemne acolo şi acum.

- Măi, tu stai bine aici, la dos, iar dacă poţi să închiriezi şi magazia, ar fi foarte bine. Putem adăposti în ea „agoniseala" noastră.

- Nu cred că vrea baba, răspunde Vasile.

- Cum te împaci cu ea? E de treabă? Are nevoie de bani?

- Mă împac bine. Dar dacă vrea să ştie ce pun în ea?

- Îi zici că vrei s-o faci atelier de piese auto, iar în locul ei îi construim noi una din scânduri. Îi plăteşti chirie pentru magazie cât cere ea. Încearcă să discuţi cu ea! insistă Barbu.

%

Pe la jumătatea lunii noiembrie, Barbu şi-a anunţat prietenii că afacerea lui de la IAS Săhăteni „s-a copt" şi trebuie să fie acolo pe la ora 21°°, unde îl aşteaptă omul lui. Pentru asta ne trebuie o maşină, ca să acţionăm repede, încât copoii să nu aibă vreme să ne ia urma.

- Operaţiunea asta prezintă riscuri mari, a spus Cândea.

- Fără riscuri nimic nu se face în acţiunile noastre. Ştiaţi amândoi că ceea ce vom face nu este o treabă pentru domnişoare, ci de oameni curajoşi! le aminteşte Barbu.

La ora $20^{10}$ erau, deja, în bariera Ploieşti. De la staţia de benzină ieşea un autoturism marca „Volga Gaz 21" de culoare verde închis, la bord doar şoferul şi având nr. de Prahova.

- Ăsta este al nostru! i-a atenţionat Barbu, care a ieşit pe asfalt, făcându-i semn să oprească. În timp ce autoturismul se apropia, Barbu a repetat:

- Îndeplineşte toate condiţiile: şofer singur, motor puternic, portbagaj spaţios. Voi staţi în spate, eu lângă el, în

faţă. Când îţi fac semn, îi pui laţul de gât, îi spune lui Cândea, apoi ştiu ce am de făcut.

Volga a oprit lângă ei. Şoferul i-a întrebat:

- Ce doriţi, băieţi?

- Vă rugăm să ne luaţi şi pe noi până la Ploieşti! Maşina noastră s-a defectat pe drum şi am tras-o în curte la ITA (Intreprinderea de Transporturi Auto). Mergem la Ploieşti să luăm autoatelierul şi ne întoarcem, explică Barbu.

- Deci, sunteţi şoferi? Urcaţi repede, că mă semnalizează unul din spate cu luminile farurilor!

Maşina a pornit şi a continuat discuţia:

- Ce defecţiuni are maşina voastră?

- La motor. Un piston a spart blocul motor şi a curs tot uleiul din baie.

- Oooo! Atunci este foarte grav, trebuie adusă la remorcă, dacă motorul a fost făcut arşice.

Volga mergea cu 125 km/h, iar când au ajuns în dreptul satului Şarânga, Barbu l-a rugat s-o ia la dreapta pentru a-l lăsa pe colegul lor acasă. Plătim şi diferenţa de traseu. Şoferul s-a învoit şi a virat la dreapta, dar n-a parcurs decât vreo 200 de metri şi maşina a trecut peste nişte scânduri cu cuie căzute din vreun mijloc de transport, care a produs pană la ambele cauciucuri pe partea dreaptă.

Atent, şoferul a frânat uşor şi a oprit pentru a verifica ce s-a întâmpla, dar n-a apucat să mai coboare, deoarece Cândea l-a ştrangulat cu o sfoară groasă de Manilla. Rezistent, şoferul şi-a introdus degetele între sfoară şi gât, dar Barbu a scos o cheie mare din rucsac şi l-a lovit în cap, ameţindu-l bine. Cei trei l-au cărat în spatele maşinii şi l-au înghesuit în portbagaj, dar au observat că nu pot porni mai departe, ambele roţi din dreapta fiind pe jantă.

- Scoate roata de rezervă! i-a spus Barbu lui Cândea.

- Nu pot. Are sistem antifurt.

- Caută în trusa de scule, poate este acolo!

- Am căutat, nu este, deşi am golit-o pe asfalt.

Au urmat înjurături, apoi cei trei au luat hainele şoferului şi ce au mai găsit în interiorul maşinii, după care au abandonat-o şi au ieşit pe şoseaua naţională să caute altă maşină cu care să continunuie deplasarea spre IAS Săhăteni, unde îl aştepta omul lui Barbu.

Între timp şoferul lovit şi-a revenit, dar nu s-a mişcat deloc, ascultând toată discuţia celor trei pasageri dubioşi. Când nu a mai auzit nici o vorbă şi nici o mişcare în jurul maşinii lui, a pipăit în trusa de scule, de unde a luat o şurubelniţă cu care a deschis capacul portbagajului şi a ieşit. „Da, e maşina mea", şi-a zis în gând.

Afară ploua, iar în maşină nu a mai găsit nimic cu care să se îmbrace. Dându-şi seama că cei trei nu erau şoferi, ci tâlhari, a plecat pe jos spre postul de miliţie Ulmeni să ceară ajutor.

%

Era ora 21°°, iar eu mă întorceam cu maşina de la postul de miliţie Săhăteni unde avusesem o şedinţă cu şeful de garaj şi şoferii de la IAS, după care am dat unele îndrumări şefului de post şi am plecat spre Buzău. Afară ploua, o ploaie rece de toamnă. La lumina farurilor maşinii am observat un om care circula pe jos, dar pe partea dreaptă. Văzându-l dezbrăcat, doar într-un pulover, am oprit lângă el şi l-am întrebat:

- Unde mergi domnule pe ploaia asta?

- La , la postul de miliţie din comuna Ulmeni, a răspuns el cam încurcat. Bine că v-am întâlnit pe dumneavoastră, tovarăşe căpitan, că am fost tâlhărit de trei cetăţeni. Maşina mea este în pană pe drumul care duce spre satul Sarânca.

- Urcă în maşină, nu mai sta în ploaie!

La lumina care cădea din plafoniera maşinii, am văzut că avea pe faţă sânge închegat, pe care ploaia îl întinsese peste ochi, urechi, până la bărbie.

- Spune-mi, ce s-a întâmplat?

- Eu vin de la Buzău. Înainte de a pleca spre Ploieşti am trecut pe la staţia PECO şi am luat 15 litri de benzină, iar când am ieşit în şoseaua naţională mi-au făcut semn să opresc şi să-i iau până la Ploieşti, nişte indivizi, care mi-au spus că sunt şoferi şi au rămas în pană de motor. I-am luat, zicând că le fac un bine.

Când am trecut de comuna Ulmeni, m-au rugat să mă abat spre dreapta, să mai luăm alt individ – tot şofer de-al lor – care îi aştepta, dar dacă au avut pană de motor ...

- Şi l-ai luat? Mă refer la acel şofer?

- N-am mai ajuns la Sarânga, pentru că am dat peste nişte scânduri pe şosea, căzute din vreun mijloc de transport şi am făcut pană de cauciuc la ambele roţi de pe partea dreaptă.

Scândurile sunt şi acum pe şosea şi bănuiesc că au cuie; m-am gândit că provin de la vreo construcţie dezafectată.

- De unde ai atâta sânge pe faţă?

- Tocmai asta este. Când am vrut să cobor din maşină, să văd ce a păţit, de ce am făcut pană, m-am trezit cu un laţ în jurul gâtului, care mă strângea tare, aproape să mă sugrume. M-am chinuit o vreme să scot laţul, introducând degetele pe lângă gât, dar am primit o lovitură în cap şi nu am mai ştiut nimic aproape o jumătate de oră, poate chiar mai mult. Când mi-am revenit, am auzit voci, dar nu mă puteam mişca. Am pipăit locul. Eram încuiat în portbagaj. Afară se auzeau voci de bărbaţi, dar multe înjurături. La urmă, unul a spus: „Hai să mergem că ne aşteaptă omul meu la IAS Săhăteni!” „Cu ce mai luăm casa de bani, dacă nu avem maşină?” „Găsim noi alta. Hai în şoseaua naţională!”

- Cum ai ieşit din portbagaj? l-am întrebat eu.

- Am pipăit în trusa de scule de unde am luat şurubelniţa şi am forţat încuietoarea. Am găsit cheile în contact, probabil ei au încercat să plece cu maşina, dar n-au putut face penele, că am la toate roţile un sistem antifurt greu de deschis fără cheia lui.

Mi-au luat din maşină tot ce au găsit, inclusiv o scurtă de piele îmblănită, banii, actele, nişte târguieli pentru familie, tot.

- Unde este maşina dumitale? Ce număr are? l-am întrebat, privindu-l lung.

Lui i s-a părut că îl suspectez de minciună, ceea ce nu era adevărat şi atunci şi-a făcut cruce, zicând: „Jur pe mama mea că lucrurile aşa s-au întâmplat, cum v-am spus! Mă numesc Corodeanu Ion, sunt din Ploieşti, str. Dumbravei şi am maşina cu nr. 2-PH-3668. Acum se află în pană pe drumul spre Şarânga, la distanţa de 200 metri de şoseaua naţională".

- Dar te cred, omule, nu e nevoie să te juri. Hai să mergem acolo şi să încercăm să remediem penele de cauciuc!

- Vă mulţumesc! a spus I Corodeanu, liniştit.

Când am ajuns la maşina lui Corodeanu, făcând slalom printre scândurile căzute pe asfalt, am găsit exact ce povestise acesta.

- Nu atinge nimic din maşină! Mergi şi adună cele câteva scânduri de pe drum să nu mai treacă şi alte maşini peste ele şi adu-le aici!

Între timp eu am făcut apel, prin staţie, la dispecerat să-mi trimită maşina cu echipa complexă de cercetare:

- 850, sunt 809!

- Sunt 850, ordonaţi!

- Mă aflu pe drumul judeţean spre satul Şarânga şi am dat peste un caz de tâlhărie, cu tentativă de omor, iar autorii, trei indivizi, se îndreaptă spre IAS Săhăteni, unde au intenţia să spargă casa de bani.

Trimiteţi urgent echipa de cercetare cu tot ce trebuie!

... La 20 de minute de la apelul meu, echipa intra pe drumul unde mă aflam. Ofiţerul criminalist a prelevat toate urmele găsite pe portbagaj, dar mai ales în interiorul maşinii, iar eu am luat declaraţia victimei, Ion Corodeanu; procesul verbal îl întocmisem în intervalul de la apel, până la sosirea echipei de cercetare, pe care am trimis-o la IAS Săhăteni, în speranţa că îi va prinde pe cei trei tâlhari, împreună cu „omul lor de legătură".

Când s-a întors echipa de la Săhăteni, l-am întrebat pe ofiţerul din serviciul judiciar:

- Ce ai găsit acolo?

- Totul este în regulă. În casa de bani sunt 760 de mii de lei, pe care abia îi aşteaptă salariaţii sâmbătă, când este zi de salariu. Am discutat cu un tehnician viticol care asigura securitatea în IAS, ca ofiţer de servici, căruia i-am atras atenţia că avem informaţii în legătură cu casa de bani – aşa, preventiv – fără să-i dau detalii. Mi-am notat în agendă numele lui, al contabilului şef şi al paznicilor de unitate. Am trecut apoi pe la şeful de post, pe care l-am informat cu toate datele şi i-am spus ce are de făcut, a încheiat acesta.

- Eu am întocmit procesul verbal de constatare, am luat declaraţia victimei, precum şi reclamaţia sa cu privire la tâlhăria a cărui victimă a fost, iar după identificarea autorilor în cauză, vom stabili noi măsuri, am informat eu echipa de cercetare, care a plecat spre sediul Miliţiei Judeţene Buzău.

L-am ajutat pe I Corodeanu să facă pana de cauciuc şi să plece cu maşina acasă, la Ploieşti, urmând să fie anunţat când vor fi identificaţi autorii. La despărţire, Corodeanu mi-a mulţumit şi a spus:

- Astăzi am învăţat ce înseamnă uşurinţa în ce priveşte încrederea în oameni necunoscuţi. M-au învăţat minte. Puteam fi mort!

- Este bine şi numai atât, deocamdată, i-am spus eu, în timp ce ne luam rămas bun.

%

A doua zi, ofiţerul criminalist a comparat toate urmele prelevate de pe autoturismul 2-PH -3668, cu cele din evidenţa din cazierul judiciar şi a rezultat că sunt ale lui P. Barbu şi Gh. Cândea; aceştia ridicau probleme, numai Barbu avea domiciliu în Buzău, ceilalţi în mediul rural. A fost adus la sediul Miliţiei Judeţene P. Barbu, care a negat tot, dar pus în faţa probelor şi a declaraţiei lui Corodeanu, şoferul tâlhărit, a recunoscut.

- Deci, trăieşte?! s-a mirat el, dar s-a exprimat, apoi cu oarecare mulţumire: era mai rău dacă murea!

- Ştii ce te aşteaptă? i-a spus ofiţerul de la judiciar.

- Ştiu. Abia m-am întors de câteva zile de la penitenciar.

- Ai beneficiat de clemenţa Decretului şi n-ai înţeles nimic. Acum vei ajunge din nou acolo şi eşti recidivist. Cândea unde locuieşte?

- Pe strada Prundul sau aşa ceva. Am fost o dată acolo, cu ei. Cândea locuieşte împreună cu Vasile Pantea la gazdă.

Ofiţerul judiciar a urcat într-o maşină şi a plecat la gazda celor doi, însoţit de Barbu, iar în urma lor venea autoduba, care i-a adus şi pe cei doi, Cândea şi Pantea, care au fost audiaţi separat şi şi-au recunoscut faptele, inclusiv cele pentru care existau câteva reclamaţii recente pentru furturi din maşini din zona gării şi Unirii.

Gh. Cândea a recunoscut abia la confruntarea cu Barbu şi cu Pantea, dar Pantea a povestit totul cu lux de amănunte, de când s-a întâlnit prima dată cu Cândea la apa Buzăului şi până la tâlhăria asupra lui Corodeanu, cu Volga, de la Ploieşti.

- De ce nu aţi mai ajuns în noaptea aceea la Săhăteni? l-a întrebat ofiţerul pe V Pantea.

- Începuse să plouă foarte tare, iar turismele care mai treceau pe şosea erau foarte rare şi aveau aproape toate locurile ocupate. Barbu a hotărât să renunţăm şi să venim altă dată cu o maşină pe care s-o fure el din Buzău.

- Şi ce aţi făcut până la urmă?

- Ne-am întors la Buzău cu un camion cu prelată, încărcat cu saci de grâu, care venea de la ploieşti şi am ajuns acasă pe la ora 23-24°°. Azi ne-a luat din somn.

Au fost toţi reţinuţi pentru 24 de ore, apoi prezentaţi procurorului, care a aprobat arestarea lor pentru 30 de zile. Au fost condamnaţi. În instanţă, Ion Corodeanu a depus certificat medico legal cu 95 zile spitalizare, apoi alte 60 zile îngrijiri medicale, în urma loviturii primite în cap în acea seară.

*Sfârşit*

*12.03.2011*
*Constanţa*

# Cuprins

**Evenimente rutiere – întâmplări, fapte, consecinţe, cauze**

I Şofer cu orice preţ ..... 5
II Experienţa în conducerea autovehiculului şi odihna înainte de a pleca la drum ..... 7
III Destăinuirile unui proaspăt şofer ..... 10
IV Zilele de coşmar ale lui Iorgu Oprea ..... 15
V Taximetristul Ion Avram şi ajutorul colegilor săi de profesie ..... 20
VI Şoferiţele noastre ..... 23
VII Greşeli care costă mult ..... 28
VIII Viteza depăşită – factor generator de accidente rutiere 32
IX Defecţiuni tehnice, neglijenţe şi vieţi distruse ..... 36
X Cât de păguboasă este ignorarea unor reguli de circulaţie ..... 65
XI Ce să fac cu el? Îl îngrop! ..... 76
XII Alcoolul – duşmanul participanţilor la traficul rutier .. 82
XIII Ce vină au avut ei ca să moară? ..... 87

**Partea a II-a Accidente cu AN (autori necunoscuţi)**

I Importanţa cifrelor ..... 90
II Maşina cu trei culori ..... 96
III Accident sau crimă din gelozie? ..... 104
IV Omul mai speră şi încearcă să scape ..... 111
V Nepăsarea şi preţul laştăţii ..... 118
VI Accident rutier sau crimă? ..... 128
VII Aroganţa mână în mână cu laşitatea ..... 139
VIII Femeia din pădure ..... 144
IX Hoţi. Tâlhari. Spărgători ..... 158